

சமகாலம்

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No: QD/125/News/2015

SRI L

இலங்கையில் சர்வதேச சமூகத்தின் சிந்து விளையாட்டு

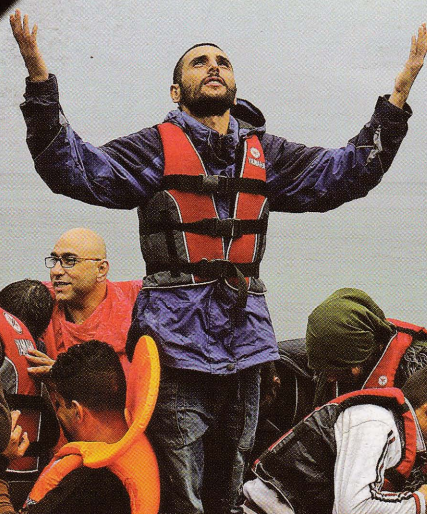
Ranil's India visit a hidden message to the West?

போர்க் குற்ற விசாரணை;
திருத்திய அமெரிக்க நாடகச்சுவடி

தமிழகத்தில் அரங்கேறும்
தேர்தல் காட்சிகள்

மத்திய கிழக்கில்
சர்வதேச சமூகம் மூட்டிய தீ

ஐரோப்பாவின் அகதிகள் நெருக்கடியின் வேர்கள்

INDIA.....IN₹ 50.00
SRI LANKA...SLR 150.00
SINGAPORE...SG\$ 14.00

CANADA.....CAN\$ 10.00
AUSTRALIA...AUS\$ 10.00
SWISS.....CHF 10.00

USA.....US\$ 10.00
UK.....GB£ 5.00
EUROPE..EU€ 5.00

Naanayam

நாணயம்

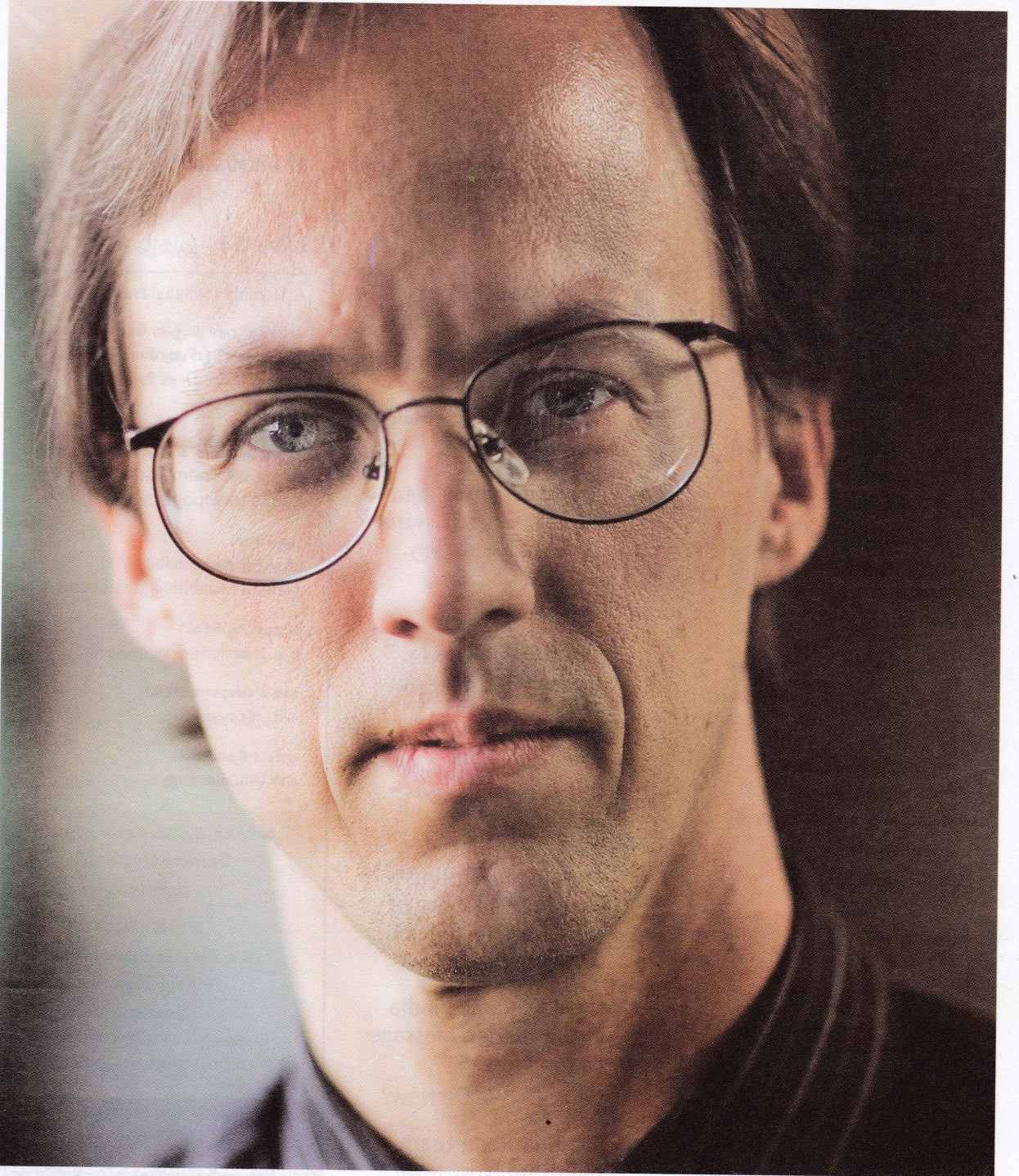
Your Weekly Financial Digest

இன்றைய நவீன உலகின் நிகழ்வுகளோடு
நடைமுறை வணிகத்தரவுகள் மற்றும் தகவல்களுடன்
ஒவ்வொரு திங்களிலும் உங்களிடம்

விலை 20/-

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் வெளியிடு

தவறான அரசியல் சூழ்நிலை தொடருவதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு தவறான ஆட்கள் தங்களது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திச் செய்யக் கூடிய சகலதையும் செய்வார்கள். தவறான ஆட்கள் தவறான அரசியல் சூழ்நிலையை உறுதி செய்கிறார்கள். தவறான அரசியல் சூழ்நிலை தவறான ஆட்களை உறுதி செய்கிறது. நேர்மைக் கேடான இந்த கொடிய வட்டத்தை எவ்வாறு தகர்ப்பது?

வில்லியம் எ.டெம்ப்ஸ்கி.

அமெரிக்க கணித மேதை, தத்துவஞானி

உள்ளடக்கம்

- 08** இலங்கையில் சர்வதேச சமூகத்தின் சித்து விளையாட்டு
- 14** நல்லதும் கெட்டதும் அருவருப்பானதும்
- 19** போர்க்குற்ற விசாரணை; திருத்திய அமெரிக்க நாடகச்சுவடி
- 24** ஜெனீவா தீர்மானத்திற்கு பிறகு செய்ய வேண்டியது...
- 27** புதிய இலங்கை உருவாக்குவதற்கு தேவையானது அரசியல் செயன்முறையே
- 30** ஐரோப்பாவின் அகதிகள் நெருக்கடியின் வேர்கள்
- 33** அகதிகளா? இடம்பெயர்ந்தோரா?
- 36** பிம்பங்கள் வரலாற்றை மாற்றும் சக்தி உடையனவா?

- 40** மத்திய கிழக்கில் சர்வதேச சமூகம் மூட்டிய தீ
- 44** பிரதமர் ரணிலின் இந்திய விவகாரங்களில் இரு தரப்பினரும் ஒரே பக்கத்தில்...
- 52** அரங்கேற்றம் தேர்தல் காட்சிகள்
- 57** இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?
- 60** உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்
- 68** The Jaffna Muslims' unaddressed issue of repatriation 25 years since expulsion
- 72** UNHRC; Ranil's India visit a hidden message to the West?
- 81** What Do We Do Now?
- 84** Sirisena-Ranil team builds up trust level with New Delhi

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ் கௌன்சில் Samakalam
சமகாலம்

அக்டோபர் 2015

பக்கங்கள் - 100

மலர் 04 இதழ் 04

A Monthly bilingual News Magazine

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்
(சிலோன்) (பிரைவேட்) லிமிடெட்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு-14,
இலங்கை.
தொலைபேசி : +94 11 7322700
ஈ-மெயில்: samakalam@ex-
pressnewspapers.lk

ஆசிரியர்
வீரகத்தி தனபாலசிங்கம்
(e-mail : suabith@gmail.com)

உதவி ஆசிரியர்
தெட்சணாமூர்த்தி மதுசூகனன்

பக்க வடிவமைப்பு
எம்.பூரீதரகுமார்

ஒப்பு நோக்கல்
என்.லெப்ரின் ராஜ்

வாசகர் கடிதங்களை அனுப்ப
வேண்டிய முகவரி:
ஆசிரியர்,
சமகாலம்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு -14.
இலங்கை.
மின்னஞ்சல் : samakalam@
expressnewspapers.lk

விளம்பரங்களுக்கு :

தொலைபேசி: 011-7767702
011-7767703
011-7322736
பெக்ஸ்: 011 7778752
011-7767704
011-2327827

Samakalam focuses on issues that affect the lives of people of Sri Lanka, the neighbourhood and the world

ஆசிரியரிடமிருந்து...

சர்வதேசமய நீக்கம் சாத்தியமா?

இலங்கை மனித உரிமைகள் பிரச்சினையின் சர்வதேசமயத்தைப் பொறுத்தவரை, ஜெனீவாவில் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் பேரவையின் 30ஆவது கூட்டத்தொடர் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்துவிட்டது.

உள்நாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம் பெற்ற போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தின் ஏற்பாட்டில் முன்னெடுக்கப்பட்ட விசாரணையின் அறிக்கை இந்தக் கூட்டத்தொடரின் போதே வெளியிடப்பட்டது. அது மாத்திரமல்ல, போர்க்குற்றங்களையும் உரிமை மீறல்களையும் விசாரணை செய்வதற்கான பொறிமுறை தொடர்பில் அமெரிக்காவினதும் இலங்கையினதும் இணை அணுசரணையுடன் தீர்மானமொன்றும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது.

ஜனவரியில் ஜனாதிபதித் தேர்தலையடுத்து இடம் பெற்ற ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்னரான புதிய சூழ்நிலைகள் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் இந்தியா போன்ற சர்வதேச சமூகத்தின் முன்னணி வல்லாதிக்க நாடுகளுக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் உறவுகள் சுமுகமாவதற்கு வழிவகுத்த பின்புலத்திலேயே இன்று இலங்கையின் மனித உரிமைகள் பிரச்சினை தொடர்பிலான உலகின் அணுகுமுறையை நோக்கவேண்டும்.

இலங்கையின் புதிய அரசாங்கம் இவ்வருட ஆரம்பத்தில் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க 6 மாதங்கள் கழித்து ஐ.நா.மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தால் கடந்தமாதம் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை கொடூரமான போர்க்குற்றச் செயல்களும் மனித உரிமை மீறல்களும் இடம்பெற்றதாக குற்றஞ்சாட்டியிருப்பதுடன் அக்குற்றச் செயல்கள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்கு உள்நாட்டு அதிகாரிகளையும் சர்வதேச அதிகாரிகளையும் உள்ளடக்கிய கலப்புமுறை விசேட நீதிமன்றம் ஒன்று அமைக்கப்படவேண்டுமென்றும் விதந்துரை செய்திருந்தது.

போர்க்குற்றங்களையும் உரிமை மீறல்களையும் நம்பகத்தன்மையான முறையில் விசாரணை செய்யக்கூடிய ஆற்றல் இலங்கையின் நீதித்துறை நிறுவனங்களுக்கு இல்லை என்று ஐ.நா. அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருப்பது சர்வதேச விசாரணையொன்று மாத்திரமே பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நீதியைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் என்ற தமிழர்களின் நம்பிக்கையை

கையை நியாயப்படுத்தியிருக்கிறது. இலங்கையின் நீதித்துறையின் அந்த ஆற்றலின்மைக்கான சான்றாகக் கடந்தகால அனுபவங்களையும் மீறப்பட்ட வாக்குறுதிகளையும் ஐ.நா.அறிக்கை சுட்டிக்காட்டியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

அறிக்கை வெளியிடப்படுவதற்கு சில நாட்கள் முன்னதாக இலங்கை அரசாங்கம் கூறுகின்ற உள்நாட்டு விசாரணைப் பொறிமுறையை வரவேற்பதாகவும் அதற்கு ஆதரவாக ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பேரவையின் உறுப்புநாடுகளின் ஆதரவைத் திரட்டுவதற்கு ஜெனீவாவில் தீர்மானமொன்றைக் கொண்டுவரப்போவதாகவும் அமெரிக்கா அறிவித்தது. அமெரிக்காவின் அந்த அறிவிப்புப் புதிய அரசாங்கத்தின் தலைவர்களுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

ஐ.நா. அறிக்கை பாரதூரமான குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைத்திருந்த போதிலும் கூட, அது குறித்துப் பரபரப்போ பதற்றமோ ஏதுமின்றி அமைதியான முறையில் அரசாங்கம் அதன் பிரதிபலிப்பைக் காட்டியதற்கு அமெரிக்க நிலைப்பாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றம் தந்த உற்சாகமே அடிப்படக்காரணம் எனலாம். உள்நாட்டு விசாரணையைத் தவிரவேறு எந்த விதமான விசாரணைப் பொறிமுறையையும் ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்போவதில்லை என்று அரசாங்கத் தலைவர்கள் கூறியபோதிலும், ஐ.நா. அறிக்கைக்கு எதிராக பிரசாரத்தை முடுக்கி விடுவதில் நாட்டம் காட்டாமல் இருந்ததால் தென்னிலங்கையில் எந்தவிதமான சஞ்சலமும் ஏற்படவில்லை.

முன்னைய ராஜபக்ஷ அரசாங்கம் பதவியில் இன்றும் இருந்திருந்தால் ஐ.நா.வின் அறிக்கை தற்போது வெளியவந்திருப்பதைக் காட்டிலும் 1000 மடங்கு பாரதூரமானதாக இருந்திருக்கும் என்று வேறுயாருமல்ல ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவே கூறியதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம்பெற்ற போர்க்குற்றங்களும் உரிமை மீறல்களும் தற்போது ஐ.நா. அறிக்கை சுட்டிக்காட்டியதையும் விட பலமடங்கு பாரதூரமானவை என்ற ஜனாதிபதியின் அந்தக் கூற்றை அர்த்தப்படுத்த முடியுமா என்ற கேள்வி தவிர்க்க முடியாமல் எழுகிறது.

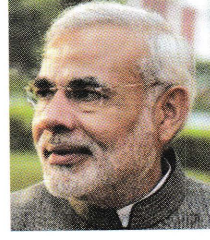
ஐ.நா. அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதற்குப் பிறகு தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய

(18ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

வரகீகுமூலம்.....

நாமல் பையன் எவ்வாறு சட்டக் கல்லூரிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தான் என்பதும் அவனது தகப்பனார் எவ்வாறு நாட்டின் நீதித்துறையை நாசப்படுத்தினார் என்பதும் எம்மெல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். நாமலோ அல்லது தந்தையாரோ நீதித்துறை குறித்துக் கருத்துத் தெரிவிக்க எந்த உரிமையும் இல்லாதவர்கள். நாமல் கூறியிருக்கும் கருத்துக்களைப் பார்த்தால் அவனும் தந்தையாரின் அடிச்சுவட்டையே பின்பற்றுகிறான் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

வெளிவிவகார அமைச்சர்
மங்கள சமரவீர

என்னைப்பற்றி எனது பெற்றோர் பெரிய கனவுகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. நான் ஒரு குமாஸ்தாவாக வந்திருந்தால் கூட அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்கள்.

இந்தியப் பிரதமர்
நரேந்திரமோடி

மகிந்த ராஜபக்ஷவின் தலைமையின் கீழான அரசாங்கமே தொடர்ந்தும் பதவியில் இருந்திருந்தால், ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தினால் நடத்தப்பட்ட விசாரணையின் அறிக்கை தற்போது வந்திருப்பதைவிடவும் 1000 மடங்கு மோசமானதாக இருந்திருக்கும். ராஜபக்ஷ பதவியில் இருந்திருந்தால் அந்த அறிக்கையில் சிலரது பெயர்கள் கூட குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்.

ஜனாதிபதி
மைத்திரிபால சிறிசேன

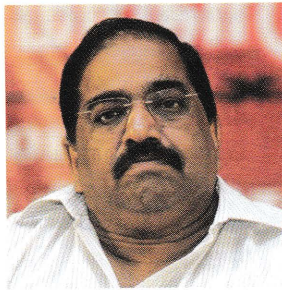

ஜனவரி 8 புரட்சிக்குப் பிறகு எங்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள் காரணமாகவே ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலக விசாரணை அறிக்கையில் எவரது பெயரும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

பிரதமர்
ரணில் விக்கிரமசிங்க

தங்களை நம்புமாறு வெளியுறவு அமைச்சர் மங்கள சமரவீர எங்களுக்குக் கூறுகிறார். அதே வேளை, தங்களது கடந்தகாலச் செயற்பாடுகள் நல்லவையாக இருக்கவில்லை என்றும் மறுபுறத்தில் அவர் கூறுகிறார்.

முன்னாள் எம்.பி.
கரேஷ் பிரேமச்சந்திரன்

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பதவிப் பிரமாணம் செய்த உடனடியாகவே இராஜினாமா செய்தால் கூட, அவர்களுக்கு சுங்கத் தீர்வையின்றி கார் இறக்குமதி செய்வதற்கான அனுமதிப்பத்திரம் வழங்கப்படுகிறது. எனக்கும் கூட அத்தகைய அனுமதிப்பத்திரத்தைத் தர முன்வந்தார்கள். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பொது மக்களின் வரிப்பணத்தில் பெருமளவு சலுகைகளை அனுபவிக்கிறார்கள். சில உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு குறுகிய நேரம் கூட உரையாற்றுவதில்லை. அவர்கள் கொட்டாவிவிடுவதற்கு மாத்திரம் தங்கள் வாயைத் திறக்கிறார்கள்.

முன்னாள் கணக்காளர் ரூயலும்
எஸ்.சி.மடியாதுள்ளை

மகிந்த ராஜபக்ஷ அவரது தீராத அதிகார மோகம் காரணமாக மதிப்பை இழந்து விட்டார். பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடாமல் இருந்திருந்தால், அவரை நாங்கள் இப்போதும் கூட முன்னாள் ஜனாதிபதி என்று அழைக்க முடியும். அவரை எவ்வாறு அழைப்பது என்று எனக்கு ஒரு இக்கட்டான நிலை. பாராளுமன்ற உறுப்பினர் என்று அழைப்பதா அல்லது சேர் என்று அழைப்பதா அல்லது முன்னாள் ஜனாதிபதி என்று அழைப்பதா? அவர் இப்போது எங்களைப் போன்று ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்தான்.

வருணிகர பிரேமச்சந்திரன் எம்.பி.

புதிய அரசாங்கம் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை மீண்டும் நிலைநாட்டியிருக்கிறது. மனித உரிமைகள் பிரச்சினையைக் கையாளுவதற்கான விருப்பத்தை வெளிக்காட்டியிருக்கிறது. அரசியலமைப்புக்கான 19ஆவது திருத்தத்தின் மூலமாக மேல் நிலை நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிபதிகளை நியமிக்கும் நடைமுறைகளையும் மாற்றியிருக்கிறது. அதன் மூலமாக நீதிமன்றங்களும் நீதித்துறையின் ஏனைய அமைப்புகளும் அரசியல் செல்வாக்கின்றி செயற்படுவதற்கான சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, சர்வதேச நீதிபதிகளின் பங்கேற்பின்றி உள்ளாட்டு நீதிபதிகளை உள்ளடக்கிய உள்ளாட்டுப் பொறிமுறையொன்றினால் போர்க் குற்றங்கள் தொடர்பான விசாரணையை நடத்தக்கூடியதாக இருக்குமென்று அரசாங்கம் அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டுள்ளது.

**நீதி, பெளத்த சமசூ அமைச்சர்
விஜேதர ச ராஜபக்ஷ**

அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் 'மகிந்தோதய' ஆய்வு கூடங்களை நிர்மாணிக்கும் போது நிதிமோசடி செய்ததாக என் மீது ஜே.வி.பி. மேல்மாகாணசபை உறுப்பினர் மகிந்த ஜெயசிங்க சுமத்தியிருக்கும் குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்பட்டால், அநூர குமார திசாநாயக்க உட்பட அக்கட்சியின் தலைவர்கள் அனைவரையும் கொழும்பு காலிமுகத்திடலுக்கு அழைத்து அவர்கள் முன்னிலையில் எனது வயிற்றைக் கிழித்துத் தற்கொலை செய்து கொள்வேன்.

**முன்னாள்
கல்வியமைச்சர்
பந்துல குணவர்தன**

சிறுமிகளைப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்துபவர்களை சிறையில் வைத்துப் புனர்வாழ்வளிப்பதில் அர்த்தமேதுமில்லை. அவர்களைச் சமூகத்தில் இருந்து இல்லாதொழிப்பதற்கு மரணதண்டனை விதிக்க வேண்டும். நாங்கள் நல்லாட்சி (யஹபாலனய) பற்றிப் பேசுகிறோம். ஆனால் சிறுமிகளைப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்துபவர்களைத் தண்டிப்பதற்கு சிலவகையான சர்வாதிகாரம் இருக்கவேண்டும்.

மகரீர், சிறுவர் விவகார அமைச்சர் சந்திராணி பண்டார

ஐனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மகிந்த ராஜபக்ஷ வெற்றிபெற்று மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு வந்திருப்பாரே யானால் மேற்கூலக வல்லரசு நாடுகள் இலங்கையை முடக்கியிருக்கும். முன்னாள் தலைவருக்கும் அரசாங்கத்தின் முக்கியஸ்தர்களுக்கும் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கும் எதிராக வெளிநாட்டுப் பயணத் தடை விதிக்கப்பட்டிருக்கும். அமெரிக்காவினாலும் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தினாலும் பொருளாதாரத் தடைகளும் இருதரப்புக் கட்டுப்பாடுகளும் கூடக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும்.

**வெளியுறவு அமைச்சர்
மங்குள சமரவீர**

ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தின் ஏற்பாட்டில் நடத்தப்பட்ட விசாரணையின் பின்னர் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையில் 2002-2009 காலகட்டத்தில் அரசாங்கமும் விடுதலைப்புலிகளும் அட்டீழியங்களைச் செய்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும், அது அரசாங்கத்துக்கு எதிராகவே பயன்படுத்தப்படும். விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனும் அவரது முக்கிய தளபதிகளும் போரின்போது மாண்டுவிட்டார்கள். சிறுவர்களைப் படைபணிக்கு வலுக்கட்டாயமாகச் சேர்த்தமைக்காக கருணா அம்மாணைக் குற்றவாளியாக்கும் முயற்சியே ஐ.நா. அறிக்கை அவர் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துடனேயே தொடர்ந்தும் இருந்திருந்தால் அவரை அறிக்கை குறிவைத்திருக்காது. 2004ஆம் ஆண்டில் இயக்கத்திலிருந்து பிரிந்து இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டதே கருணா அம்மாள் இழைத்த குற்றச் செயலாகும்.

தேசிய சுதந்திர முன்னணியின் தலைவர் விமல் வீரவந்த

கடந்த பத்துவருடங்களாக இலங்கையில் இருந்த அரசாங்கம் பல பாடசாலைகளையும் வைத்தியசாலைகளையும் மூடிய அதேவேளை, கூடுதல் எண்ணிக்கையில் பொலிஸ் நிலையங்களையும் நீதிமன்றக் கட்டிடங்களையும் சிறைச்சாலைகளையும் நிர்மாணித்தது.

நீதி, பெளத்த சமசூ அமைச்சர் விஜேதர ச ராஜபக்ஷ

உள்நாட்டு அரசியல்

இலங்கையில் சர்வதேச சமூகத்தின் சித்து விளையாட்டு

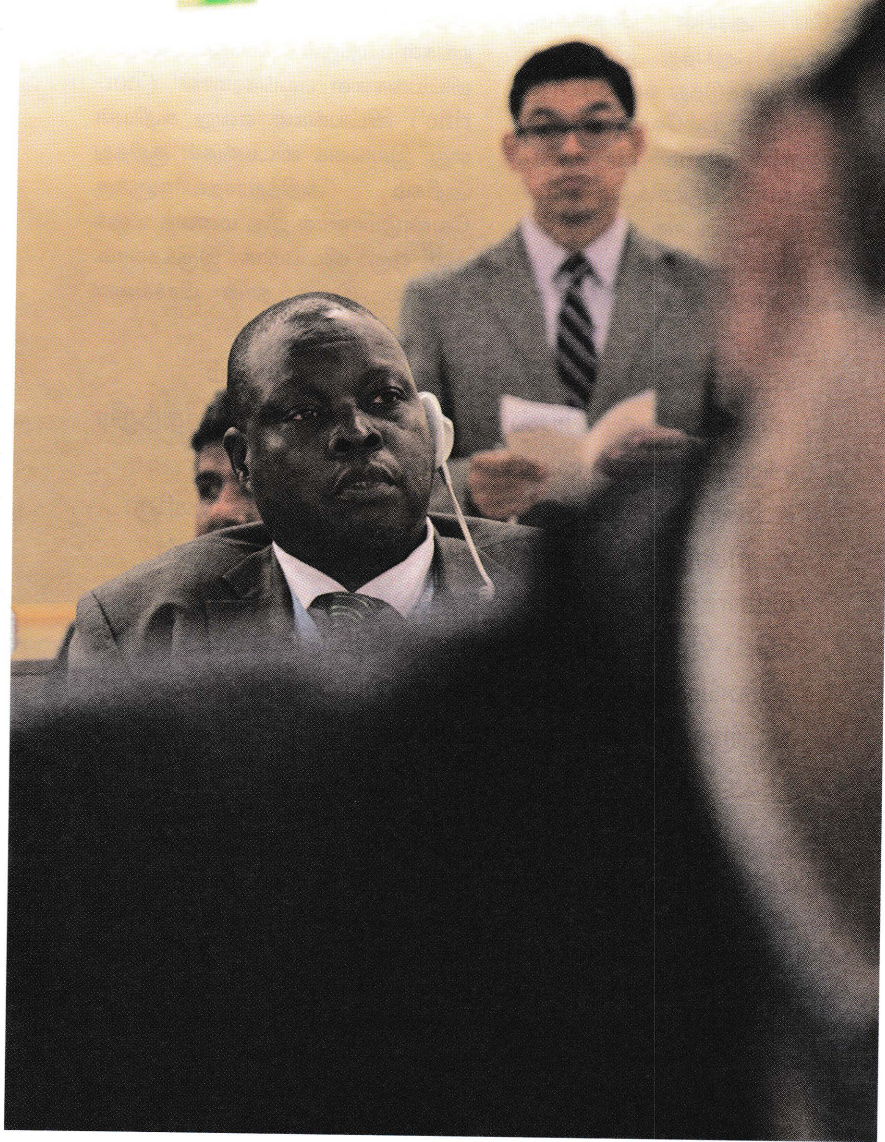

என்.சத்தியமூர்த்தி

எ திர்காலத்தில் என்ன நடக்கிறதோ இல்லையோ, இடைப்பட்ட இந்த மாதங்களில் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் பேரவையின் தீர்மானத்தின் கீழ் போர் குற்றங்கள் மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் விடயங்களில் இலங்கையின் புதிய அரசு ஏதோ ஒரு விதத்திலான சர்வதேச விசாரணை முறையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து ஐந்து ஆண்டு

காலமாக இலங்கைக்கு இருந்து சர்வதேச அழுத்தங்கள் இப்போது இல்லாது ஆகிவிட்டது என்று பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க அறிவித்தார். ஆனால், தலைவலி போய் திருகுவலி வந்த விதமாக சர்வதேச அழுத்தங்கள் போய் (?), உள்நாட்டு அரசியல் அழுத்தங்களை அவரது அரசியல் தலைமை எதிர்பார்க்கலாம்.

மனித உரிமைகள் பேரவையின்

விசாரணை அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருந்த 'சர்வதேச விசாரணை' (Hybrid court) கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக அதற்கான முஸ்தீபுகளை செய்து வந்த அமெரிக்காவின் தற்போதைய தீர்மானத்தில் இல்லை என்பது என்னவோ உண்மை. ஆனால், அந்த வார்த்தை பிரயோகத்தை விட்டுவிட்டு, பொதுநலவாய நாடுகள் மற்றும் ஏனைய நாடுகளை சார்ந்த நீதிப்பதிகள் அடங்கிய ஒரு விசாரணை குழு 'பொறுப்பு கூறல்' விடயங்களை விசாரிக்கும் என்பது இலங்கை மக்களுக்கு அதிலும் குறிப்பாக, பெருவாரி சிங்கள மக்களுக்கு எவ்வாறு ஏற்படையது என்பது போகப்போகத் தெரியும்.

ஐ.நா விசாரணை அறிக்கை முன்வைக்கப்பட்ட பின்னர், அதனை எதிர்த்து பிரதமர் ரணில் பாராளுமன்றத்தில் பேசினார் - உறுதி அளித்தார். ஆனால், அந்த நிலைப்பாட்டில் இருந்து எந்த ஒரு காரணத்திற்காக அரசு மாறுபட்ட முடிவுகளை எடுத்தாலும், பாராளுமன்றத்தை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்பது மரபு. ஆனால், இந்த அரசின் மாறுபட்ட நிலைமை குறித்து பிரதமர் தனது கூட்டணி அமைச்சரவையில் குறிப்பிட்ட ஏதாவது மாற்றங்களை முன்வைத்த பின்னரே முடிவு எடுத்தாரா என்பதும் பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டிய விடயம்.

தற்போதைக்கு, ஹெல உறுமய

சர்வதேச சமூகம்

அரசாங்கத்திற்கு அவகாசம் கொடுப்பது போல் கொடுத்து விட்டு எந்தவொரு முடிந்த முடிவையும் எடுக்காமல், அந்தரத்தில் தொங்கவிட்டு அழகு பார்ப்பதும் தோன்றும் போதெல்லாம் சுருக்கு கையிற்றை இழுப்பதும் வேண்டிய போது பிடியை தளர்த்துவதுமாக காலம் கடத்துவதாகவே இது முடியும்.

வின் மூத்த தலைவரும் அமைச்சருமான பட்டாளி சம்பிக ரணவக்க அரசின் முடிவு குறித்து அதிருப்தி தெரிவித்துள்ளார். ஐ.நா. விசாரணை அறிக்கை மற்றும் அமெரிக்கத் தீர்மானம் கூறுவது போல் வெளிநாட்டு வித்தகர்கள் உள்ளடங்கிய விசாரணையை இவற்றின் அழுத்தங்கள் எதுவுமே இல்லாமலே முந்தைய ராஜபக்ஷ தலைமை எடுத்தது என்பதையும் அந்த அரசிலும் அங்கம் வகித்த அமைச்சர் சம்பிக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அரசின் மாறுபட்ட முடிவுகளை முன்வைத்து நோக்கும் போது முந்தைய மகிந்த அரசு மற்றும் பிற அரசுகளைப் போலவே இந்த அரசுத் தலைமையும் அமைச்சர் பதவிகளை அள்ளி வழங்கிவிட்டு உள்ளாட்டு ஆதரவை தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்ள முடியும் என்று எண்ணியே செயல்படுகிறதோ என்று எண்ணவும் தோன்றுகிறது. குறிப்பாக, மகிந்த மற்றும் அவருக்கு முன்னதாக சந்திரிகா குமாரதுங்க அரசுகள், விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கு எதிரான இனப்போரில் குறிப்பிட்ட வெற்றிகளை பெற்றமையாலேயே, அவர்களால் பெருவாரி சிங்கள இன மக்களின் ஆதரவை தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்ள முடிந்தது. அதன் காரணமாகவே, அவர்களது ஆட்சி

முறை மற்றும் ஆதரவு நிலை ஆகிய வற்றை குறித்து அந்த மக்கள் அதிகம் அலசிப் பார்க்கவில்லை.

ஆனால், தற்போதுள்ள நிலைமையில் சர்வதேச சமூகத்தின் அழுத்தங்களுக்கு இந்த அரசு அடிபணிந்து விட்டது என்ற எண்ணம் தோன்றிவிட்டால், அதன் காரணமாகவும் போர்க்காலத்தில் இராணுவத்தில் பணியாற்றிய தங்களது குடும்பத்தவர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் குற்றவியல் சட்டரீதியான சிக்கல்கள் தோன்றவுள்ளன என்ற எண்ணமும் வலுப்பெற்றால் அதனால் அரசு ஆதரவு எம்.பி.க்கள் அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாவார்கள். அதன் எதிர்விளைவுகளை அரசு தலைமையும் சந்திக்க நேரிடும். அமைச்சர் சம்பிகவின் அவசரகதியான அறிவிப்பு இதன் வெளிப்பாடே.

தற்போது அமைச்சர் பதவி மற்றும் ஆட்சியில் பங்கு என்ற காரணத்தினால் மகிந்த ஆதரவு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கூட பூரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தலைவரான ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவின் ஆதரவாளர்களாக தங்களைக் காட்டிக் கொள்ள முயல்கிறார்கள். அரசும் ஊழல் வழக்குகளில் சிக்கவைத்து முன்னாள் ஜனாதிபதி மஹிந்தவை அரசியல் ரீதியாக முடக்க வேண்டும் என்று மீண்டும் கங்கணம் கட்டி செயல்பட முயற்சிப்பதாகவே தோன்றுகிறது. ஆனால், இதற்கும் அப்பால் சென்று அவரது ஆதரவு வாக்காளர்கள் போராட்டங்களில் குதிக்கத் தயாராகிவிட்டால், அவரை விட அரசு தலைமைக்கே உள்நாட்டில் அரசியல் சிக்கல்கள் தோன்றும் வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவ்வாறானால், அது அரசின் ஸ்திரத்தன்மையை ஆட்டிப் பார்க்கும் வலுவுள்ளது.

இதற்கு மாறாக, ஜே.வி.பி. போன்ற உதிரிக் கட்சிகள் தங்களுக்கு புனர்வாழ்வு கொடுக்கும் ஒரு வித்தாகவும் மனித உரிமைகள் பேரவையின் செயல்பாடுகளைக் கருதி அரசியல் முன்னெடுப்புகளை மேற்கொள்ளலாம். அது போன்ற போராட்டங்கள் வெற்றி பெறுமேயானால், பாராளுமன்றத்திற்கும் அப்பால் சென்று மக்க

ளிடையே அரசின் செல்வாக்கு சரிந்துவிடும் ஆபத்து இருக்கிறது. அதுவே அடுத்தடுத்து வரும் உள்ளூராட்சி மற்றும் பல்வேறு மாகாண சபைத்தேர்தல்களிலும் பிரதிபலிக்கலாம். இதுவும் ஆட்சிக்கும் காட்சிக்கும் இடையேயான இடைவெளியை அதிகப்படுத்தும் வாய்ப்பும் ஆபத்தும் நிறைந்தது.

அறிக்கை இலங்கையின் 'போர்க் குற்றங்கள்' மற்றும் 'பொறுப்புக்கூறல்' விடயங்களை 'பயங்கரமான' ('horrific') விடயங்கள் என்று கூறியுள்ளது. இலங்கை விடயங்கள் குறித்து அதிகம் அறிந்திராதவர்களுக்கு வேண்டுமானால் இது மனதை உலுக்கும் ஒரு விடயமாக இருக்கலாம். ஆனால், இங்கு தான் பிரச்சினை

உள்நாட்டு அரசியல் நிலைவரத்தையும் மாறுபட்ட அரசியல் தலைமையின் இராஜதந்திர அணுகுமுறையையும் புறம் தள்ளிவிட்டு உண்மையை கூறுவதானாலும் ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையின் பொறுப்புக்கூறல் விசாரணை அறிக்கை இலங்கை ஐ.நா. வில் பொறுப்புக்கூறுவதை விட்டுவிட்டு இலங்கைக்கு ஐ.நா. பொறுப்பு கூறும் நிலைக்கு உள்ளாகியுள்ளதே உண்மை

ஐ.நா-வின் பொறுப்பு கூறல்

உள்நாட்டு அரசியல் நிலைவரம் மற்றும் மாறுபட்ட அரசியல் தலைமையின் இராஜதந்திர அணுகுமுறை ஆகியவற்றை புறம்தள்ளிவிட்டு, உண்மையை தோல் உரித்துக் காட்டினால், மனித உரிமைகள் பேரவையின் 'பொறுப்புக்கூறல்' குறித்த விசாரணை அறிக்கை, இலங்கை ஐ.நா. வில் பொறுப்புக்கூறுவதை விட்டு விட்டு இலங்கைக்கு ஐ.நா. பொறுப்பு கூறும் நிலைமைக்கு உள்ளாக்கி உள்ளது என்பதே உண்மை. இன்னும் சொல்லப்போனால், இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசு செயல்பாடு என்பதற்கு அப்பாலும் சென்று, இலங்கை உள்நாட்டு அரசியலிலேயே அமெரிக்கா தலைமையிலான சர்வதேச சமூகம் தொடர்ந்து விளையாடி வருகிறதோ என்ற கேள்வியையும் கவலையையுமே இந்த அறிக்கையும் அதனை ஒட்டிய ஐ.நா மற்றும் தற்போதைய இலங்கை அரசியல் தலைமைகளின் அறிக்கைகளும் தோற்று வித்துள்ளன.

கடந்த பல மாதங்களாகவே எதிர் பார்க்கப்பட்டு வந்த விசாரணை

தொடங்குகிறது. அத்துடன், ஐ.நா-வின் பொறுப்புக்கூறலும் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. மனித உரிமைகள் பேரவையின் இந்த விசாரணையின் அடிப்படையே, ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் நிறுவிய மூன்று நபர், 'தரூஸ்மான்' விசாரணைக் குழுவின் முந்தைய அறிக்கை தான். அந்த அறிக்கை இலங்கையின் போர்க் குற்றங்களை, 'இன அழிப்பு' என்று கூறியது. ஆனால், அந்தப் பதம் மருந்திற்கும் கூட தற்போதைய அறிக்கையில் இடம்பெறவில்லை. அப்படி என்றால், அந்த அறிக்கைக்கும் இந்த அறிக்கைக்கும் ஒற்றுமை-வேற்றுமை தான் என்ன?

இரு விசாரணைக் குழுவும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரியான விசாரணை முறைமையைத்தான் செயல்படுத்தின. இன்னும் சொல்லப்போனால், தற்போதைய விசாரணையின் அடிப்படையே தரூஸ்மான் அறிக்கையே சாட்சி அளிப்போரின் பாதுகாப்புக் கருதி, இரு விசாரணைக் குழுக்களுமே, தங்களது செயல்பாட்டை 'வெளிப்படையாக' (transparent) செய்யவில்லை - செய்ய முடியவில்லை, செய்திருக்கவும் முடியாது.

அன்று பதவியில் இருந்த ராஜபக்ஷ அரசு இரு குழுக்களுடனும் ஒத்துழைக்கவில்லை என்பது உண்மை. அவ்வாறு ஒத்துழைந்திருந்தாலும் விசாரணைகளில் அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பார்களா என்பது இன்னமும் கேள்விக் குறியே.

அரசு தரப்பு மற்றும் இராணுவத் தரப்பு என்று மட்டும் அல்ல 'பயங்கரமான குற்றங்கள்' செய்ததாக தற்போது குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கும் அத்தகைய வசதி வழங்கப்பட்டிருக்காது என்றே நம்ப வேண்டியிருக்கும். அதற்கும் 'சாட்சியங்களின் பாதுகாப்பு' காரணமாக கூறப்பட்டிருக்கும். இது இயல்பான ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய காரணமே. அந்த வகையில், இரு தரப்பினராலும், குற்றங்கள் இழைத்ததாக கூறப்படும் தனி நபர்கள் குறித்தோ, அல்லது அவர்களுக்கு கட்டளையிட்ட தலைமைகள் குறித்தோ, இரு விசாரணைகளும் பெயர் குறிப்பிடாமைபும் கூட, அவர்களது ஒரே விதமான வழிமுறைகளுக்கு அத்தாட்சி.

இந்தப்பின்னணியில், ஒரே குற்றங்களை இலங்கைக்கு விஜயம் செய்ய அனுமதிக்கப்படாத இரு வேறு விசாரணைக் குழுக்களுமே வேறுவேறு விதமான முடிவுகளை எவ்வாறு எடுக்க முடிந்தது. அந்த வகையில், முதல் தொட்டே பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சுமந்திரன் உட்பட்ட தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் மிதவாதத் தலைவர்கள் அனைவருமே இலங்கைப் போர்க் குற்றங்கள் எதுவுமே, 'இன அழிப்பு' என்று தற்போது சர்வதேச சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விளக்கத்திற்கு பொருந்தாது என்றே கூறி வந்துள்ளனர்.

அவ்வாறானால், மிக்க படித்தவர்கள் பங்குபெற்றதாக கூறப்பட்ட 'தரூஸ்மான் குழு' மட்டும் எவ்வாறு 'இன அழிப்பு' என்ற முடிவிற்கு வர முடிந்தது? இது மட்டுமல்ல 'தரூஸ்மான் குழு' ஐ.நா செயலாளர் நாயகத்திற்கு அறிவுரை கூறுவதற்காக மட்டுமே நியமிக்கப்பட்ட ஒரு தனி குழு. மாறாக, தற்போதைய குழு சர்வதேச சமூகமே முன்னெடுத்துச் செயல்படுத்திய விசாரணை. முன்னது, அரைக்கிணறு தாண்டினால், அதன் அடிப்படையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட பிந்தைய விசாரணைக் முக்கால் கிணறு மட்டுமாவது தாண்டி இருக்க வேண்டும். ஆனால், நடந்தது என்ன? தரூஸ்மான் குழுவால் 'இனப்படுகொலை' என்று கூறப்பட்ட குற்றங்கள் அனைத்தும் அடுத்து வந்த விசாரணைக்குழுவால் தரம் தாழ்த்தப்பட்டு, 'பயங்கர குற்றங்களாக' மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதே உண்மை.

இந்த முடிவு, ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக்கு பின் எடுக்கப்பட்டதா? அல்லது, அரசியல் காரணங்களுக்காக மாற்றப்பட்டதா? தற்போதைய அறிக்கையிலேயே இத்தகைய சந்தேகத்திற்கான விதைகள் தூவப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, இலங்கையில் உள்நாட்டு அரசியல் மாற்றங்கள் குறித்து கூறப்பட்டுள்ளது. அறிக்கை வெளியிடப்படுவதற்கு முன்பு, மனித உரிமை ஆணையாளர் லெயித்தின் அறிக்கையிலும் இத்தகைய கருத்து இடம்பெற்றுள்ளது. இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட இரண்டு-மூன்று தினங்களில், செயலாளர் நாயகத்தின் அலுவலகமும் ஐ.நா-வின் 'பொறுமை'க்கு பரிசு கிடைத்துள்ளது என்று கூறியது.

இந்தப் பின்னணியில், விசாரணை அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதை தொடர்ந்து, இலங்கை அரசு தலைமைகளும் இது போன்ற கருத்தையே வெளியிட்டன. ஜனாதிபதி சிறிசேனவும் வெளியுறவு அமைச்சர் மங்கள சமரவீரவும் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை என்றால், விசாரணை அறிக்கை இன்னும் கடுமையாகவே இருந்திருக்கும் என்று கூறியுள்ளனர். பிரதமர் ரணில், தற்போது கிடைத்துள்ள வாய்ப்பை அரசு நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். அதாவது, மீண்டும் சர்வதேச சமூகம், இலங்கைக்கு நெருக்கடி கொடுக்க முடியாத விதத்தில் அரசு செயல்பட வேண்டும் என்று யாருக்கோ கூறுவது போல் அவர் தனது கூட்டணி அரசில் உள்ள கட்சித் தலைமைகளுக்கு அறிவுரை வழங்கி உள்ளார்.

இதுவே உண்மையாக இருக்கும் பட்சத்தில், தரூஸ்மான் குழுவினரால் 'இன அழிப்பு' என்று கூறப்பட்ட

ஐ.நா. விசாரணை

அறிக்கையென்றால் என்ன? பின்னர் நிலவிய உள்நாட்டு அரசியல் கருத்து பரிமாற்றங்கள் என்றால் என்ன? அவை அனைத்திலுமே தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்பு ஒருவித நடுநிலையையே எடுத்து வந்துள்ளது. அவர்களையும் ஐ.நா. வின் முன்னெடுப்புகள் கடந்த சில ஆண்டுகளாக குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது என்பதே உண்மை

‘பொறுப்பு கூறல்’ விடயங்கள், புதிய குழுவினரால், ‘பயங்கர’ குற்றங்களாக தரம் இறக்கப்பட்டது அரசியல் காரணங்களுக்காகவா? அவ்வாறானால், ‘பொறுப்புக்கூறல்’ விடயமே, ராஜபக்ஷ தலைமை கூறியது போல் சர்வதேச அரசியலின் ஒரு பகுதி மட்டும் தானா? தமிழர் தரப்பு என்றும் மட்டுமல்ல, இலங்கை அரசு தரப்பு மற்றும் இராணுவத் தரப்புகளும் கூட இதே கேள்விகளை தங்களுக்குள் எழுப்பும். இதுவே, பின்னர் பொது விவாதங்களிலும் முக்கிய கருவாக மாறும்.

கூட்டு விசாரணையா, ‘ஓட்டு’ விசாரணையா?

மனித உரிமை பேரவையின் விசாரணை அறிக்கை, இலங்கை பொறுப்புக்கூறல் விடயங்களில், சர்வதேச நீதிபதிகள், வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் விசாரணை அதிகாரிகள் உள்ளடங்கிய ஒரு ‘கூட்டு விசாரணை’ குழுவால் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியுள்ளது. ஆனால், அதனை ‘கூட்டு விசாரணை’ (Cooperation) என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, ‘ஓட்டு’ (Hybrid) விசாரணை என்றே அந்த அறிக்கை கூறியுள்ளது. ஐ.நா.மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் ஸெயித்-தும் இதே வார்த்தை பிரயோகத்தையே பயன்படுத்தி உள்ளார்.

இது, அறிவுபூர்வமாக ஆராய்ந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட வார்த்தை பிரயோகமா அல்லது மனம் போன போக்கில் கண்டெடுத்த வார்த்தையா என்பது தெரியவில்லை. எவ்வாறாயினும், இரண்டு பிரயோகங்களுமே பிரச்சினைக்குரிய விடயங்களே. ஆனால், உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு அதிகாரிகள் பங்கெடுக்கும் ‘ஓட்டு’ விசாரணைக் குழுவாக இருந்தால், ‘ஓட்டு’ மாமரத்தை போன்று, அதன் வீரியமும் அதிகமாகவே இருக்குமா? அதற்காகத்தான் அந்த வார்த்தையே பயன்படுத்தப்பட்டதா?

எது எப்படியோ, இலங்கை அரசு தலைமை, ‘ஓட்டு விசாரணை’ ஏற்புடையதல்ல என்று கூறி விட்டது. பிரத

மர் ரணில் இதனை அரசின் கொள்கை முடிவாகவே பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்தார். ஜெனீவாவில் உள்ள இலங்கையின் ஐ.நா. தூதுவர் ரவிநாத் ஆரியசிங்காவும் இதே கருத்தை முதலில் தெரிவித்தார். இலங்கை அரசைப் பொறுத்தவரையில் உள்நாட்டு விசாரணை மட்டுமே தங்களுக்கு ஏற்புடையது என்று தெளிவுபடுத்தியது.

என்றாலும் மனித உரிமை பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில் பொதுநலவாயம் மற்றும் பிற வெளிநாட்டு நீதிபதிகளை உள்ளடக்கிய நீதிமன்றம் ‘பொறுப்புக்கூறல்’ பிரச்சினைகளை விசாரிக்கும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அது இலங்கைக்கு எத்துணை ஏற்புடையது என்பதும் அதனை எவ்வாறு அரசு செயல்படுத்தப்போகிறது என்பதும் பொறுத்திருந்து பார்க்கப்பட வேண்டிய விடயமே. இது உள்நாட்டில் அரசியல் பூகம்பத்தை ஏற்படுத்துமா? என்பதும் தெளிவாக வேண்டும்.

அதே சமயம், இலங்கையின் சட்ட-திட்டங்களை ‘சர்வதேச தர அளவிற்கு’ உயர்த்துவது குறித்து பரிசீலித்து முடிவு எடுக்கப்படும் என்று அமைச்சர் சமரவீர அறிவித்துள்ளார். இதற்கான வரைவு அறிவிப்பு எதிர்வரும் ஜனவரி மாதம் வெளியிடப்படும் என்றும் அது குறித்த நடவடிக்கைகள் பதினெட்டு மாதங்களில் செயல்படுத்தப்படும் என்றும் அவர் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதன் பின்னரே, ‘பொறுப்புக்கூறல்’ குறித்த விசாரணைகள் நடைபெறும் என்பதே இதன் பொருள்.

இதே நிலைப்பாடே, விசாரணை அறிக்கை குறித்த அமெரிக்கத் தீர்மானத்திலும் வெளிப்பட்டுள்ளது. அதாவது, மனித உரிமைகள் பேரவையின் 2016 செப்டம்பர் தொடரில், ஆணையர் ஸெயித், வாய்மூல அறிக்கையையும், ஒரு வருடத்திற்கு பின்னர் எழுத்துபூர்வமான அறிக்கையையும் சமர்ப்பிப்பார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவரை, முந்தைய ராஜபக்ஷ அரசைப் போலவே தற்போதைய அரசு தலைமைக்கும் கால அவகாசம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இதுவும் கூட, சர்வதேச சமூகத்தின் சித்து விளையாட்டின் ஒரு பகுதியே. அதாவது, அரசிற்கு நேரம் கொடுப்பது போல் கொடுத்து விட்டு, எந்த ஒரு முடிந்த முடிவையும் எடுக்காமல், அந்தரங்கத்தில் தொங்கவிட்டு அழகு பார்ப்பதும் தோன்றும் போதெல்லாம், சுருக்கு கயிறை இழப்பதும், வேண்டிய போது பிடியை தளர்த்துவதுமாக காலம் கடத்துவதாகவே இது முடியும். இடைப்பட்ட காலத்தில், இலங்கையில் உள்நாட்டு அரசியல் நிர்ப்பந்தங்களோ, அல்லது நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கைகளில் மாறுதல்களோ ஏற்படுமேயானால் அதன் தாக்கம் ஜெனீவாவில் எதிரொலிக்கும். இதுவே ராஜபக்ஷ தலைமைக்கு ஏற்பட்ட நிர்ப்பந்தம்.

தமிழர் நிலைப்பாடு

மனித உரிமைகள் பேரவையின் விசாரணை அறிக்கை ஆகட்டும், பின்னர் நிலவிய உள்நாட்டு அரசியல் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் ஆகட்டும், அவை அனைத்திலுமே தமிழர் தரப்பை பிரதிநிதிப்படுத்தும் தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்பு ஒரு விதமான நடுநிலைமையே எடுத்து வந்துள்ளது எனலாம். அவர்களையும் ஐ.நா. முன்னெடுப்புகள் கடந்த ஆண்டுகளில் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது என்பதே உண்மை. மனித உரிமைகள் பேரவையின் விசாரணை அறிக்கை வெளிப்படுவதற்கு முன்னர், சர்வதேச விசாரணை தேவை என்று கட்சியின் சில மூத்த தலைவர்கள் கூறினர்.

ஆனால், அது அரசிற்கு ஏற்புடையது அல்ல என்று பிரதமர் ரணில் பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்த போது, கூட்டமைப்பு சார்பிலான எதிர்க்கட்சித்தலைவர் சம்பந்தன் மௌனம் காத்தார். அதற்காகவே, புலம்பெயர்ந்த ‘தமிழ்த் தேசிய’ குழுக்களின் எதிர்ப்பையும் சம்பாதித்துள்ளார். அவர்களை பொறுத்த வரையில், சர்வதேச விசாரணை அமைப்புகளையோ அல்லது இலங்கை சார்பினர் பங்குபெற்ற ‘ஓட்டு’ விசாரணையோ ஏற்புடையதல்ல.

அதேசமயம், அவர்கள் எதிர்பார்ப்பது போல், ஒரு பேச்சிற்காக சர்வ

தேச நீதிபதிகள் மட்டுமே பங்குபெறும் அமைப்பு விசாரணை செய்தாலும் அதுவும் அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் தீர்ப்பை வழங்கினால் மட்டுமே அவர்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். உதாரணத்திற்கு, அத்தகைய நீதிமன்றம் அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் எண்ணிக்கைக்கும் குறைவாகவே அப்பாவித்தமிழர்கள் உயிர் இழந்தார்கள் என்று கூறினால், அதனை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்பது சந்தேகமே.

அடுத்தது என்ன?

தற்போதைய ஐ.நா. தீர்மானத்தின் அடிப்படையிலும் அதற்கு வழிவகை செய்யும் விதத்தில், இலங்கை அரசு அளித்துள்ள உறுதிமொழிகளை செயல்படுத்துவதற்கான செயல் திட்டங்களும், நாட்டின் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் எடுக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அது போன்றே, தமிழர்களுக்கான அதிகாரப்பகிர்வு முறைகளும் புதிய அரசியல் சட்டத்தின் கீழ் நிறைவேற்றப்படும் என்றும் பிரதமர் ரணில் தொடர்ந்து கூறி வருகிறார். இதனையே, 'பாராளுமன்ற குழு மூலமான தீர்வு' என்று மகிந்த அரசு தலைமை சொல்லி வந்தது.

'பாராளுமன்ற தீர்வு' மற்றும் அதில் சில பகுதிகளுக்கான சட்டப்படியான உச்ச நீதிமன்ற வரன்முறைகள் மற்றும் பொது வாக்கெடுப்பு போன்ற சிக்கல்களில், ஐ.நா. தீர்மான முடிவுகள் சிக்கலாம். அவ்வாறான சமயத்தில், அரசு ஐ.நா. மற்றும் அமெரிக்காவிற்கு என்ன சமாதானம் சொல்லப் போகிறது அல்லது அவர்களது அணுகு முறையும் எவ்வாறு இருக்கப் போகிறது என்பது குறித்தும் இப்போதே எதுவும் கூறிவிடமுடியாது. அந்த காலகட்டத்தில் உள்நாட்டு அரசியலில் எல்லாவித மாற்றங்களும் கூட ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இந்த ஆண்டு நாட்டில் நடந்தேறிய இரண்டு தேர்தல்களுமே அதில் மகிந்த தலைமை எதிர்கொண்ட தொடர் தோல்விகளுமே இலங்கை மக்கள் 'பொறுப்புக்கூறல்' விடயத்தில் சர்வதேச சமூகத்தின் பக்கமே நின்றுள்ளார்கள் என்று அவர்களாகவே முடிவு செய்து விட்டார்களோ என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. அது போன்றே, புதிய அரசு தலைமையும் மகிந்த தலைமை மாறிவிட்டாலே, சர்வதேச சமூகம் 'பொறுப்புக்கூறல்' விடயங்களில் இலங்கை மீதான அழுத்தங்களை குறைத்துக் கொள்ளும் என்று கருதி செயல்பட்டு வந்தார்களோ என்ற சந்தேகமும் எழுகிறது. ஆனால், இந்த இரண்டுமே உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

அது போன்றே, தமிழர் தரப்பில் கூட்டமைப்பு ஐ.நா. தீர்மானத்தை வரவேற்றுள்ளது. அதே நேரத்தில், இதுவே பொறுப்புக்கூறல் விடயங்களில் நல்ல முன்னெடுப்புகளின் முதல் கட்டமாக இருக்கும் என்று தாங்கள் நம்புவதாகவும் கூறியுள்ளது. இதன் மூலம், தற்போது அரசிற்கு ஆதரவு நிலைமையை சர்வதேச அழுத்தங்கள் மற்றும் உள்நாட்டு அரசியல் காரணங்களுக்காக எடுத்தாலும், எதிர்காலத்தில் 'நாங்கள் மீண்டும் ஏமாற்றப்படமாட்டோம்' என்ற நிலைப்பாட்டை கூட்டமைப்பும் அவர்கள்

ஆதரவு பெருவாரி தமிழ் வாக்காளர்களும் எடுக்கும் வாய்ப்புகள் இல்லாமல் இல்லை.

ஐ.நா.வும் சரி அமெரிக்காவும் சரி, இலங்கை அரசும் சரி ஏன் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு தலைமையும் சரி,

ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் முன்னர் நியமித்த தருஸ்மான் விசாரணைக்குழுவின அறிக்கைதான் மனித உரிமைகள் உயர் ஸ்தானிகர் அலுவலகம் நடத்திய விசாரணையின் அடிப்படையாகும். தருஸ்மான் அறிக்கை இலங்கை போர்க் குற்றங்களை இன அழிப்பு என்று கூறியது. ஆனால் அந்தப் பதம் மருந்துக்குக் கூட தற்போதைய அறிக்கையில் இடம்பெறவில்லை. அப்படியென்றால் அந்த அறிக்கைக்கும் இந்த அறிக்கைக்கும் ஒற்றுமை-வேற்றுமைதான் என்ன

எல்லோருமே ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் மக்களை மீண்டும் ஒரு முறை ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்ற நிலைப்பாட்டையே புலம்பெயர் தமிழர்களில் கடும்போக்கைக் கஷ்டப்பிடிக்கும் பிரிவினர் தற்போதும் எடுத்துள்ளனர். அவர்களது எண்ணப்போக்கு, நம்பிக்கைகள் மற்றும் பிரசார உத்திகள் அனைத்திற்கும் அப்பால் சென்று, அவர்கள் பல்வேறு மேலை நாடுகளிலும் வாக்காளர்களாக குறிப்பிட்ட தொகுதிகளில் தேர்தல் வெற்றியை முடிவு செய்யும் நிலையில் தொடர்ந்தும் உள்ளனர் என்ற உண்மையையும் அரசுத் தலைமை மறந்துவிடக்கூடாது. இலங்கையின் பொறுப்புக்கூறல் விடயம் இரண்டு ஆண்டுகள் சென்று மனித உரிமைகள் பேரவையின் முன்னர் வரும் காலகட்டத்தில் இதுவும் கூட சர்வதேச சமூகத்தின் முடிவுகளை தொடர்ந்தும் பாதிக்கும். ■

உள்நாட்டு அரசியல்

நல்லதும் கெட்டதும் அருவருப்பானதும்

திஸ்ஸரணி குணசேகர

IDT ற்றம் ஒன்று வந்தது. நல்லதுக்கே வந்தது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் மகாநாட்டு மேடையில் பூலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தலைவரின் பிரசன்னம் ஒரு வருடத்துக்கு முன்னர் கூட கற்பனை செய்து பார்த்திருக்க முடியாத நிகழ்வு. அந்த மகாநாட்டிற்கு ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். நிச்சயமாக அது புதிய காலத்தின் ஒரு அறிகுறி. கூடுதலான அளவுக்கு சகிப்புத்தன்மை கொண்டதும் சகல பிரிவினருக்கும் இடம் கொடுக்கின்றதுமான ஒரு அரசியல் கலாசாரத்தை நோக்கிய ஒரு நகர்வு. இலங்கையில் ஏற்பட்ட நேர்மறையான மாற்றத்தின் வெளிப்பாடு.

தமிழர் ஒருவர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக வருவார் என்பதும் ஒரு வருடத்துக்கு முன்னர் கற்பனை செய்து பார்த்திருக்க முடியாத நிகழ்வே. தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவரான இரா.சம்பந்தன் அந்தப் பத

புதிய அரசாங்கம் அதன் செல்வாக்கை தக்க வைக்க வேண்டுமானால் தனக்கும் ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்கும் இடையேயான தார்மீக தகுதி இடைவெளியை தொடர்ந்து பேண வேண்டும். அமைச்சரவையின் பருமனும் அதில் உள்ளடங்கியிருக்கின்றவர்களின் தன்மையும் அந்த இடைவெளியை ஓரளவுக்கு குறுக்கி விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

விக்கு நியமிக்கப்பட்டது மாத்திரமல்ல, அதற்கு சிங்கள சமூகத்திடமிருந்து எந்தவித எதிர்ப்பும் வராமலிருந்ததும் கூட உற்சாகம் தருவதாக அமைந்தது. தென்னிலங்கை மக்கள் மத்தியில் நிலவிய பயவுணர்வுடனான அதிருப்தி அலையை தங்களுக்கு அனுசூலமான முறையில் பயன்படுத்துவதில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வலதுசாரிகள் (இலங்கையின் தேசிய சோசலிஸ்டுகள்) நம்பிக்கைகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களின் நம்பிக்கை பலிக்கவில்லை. அதுவும் சம்பந்தனின் நியமனமும் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தனித்தனியாக நின்ற பின்னோக்கிய கடந்த காலத்துக்குப் பதிலாக நாம் பொதுவான எதிர்கால இலங்கையை நோக்கி நகருகின்றோம் என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு எதிர்க்கட்சிகளில் பெரியது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவி அதற்கே உரித்துடையது. கூட்டமைப்பை விடவும் ஜனதாவிமுக்தி பெரமுனை (ஜே.வி.பி) ஒரு ஆசனத்தையும் கூடுதலாக பெற்றிருந்தால் அநுரா குமார திசாநாயக்கவே எதிர்க்கட்சித் தலைவராக வந்திருப்பார்.

ராஜபக்ஷ முகாமைச் சார்ந்தவர்கள் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியில் இருந்து முறைப்படியாக இராஜினாமா செய்யாதபட்சத்தில் அவர்கள் உத்தியோகபூர்வ எதிர்க்கட்சியின் ஒரு அங்கமாக வர முடியாது. சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கமாக இருக்கிறது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் தங்களது கட்சி செய்து கொண்டுள்ள புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையை எதிர்ப்பதற்கான உரிமை சுதந்திரக்கட்சியின் எந்தவொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கும் இருக்கிறது. ஆனால், அவ்வாறு எதிர்ப்பதனால் மாத்திரம் அவர்கள் எதிர்க்கட்சியின் ஒரு உறுப்பினராகிவிடுவார் என்று இல்லை. எதிரணியின் அங்கமாக வரவேண்டுமென்றால் சுதந்திரக்கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கட்சியிலிருந்து இராஜினாமா செய்ய வேண்டும். ராஜபக்ஷ முகாமைச் சேர்ந்த எவரும் அவ்வாறு செய்யத்தயாராயில்லை. இரண்டு தோணிகளில் கால்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கவே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் அங்கமாக இருந்து கொண்டு வரப்பிரசாதங்களை அனுபவிக்கவும் எதிரணியின் அங்கமாக இருந்துகொண்டு சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கவும் அவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள்.

சம்பந்தன் இப்போது இரு தொப்பிகளை அணிந்திருக்கிறார். அவர் பிரத்தியேகமாக தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவராக/தமிழ்த் தலைவராக செயற்பட முடியாது. கலப்புலகையான அரசாங்கத்தையும் அதன் கொள்கைகள் மற்றும் செயற்பாடுகளையும் எதிர்ப்பவர்களுக்காகவும் அவர் குரல் கொடுக்க வேண்டும். நாம் இன்று எதிர்நோக்குகின்ற பலமோசமான அரசியல் பிரச்சினைகள் தங்களை இலங்கையர்கள் என்று அல்லாமல் சிங்களவர்கள் என்று சிந்தித்துச் செயற்பட்ட தலைவர்களினால் உருவாக்கப்பட்டவையே. எமது நாடு இலங்கைப் பிரதமர்களையும் ஜனாதிபதிகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக சிங்களப் பிரதமர்களையும் ஜனாதிபதிகளையுமே கொண்டிருந்தது.

அந்த நிலையை மாற்றியமைத்து சகல இலங்கையர்களினதும் வேறுபட்ட நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்பை மைத்திரிபால சிறிசேனவும் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் கொண்டிருக்கிறார்கள். சம்பந்தனுக்கும் அத்தகைய வாய்ப்பு

கிடைத்திருக்கிறது. அவர் ஒரு தமிழ் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்று இல்லாமல் இலங்கையின் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகச் செயற்படுவதன் மூலமாக ஒரு முன்னுதாரணத்தை ஏற்படுத்த முடியும்.

கொடுங்கோன்மை ஆட்சியாளரை தூக்கியெறிவது கஷ்டமானது. அதைவிடக் கஷ்டமானது அபிவிருத்தியையும் சுதந்திரத்தையும் ஏற்படுத்துவதாகக் கூறிய வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவதாகும்.

மூன்றாம் உலகின் பல பாகங்களில் ஜனநாயகப் பரீட்சார்த்தம் பலதடவைகள் தோல்வி கண்டிருக்கிறது. ஏனென்றால், ஜனநாயக ஆட்சியாளர்கள் அரசியல் ஜனநாயகத்துக்கும் பொருளாதார ஜனநாயகத்துக்கும் இடையிலான பிரிக்க முடியாத பிணைப்பை விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. இலங்கை அரிதான ஒரு விதிவிலக்கு. இங்கு ஜனநாயக மயமாக்கல் வெற்றிபெற்றிருக்கிறது. ஆனால், எமது ஜனநாயக செயற்திட்டத்தின் தொடர்ச்சியான வெற்றி அது எவ்வாறு சாதாரண மக்களின் சாதாரண வாழ்வில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதிலேயே தங்கியிருக்கிறது.

பொருளாதார நவதாராளவாதம் அதன் பயன்பாட்டுக் காலத்தையும் கடந்து எல்லை தாண்டி வாழ்ந்துவிட்டது. அது கடந்த காலத்துக்குரியது. புள்ளிவிபரப் பொருளாதாரத்தின் நிலையும் அதுவே. வரிகளை அதிகரித்தும் செலவினங்களில் குறைப்புச் செய்தும் சாதாரண மக்களின் மீது சுமைகளை ஏற்றுவதன் மூலமாக பொருளாதாரச் சகதியில் இருந்து நாட்டை மீட்டெடுப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்படக்கூடிய எந்தவொரு முயற்சியும் மிதவாத மத்திய அரசியல் சக்திகளை மலின்படுத்தி சகல வகையான தீவிரவாதப் போக்குகளையும் விசேடமாக சிங்கள-பௌத்த மேலாதிக்கவாதத்தை பலப்படுத்தும். அத்தகையதொரு விளைவு ராஜபக்ஷவை மீண்டும் அதிகாரத்துக்குக் கொண்டுவருவதற்கான திட்டத்துக்கு வசதியானதாக அமைந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இலக்குகளும் வழிமுறைகளும்

நோக்கம் அல்லது இலக்குகள் வழிமுறைகளை நியாயப்படுத்துகின்றன என்பது ஆபத்தானதொரு நம்பிக்கை. தவறான வழிமுறைகள் இலக்குகளை திணறடித்து கோணலாக்கிவிடக்கூடும். புரட்சியொன்றைச் செய்வதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சியின் போது அவ்வாறு அல்லது ஜே.வி.பி.க்கு நேர்ந்தது. தமிழர்கள் தங்களுக்கென்று தனியான நாடொன்றை உருவாக்க முயற்சித்தபோது அதேகதி தமிழர்களுக்கும் நேர்ந்தது. விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடிக்க மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் போது அது இலங்கை அரசுக்கும் நேர்ந்தது. சிறிசேன- விக்கிரமசிங்க நிருவாகத்திற்கும் கூட அவ்வாறு நேரக்கூடும்.

ஐக்கிய தேசியக்கட்சியும் சுதந்திரக்கட்சியும் கலந்த அரசாங்கம் இலங்கையின் வரலாற்று நிகழ்வுப் போக்கில் புதியதொன்று. அது முன்னென்றுமில்லாத வகையிலான ஒரு பரீட்சார்த்தம் என்பதனால், ஆரம்பப்பருவத்தில்

பிரச்சினைகள் தோன்றுவது இயல்பானதே. ஆனால், பிரச்சினைகளைப் பிரச்சினைகளாகவே நோக்கவேண்டுமேயன்றி, சாதனைகளாகப் பார்த்தலாகாது.

அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பிரமாண்டமான அமைச்சரவையும் அதில் உறுப்பினர்களாக இருப்பவர்களின் தன்மைகளும் இந்த அரசாங்கம் விவேகமற்றது. மதிக்கத்தகாதது என்ற எண்ணத்தைக் கொடுக்கிறது. அமைச்சப் பொறுப்புக்களின் தொகையும் அவற்றுக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்களின் சுபாவமும் இதுவும் ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தைப் போன்ற ஒன்றே என்ற தோற்றத்தைக் கொடுக்கின்றன. இதுவிடயத்தில் சுதந்திரக்கட்சியுடன் ஒப்பிடும் போது ஐக்கிய தேசியக்கட்சி குறைந்தளவுக்கே குற்றப் பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கின்றது எனலாம். பண்பும் திறமையும் இல்லாத பலரை தனது கட்சியின் தேசியப்பட்டியலின் ஊடாக பாராளுமன்றத்துக்கு கொண்டுவராமல் இருந்திருந்தால், திறமையற்ற பலரை அமைச்சர்களாக நியமித்ததற்கு தவிர்க்க முடியாத அரசியல் கட்டாய நிலையே காரணம் என்று ஜனாதிபதியினால் கூறியிருக்க முடியும்.

பாராளுமன்றத் தேர்தல் பிரசாரங்களின் போது ராஜபக்ஷ விசுவாசிகள் சுதந்திரக்கட்சியைச் சேர்ந்த தங்கள் சகாக்களில் ராஜபக்ஷ மீது போதுமான விசுவாசத்தைக் கொண்டிராதவர்கள் என்று தாங்கள் கருதியவர்களுக்கு எதிராகப் பிரசாரங்களை முன்னெடுத்திருந்தனர். திட்டமிட்டமுறையில் முன்னெடுக்கப்பட்ட இந்த ஈவிரக்கமற்ற உள்வீட்டுச் சதியின் விளைவாக சுதந்திரக்கட்சியின் பல வேட்பாளர்கள் விருப்பு வாக்குப் போட்டாபோட்டியில் தோல்வியைக் கண்டார்கள். இந்தப் பின்புலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும் போது, தேர்தலில் தோல்விகண்ட வேட்பாளர்களை தேசியப்பட்டியலின் ஊடாக பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டுவருவதற்கு ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன எடுத்த தீர்மானத்தை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறதென்றாலும், பின்கதவின் வழியாக அவர் பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டு வந்த பேர்வழிகளின் தரம் படுமோசமானதாக இருப்பதால் விசனப்படவேண்டியிருக்கிறது. சரத் அமுனுமவைப் பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டுவருவதனால் அதை நியாயப்படுத்த முடியும், ஆனால், எஸ்.பி.திசாநாயக்கவை கொண்டுவருவதை நியாயப்படுத்த முடியாது.

ஆகஸ்ட் தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி வாக்காளர்கள் பழிப்புக்காளான வேட்பாளர்களை ஆதரித்து வெற்றிபெறச் செய்தார்கள். தனது கட்சியின் தேசியப்பட்டியலின் ஊடாக பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டுவருவதற்கு அரசியல்வாதிகளைத் தெரிவு செய்வதில் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவும் அவ்வாறே நடந்துகொண்டார். அமைச்சரவைக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கவே கூடாதவர்களுக்கெல்லாம் ஜனாதிபதி அமைச்சப் பொறுப்புக்களை வழங்கினார். திலான் பெரேரா அல்லது நிமால் லான்சா போன்ற அரசியல்வாதிகளினால் நாட்டுக்கு அல்லது சுதந்திரக்கட்சிக்கு அனுகூலமான பங்க

சம்பந்தன் இப்பொழுது இரு தொப்பிகளை அணிந்திருக்கிறார். அவர் பிரத்தியேகமாக தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்பின் தலைவராக / தமிழ்த் தலைவராக மாத்திரம் செயற்பட முடியாது. புதிய அரசாங்கத்தையும் அதன் கொள்கைகளையும் செயற்பாடுகளையும் எதிர்ப்பவர்களுக்காகவும் அவர் குரல் கொடுக்க வேண்டும். தமிழ் எதிர்க்கட்சி தலைவர் என்று இல்லாமல் இலங்கையின் எதிர்க்கட்சி தலைவராக செயற்படுவதன் மூலமாக அவரால் ஒரு முன்னுதாரணத்தை ஏற்படுத்த முடியும்

ளிப்பு எதையாவது செய்ய முடியுமா? அத்தகைய அரசியல்வாதிகளுக்கு பதவிகளைக் கொடுத்து மேம்படுத்துவதென்பது மிகவும் அருவருக்கத்தக்க அரசியல் சந்தர்ப்பவாதச் செயலே அன்றி வேறு எதுவுமாக இருக்க முடியுமா?

புதிய அமைச்சர்களில் பலருக்கு திறமையையும் நேர்மையையும் பொறுப்புணர்வையும் புகட்டுவதற்கு கடவுளே வந்தாலும் இயலாது. ஆனால், தங்களது அமைச்சர்கள் சட்டத்தின் வரையறைகளுக்குள் நின்று செயற்படுவதையும் பண்பின் எல்லைகளுக்கு வெளியே செல்லாதிருப்பதையும் ஜனாதிபதியினாலும் பிரதமரி

னாலும் உறுதிப்படுத்த முடியும். உறுதிப்படுத்த வேண்டும். சட்டத்தை மீறுகின்ற எந்தவொரு அமைச்சருக்கும் எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கின்ற விடயத்தில் பொலிலாரும் நீதிமன்றங்களும் சுதந்திரமாகச் செயற்படுவதை உறுதி செய்ய ஜனாதிபதியினாலும் பிரதமரினாலும் முடியும் - உறுதிசெய்யவேண்டும்.

புதிய அமைச்சர்கள் பட்டாளம் கடந்த காலத்தில் நடந்து கொண்டதைப் போன்று எதிர்காலத்திலும் செயற்படுவதற்கு சுதந்திரம் வழங்கப்படவே கூடாது. அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படுபவர்கள் நேர்மையும் ஆற்றலும் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் கூட, பிரமாண்டமான அமைச்சரவை என்பது வெறுமையாகிக் கொண்டு போகும் நாட்டின் கஜானாவுக்கு பெரியதொரு சமையாகவே இருக்கும். நாட்டின் மீது பிரமாண்டமான அமைச்சரவையொன்றைத் திணித்திருக்கும் ஜனாதிபதியும் பிரதமரும் குறைந்தபட்சம் அமைச்சர் பெருமக்களின் பேராசைகளுக்காவது தடுப்பைப் போட்டு செலவுகளைக் குறைக்க முடியும்.

ராஜபக்ஷ ஆட்சியில் அதிகாரம் ஜனாதிபதியினதும் அவரது நெருங்கிய குடும்பத்தவர்கள் மற்றும் நம்பிக்கைக்குரிய நண்பர்களினதும் கைகளிலேயே குவிக்கப்பட்டிருந்தது. பெரும் எண்ணிக்கையில் இருந்த ஏனைய அமைச்சர்கள், பிரதியமைச்சர்களிடம் உண்மையான அதிகாரம் இருக்கவில்லை. நாட்டினதும் மக்களினதும் பணத்தில் அவர்களுக்கு பெரும் சலுகைகளும் ஆடம்பர வசதிகளும் கொடுக்கப்பட்டது. அதன் மூலமாக அவர்கள் அடங்கி கிடக்கச் செய்யப்பட்டார்கள். அவ்வாறு தான் மகிந்த ராஜபக்ஷ தனது ஆட்களை மகிழ்ச்சியாக வைத்திருந்தார். அத்தகைய வாழ்க்கை முறைக்கு அவர்கள் பழக்கப்பட்டவர்களாகிப் போயினர்.

இதே பழைய நடைமுறை தொடராமல் இருப்பதை ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேனவினாலும் பிரதமர் விக்கிரமசிங்கவினாலும் உறுதிப்படுத்தக்கூடியதாக இருக்குமா? உதாரணத்துக்கு, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் தீர்வையின்றி வாகனங்களை இறக்குமதி செய்வதற்கான அனுமதிப்பத்திரத்தை யாவது வழங்காமல் இருக்க முடியுமா? அமைச்சர்களுக்கான சலுகைகளையும் வரப்பிரசாதங்களையும் சாத்தியமானவிற்கு குறைந்தபட்சமானதாகக் முடியுமா? சட்டத்தில் இருந்து விடுபாட்டு உரிமை பெற்றவர்கள் போன்று அமைச்சர்களும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் செயற்பட்டு வந்த பழைய கலாசாரத்துக்கு முற்றுப்புள்ளியை வைக்க முடியுமா? பொறுப்பற்ற முறையில் அவர்கள் செயற்படுவதைத் தடுக்க முடியுமா? அமைச்சர்களுக்கான செலவினங்களும் அவர்களின் துஷ்பிரயோகங்களும் விரயங்களும் குறைந்தபட்சமாக இருப்பதை ஜனாதிபதியினாலும் பிரதமரினாலும் உறுதிப்படுத்த முடியுமா? இருந்தால், பிரமாண்டமான அமைச்சரவையை நியமித்ததன் விளைவான எதிர்மறையான தாக்கங்களை பெருமளவுக்கு தணிக்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

ஐக்கியதேசியக் கட்சியும் சுதந்திரக் கட்சியும் இணைந்த கலப்பு அரசாங்க மொன்று பதவியில் அமர்த்தப்பட்டமை பெறுமதியானதொரு பரீட்சார்த்தமாகும். அது வெற்றிகரமானதாக அமையுமேயானால் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் பெருவாரியான பயன்களைக் கொண்டுவரக் கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் இந்தப் பரீட்சார்த்தம் தோல்வியடையுமேயானால் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் மாத்திரமல்ல ஜனாதிபதி சிறிசேன மற்றும் பிரதமர் விக்கிரமசிங்க உட்பட இந்தப் பரீட்சார்த்தத்தின் பங்காளிகளின் அரசியல் எதிர்காலத்திற்கும் பாரதாரமான பாதிப்பைக் கொண்டுவரும். அத்தகையதொரு தோல்வி மகிந்த ராஜபக்ஷ மிகவும் வெற்றிகரமான முறையில் அதிகாரத்துக்கு திரும்பி வருவதற்கு, பயணத்தை செய்வதற்கான அதிவேக நெடுஞ்சாலையாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

விரைவாக மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு வருவதற்கு நம்பிக்கை கொண்டதாகவே ராஜபக்ஷ முகாம் இருக்கிறது. புதிய அரசாங்கம் வழமையான தவறுகளை இழைக்கட்டும் என்று அந்த முகாம் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஜனாதிபதி சிறிசேன அமைச்சர் பதவிகளைக் கொடுத்து கௌரவப்

படுத்தி இருக்கும் சுதந்திரக்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் விசுவாசமாக இருக்கக்கூடியவர்கள் அல்ல. அவர்கள் சிறிசேனவிடம் பெறக்கூடியதைப் பெற்று தங்களை வளப்படுத்தி விட்டு மக்களின் அபிப்பிராயம் மாறிக்கொண்டு வருகிறது என்று உணர்ந்த மறுகணமே மகிந்த ராஜபக்ஷவிடம் சென்றுவிடக்கூடியவர்கள். புதிய அரசாங்கம் மக்களின் ஆதரவை இழக்கத்தொடங்குமேயானால் இந்தப் பேர்வழிகளுக்கு எவ்வளவு தான் இலஞ்சம் கொடுத்தாலும் அரசாங்கத்துடன் நிற்கமாட்டார்கள். ஜனவரி 8 ஆம் திகதியும் ஆகஸ்ட் 17 ஆம் திகதியும் நாட்டு மக்கள் அளித்த ஆணையை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மாத்திரமே இந்த சந்தர்ப்பவாத அரசியல் வாதிகளை ஜனாதிபதியும் பிரதமரும் கட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியும்.

புதிய அரசாங்கம் அதன் செல்வாக்கை தக்கவைக்க வேண்டுமானால் அது தனக்கும் ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்கும் இடையேயான சட்ட - தார்மீக - தகுதி இடைவெளியைத் தொடர்ந்து பேண வேண்டும். அமைச்சரவையின் பருமனும் அதில் உள்ளடங்கியிருக்கின்றவர்களின்

தன்மையும் அந்த இடைவெளியை ஓரளவுக்கு குறுக்கிவிட்டது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். புதிய அமைச்சர்களை பழைய வழியிலேயே செயற்பட அனுமதித்தால் இடைவெளி மேலும் குறுகிக் கொண்டு போய்விடும் என்பதற்கு சந்தேகம் இல்லை. புதிய கலப்பு அரசாங்கத்தை கொண்டுவருவதற்கு பயன்படுத்தப்பட்ட வழிமுறைகள் அதன் துரித வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்து விடக்கூடும்.

மகிந்த ராஜபக்ஷவை அதிகாரத்திலிருந்து விரட்டியது கூட சிலவேளைகளில் இலகுவான பணியாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இனிமேல் தான் புதிய அரசாங்கத்திற்கு நெருக்கடியான நாட்கள் வரப்போகின்றன. பழைய தவறுகளைத் தவிர்த்து குறைந்தபட்சம் முக்கியமான தேர்தல் வாக்குறுதிகளையாவது (பலபுதிய தவறுகளைச் செய்யாமல்) நிறைவேற்ற வேண்டும்.

சிறிசேன- விக்கிரமசிங்க அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை கடுமையான பாதை இப்போதுதான் தொடங்குகிறது. ■

(05ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

ஒரு முக்கியமான அரசியல் மனநிலை மாற்றம் என்னவென்றால், உள்நாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் எந்தவொரு குடிமகனும் கொல்லப்படவில்லை என்றும் எந்தவிசாரணையும் நடத்தப்படுவதை அனுமதிக்க முடியாது என்றும் கூறிய முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசியல் நேச சக்திகள் கூட, உள்நாட்டு விசாரணைக்கு ஆதரவாகக் கருத்துவெளியிட்டுக் கொண்டிருப்பதுதான்.

அமெரிக்காவினதும் இலங்கையினதும் இணை அனுசரணையுடன் கொண்டுவரப்பட்டு 'ஜெனீவாவில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் தீர்மானம் வெளிநாட்டு நீதிபதிகள் மற்றும் பொதுநலவாய நாடுகளின் நீதிபதிகள், வழக்கறிஞர்களை உள்ளடக்கியதான உள்நாட்டு விசாரணைப் பொறிமுறையையே வலியுறுத்தியிருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் அமெரிக்காவினால் முன்வைக்கப்பட்ட வரைவுத் தீர்மானத்தில் கலப்புமுறை நீதிமன்றம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அதை நீக்குவ

தற்கும் கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகங்களுடன் கூடிய பந்திகளை அகற்றுவதற்கும் இலங்கை அரசாங்கத்தினால் இயலுமாக இருந்திருக்கிறது.

எதிர்காலத்தை நோக்கி இலங்கை அச்சமின்றி நடைபோட முடியும் என்று பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க கூறியிருக்கிறார். சர்வதேச சமூகத்தின் நெருக்குதல்களுக்கு அஞ்சாமல் இலங்கை இனிமேல் செயற்படக்கூடிய சூழ்நிலையைத் தாங்கள் ஏற்படுத்தியிருப்பதாக நாட்டு மக்களுக்கு அவர் கூறுகிறார் என்றே இதை அர்த்தப்படுத்த வேண்டும். இலங்கையின் மனித உரிமைகள் பிரச்சினை மாத்திரமல்ல, தேசிய இனப்பிரச்சினையும் கூட இன்று சர்வதேசமயப்பட்டேயிருக்கிறது. அந்த சர்வதேசமய நிலையிலிருந்து இலங்கையின் பிரச்சினைகளை விடுவிக்கக்கூடிய அளவுக்குக் கடந்தகால அரசியல் போக்குகளிலிருந்து முற்றாக விலகி நல்லிணக்கத்தை நோக்கிய பயனுறுதியுடைய செயல்முறைகளை முன்னெடுக்கக்கூடிய அரசியல் துணிவாற்றலை மைத்திரி-ரணில் அரசாங்கம் கொண்டிருக்கிறதா? ■

உள்ளாட்டு அரசியல்

இந்தியாவினதும் மேற்குலகினதும் தலையீட்டைக் கொண்டு நமது தேசிய பிரச்சினையை தீர்த்து வைக்கலாம் என்ற பொய்யை சகல தமிழ்தேசியவாதக்கட்சிகளும் குழுக்களும் இன்னும் கைவிடவில்லை. சர்வதேச விசாரணை என்பது பகற் கனவாகிவிட்ட நிலையில் மேலும் தீவிரமாக அழுத்திப் பேசுவது ஆற்றாமையின் விளைவா? அல்லது தமிழ் மக்களை முட்டாளாக்கும் முயற்சியா?

போர்க்குற்ற விசாரணை; திருத்திய அமெரிக்க நாடகச் சுவடி

ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்வ் தானிகரின் அறிக்கை நீண்ட காத்திருப்புக்குப் பின்பு வெளிவந்தது. இதற்கு முன்பு ஐ.நா.மேற்கொண்ட விசாரணைகளின் மூலம் கண்டு அறிவித்த தகவல்கட்கு மேலாக இந்த அறிக்கை எதையுமே தரவில்லை. முன்பு அறிவித்தவற்றுக்கு முரணாக இந்த அறிக்கையில் எதையும் எதிர்பார்க்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் எதையும் மூடி மறைப்பதன் மூலமோ குறைத்துக் கூறுவதன் மூலமோ உயர்வ்தானிகரதும் முழு நிறுவனத்தினதும் நம்பகத்தன்மை ஐயத்துக்குட்படும். முன்னைய அறிக்கைகளை விடக் கடுமையான பரிந்துரைகளை எதிர்பார்க்கவும் நியாயமில்லை. எனினும் சர்வதேச விசாரணை என்பதின் கழரக்கூடிய விதமாகப் பரிந்துரை அமைந்துள்ளது. ஜனாதிபதித் தேர்தலின் பின்பு நடந்தவற்றை நோக்கும் போது இது முற்றிலும் எதிர்பார்க்கத்தக்கதே.

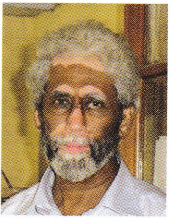
விசாரணையே தேவையில்லை என்ற முன்னைய அரசாங்க நிலைப்பாடு 'சர்வதேச' அழுத்தங்களாற் 'கற்ற பாடங்கள்' ஆணைக்குழு முதல் காணாமல் போனோர் பற்றிய விசாரணை வரை சில பெறுபேறுகளைத் தருமளவுக்கு நெகிழ்ந்தது. ஆயினும் எந்த

விசாரணையும் முழுமையாகவோ நம்பகமாகவோ நடக்கவில்லை என்பதும் நம்பினோர் எதிர்பார்த்த பலனை அவைதர மாட்டா என்பதும் பாதிக்கப்பட்டோரிடையே உள்ள வலுவான எண்ணங்கள். அதற்கு நல்ல காரணங்கள் உள்ளன.

முதலில் விசாரணை பற்றிய அணுகுமுறைகளைக் கவனித்தால் குறுகிய தேசியவாதங்களின் அடிப்படைக் கோளாறுகளை அவதானிக்கலாம். அவற்றை விளங்காமல் அவற்றைக் கையாள இயலாது.

தென்னிலங்கை அரசியல்

தென்னிலங்கை அரசியலிற் பேரினவாதம் வலுப்பெற்று வந்ததன் போக்கில், தீவிர பெளத்த சிங்கள அரசியலைச் சிங்கள மக்கள் அனைவரும் ஏற்காவிடினும் அப்போக்கை அடையாளப்படுத்தும் அரசியற் கட்சிகளும் தீவிரவாத அமைப்புக்களும் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய செல்வாக்கு வெளிப்படையான இனவெறுப்பு உரையாடல்களாகவும் குறிப்பிட்ட சமூகங்கட்கு- அண்மையில் முஸ்லிம்கட்கு- எதிரான வன்செயலாகவும் வெளிப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான அமைப்புக்

பேராசிரியர்
சி.சிவசேகரம்

கள் அரசாங்க, காவல்துறை, இராணுவ, நீதித்துறை மேலிடங்களும் வெகுசன ஊடகங்களும் ஆதரவைச் சிறிய அளவிலேனும் கொண்டுள்ளன. எவ்வாறாயினும் சிங்களப் பேரினவாத அரசியலின் மையமாக இருப்பது பெரும்பான்மைத் திமிருடன் சேர்ந்த அச்ச உணர்வும் ஒருவகைத் தாழ்வு மனப்பான்மையுமாகும். அவற்றின் காரணங்களை விளங்குவதையும் சரிபிழைகளை ஆராய்வதையும் விடுத்து, அவற்றின் விளைவாகப் போர்க்குற்ற மனித உரிமை மீறல் விசாரணைகளைத் தென்னிலங்கைச் சமூகமும் அதன் அரசியற் தலைமைகளும் எவ்வாறு நோக்குகின்றன என அறிவது சமகாலச் சூழலைப் பயனுறக் கையாள உதவும்.

தமிழ்த்தேசியவாதிகள் இந்தியாவையும் மேற்குலகையும் தமக்குச் சார்பானவையாகக் காட்டவும் அவற்றின் ஆதரவைப் பகிரங்கமாக நாடவும் எடுத்த முயற்சிகளை இலங்கையின் ஐக்கியத்தைக் குலைக்கவும் சிங்களவர்களைத் தனிமைப்படுத்தவும் நசுக்கவுமான சர்வதேச சதிகளாகச் சித்தரிப்பது பேரினவாதிகட்கு வாய்ப்பாயிற்று. சிங்களப் பேரினவாதத்தின் மேற்குலகச் சார்பான ஒருபகுதி- குறிப்பாக ஜாதிக ஹெல உறுமயவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஒரு முக்கியமான பகுதியும்- மேற்குலகைப் பகைக்காமலே அண்மைக்கால மேற்குலக நெருக்குவாரங்கட்குத் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தன. போலி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்களான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தலைமையின் ஒரு முக்கிய பகுதியினரும் அதனை அண்டி நிற்கும் கட்சிகளும் மேற்குலகும் தமிழரும் சேர்ந்து செய்யும் சதியாகவே 'சர்வதேச சமூகக் குறுக்கீடு'

போர்க்குற்றங்கள் பற்றிய ஐ.நா. சர்வதேச விசாரணைகள் போன்றவற்றைக் கண்டித்தன.

எவ்வாறாயினும், பேரினவாதிகளே இல்லையோ, எந்தச் சிங்களவருக்கும் தம்மையோ தமது நாட்டையோ சர்வதேச சமூகத்தின் முன் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தி விசாரிப்பது மகிழ்வான விடயமல்ல. இப்

பிரச்சினையைக் கையாள்வதில் நிதானம் அவசியம். தமிழ்த் தேசியவாதிகள் எடுத்த எடுப்பிலேயே, சிங்களவர்களை நம்ப இயலாது சர்வதேசக் குறுக்கீட்டின் மூலமே பிரச்சினையைத் தீர்க்க இயலும் என்று சொல்வதற்கு எத்தனை நியாயங்களைக் கூறினாலும் தமிழ்த்தேசியவாதிகள் நாட்டின் இறைமையையும் சிங்களச் சமூகத்தின் கௌரவத்தையும் இழிவுக்குட்படுத்த முற்படுகின்றனர் என்று எவரும் வாதித்தால் அது பரவலாகவே ஏற்கப்படும் என்று கூற இயலும். இத்தகைய சூழலின் உருவாக்கத்திற்குத் தமிழ்த் தலைமைகளில் ஏறத்தாழ அனைத்துமே கணிசமாகப் பங்களித்துள்ளன.

சிங்கள மக்களில் ஒரு பகுதியினர் தமிழ்த்தேசியவாதிகளின் தூண்டுதலாலேயே மேற்குலகு தம்மைக் கடுமையாக நோக்குகிறது என நினைக்கின்றனர். இன்னொரு பகுதியினர் மேற்குலகு எக்காரணத்திற்கோ தம்மை இலக்கு வைப்பதாகவும் தமிழ்த்தேசியவாதிகள் அதை ஊக்குவிக்கின்றனர் எனவும் எண்ணுகின்றனர். எவ்வாறாயினும் சர்வதேச விசாரணையே தேவை என்ற தமிழரின் வற்புறுத்தல் சிங்கள மக்களிடையே உள்ள நிதானமான சக்திகளையும் மனம்வருத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

மேற்குலகு குறிப்பாக அமெரிக்கா விடுதலைப்புலிகளைப் பயங்கரவாதிகளாக அறிவித்ததுடன் விடுதலைப்புலிகளை வீழ்த்தவும் உதவியது என்பதை ஏற்கும் பெரும்பான்மையானோருக்குப் போர் முடிந்து ஒரு மாதமாகுமுன்பே இலங்கைக்கு எதிராக அமெரிக்கா ஒரு பிரேரணையைக் கொண்டுவர முற்பட்டமை அதிர்ச்சியளித்தது. அமெரிக்கா ராஜபக்ஷவை மிரட்டி வழிக்குக் கொண்டுவரும் நோக்கில் இலங்கை மீது அழுத்தஞ் செலுத்தியதென்றாலும் ராஜபக்ஷ ஆட்சியைக் கவிழ்க்கும் நோக்கில் அவ்வாறு செய்தது என்றாலும் அமெரிக்க அணுகு முறை மக்களிடையே ராஜபக்ஷவுக்கு ஆதரவை வலுப்படுத்தியதே ஒழியக் குறைக்கவில்லை. அனைத்து மேற்குலக நெருக்குவா

ரங்கட்கும் பணிந்து நடந்துகொண்டே தன்னை ஏகாதிபத்திய விரோதியாகக் காட்ட ராஜபக்ஷவுக்கு முடியுமா யிருந்தது. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மேற்குலகு பற்றிய அவநம்பிக்கை இன்னமும் வலுவாயிருப்பதும் ராஜபக்ஷவின் செல்வாக்கிற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

சர்வதேச விசாரணை வேண்டும் என்று சொல்லும் தைரியம் எந்தச் சிங்கள அரசியற் தலைமைக்கும் இருக்கவில்லை. அவ்வாறு சொன்னால் தேர்தலில் கணிசமான வாக்குகளை இழக்க நேரும் என எல்லாக்கட்சிகளும் அஞ்சின. தேர்தல் பிரசாரத்தின் போதும் பின்னரும் போர்க்குற்றங்களுக்காக எவரையும் தண்டிக்க இடமளியோம் என்று யூ.என்.பி. பிரமுகர்கள் பலரும் பகிரங்கமாக அறிவித்தனர். அதன் நோக்கம் நமக்கு விளங்க வேண்டும். தமிழ்த் தீவிரவாதிகளை மகிழ்விக்க எந்தச் சிங்களவரையும் தண்டிப்பது ஆபத்தானது என்பது தென்னிலங்கை அரசியல் பற்றிய சரியான ஒரு கணிப்பே.

எனவே வரவுள்ளது சர்வதேச விசாரணையல்ல என்பது உறுதியாயினும் அதில் சர்வதேச அழுத்தம் எவ்வடிவில் இருப்பதாகவும் தெரிவது விசாரணை முடிவுகள் ஆயுதப்படைக்கும் முன்னைய அரசாங்கத்திற்கும் பாதகமாக அமையுமிடத்துப் பொது மக்களிடையே எதிர்ப்பைத் தூண்டுவது கடினமல்ல. எனவே வரவுள்ள விசாரணை நீதியைப் பற்றியதாக அல்லாமல் நடைமுறை அரசியல் பற்றியதாகவே ஈற்றில் அமையும்.

மேற்குலகும் தமிழ்த்தேசியமும்

மேற்குலகு தமிழரின் நண்பனல்ல என்பது எப்போதோ தமிழ்த் தலைமைக்குத் தெரிந்த உண்மை. எனினும் மேற்குலகு பற்றிய மயக்கங்கள் திட்டமிட்டு மீள உயிர்ப்பிக்கப்பட்டன.

போர்க்குற்றங்களையும் மனித உரிமை மீறல்களையும் சர்வதேச சமூகம் விசாரிக்க வேண்டும் என்று

வடமாகாண சபை தீர்மானம் நிறைவேற்றியதன் நோக்கம் தனது கோரிக்கையை மேற்குலகு ஏற்று நடவடிக்கை எடுக்கும் என்ற எதிர்ப்பல்ல. மக்களுக்காக ஒரு துரும்பையும் எடுத்துப் போடத் துணியாததும் மக்களைப் பாதிக்கும் விடயங்களில் மக்களுக்குக் கேடு செய்வோரின் தரப்பில் நிற்பதுமாக அறியப்பட்ட மாகாண சபை ராஜபக்ஷ ஆட்சிபோன பின்பு இன ஒழிப்புத் தீர்மானம் கொண்டு வந்த நோக்கம் முன்னையதிலும் கபடமானது. இந்தத் தீர்மானங்களின் நோக்கம் வடமாகாணசபை எதையாவது செய்கிறது என்று போக்குக்காட்டுவது மட்டுமெனில், அது இதுவரை தமிழ்ப் பாராளுமன்ற அரசியலுக்குப் பழகிப்போன பாதையிலேயே போகிறது என அலட்சியப்படுத்தலாம். இத்தீர்மானங்களின் பின்னாற், குறிப்பாக இன ஒழிப்புத் தீர்மானத்தின் பின்னால் சுய ஈடேற்ற நோக்கங்களும் விஷமமும் இருந்தன.

பாராளுமன்றத் தேர்தலின்போது வட மாகாண சபை முதல்வரின் நடுநிலை நாடகமும் மாகாணசபை உறுப்பினர்கள் சிலரது தீவிர நிலைப்பாடும் அவர்கள் வேண்டிய விளைவைத் தரவில்லை. விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் பதிலாட்கள் போல நாடகமாடுவோராலும் மக்களின் ஆதரவைப் பெற இயலவில்லை.

தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு

சிறிசேன ஆட்சியின் கீழ் சில முன்னேற்றங்களைக் காணும் எதிர்பார்ப்பு இருந்தமையும் த.தே.கூட்டமைப்பிற்கு எதிராக நின்ற கட்சிகளின் நம்பகமின்மையும் த.தே.கூட்டமைப்பின் உற்சாகக் குறைவான வெற்றியை இயலுமாக்கின.

ஐ.தே.க தலைமையிலான ஆட்சியுடன் த.தே.கூ. ஒத்துழைக்கும் என்பது எல்லாருக்கும் எப்போதோ தெரிந்த விடயம். த.தே.கூட்டமைப்புக்குள் நடந்துவரும் குத்துவெட்டுக்கள் அதிகாரப் போட்டியைப் பற்றியன என்பதும் எல்லாருக்குத் தெரிந்த விடயம். பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவுகளால் ஏற்பட்ட விரக்தியும் தாம் வேண்டிய பதவிகள் கிடையாமையுஞ் சேர்ந்தே தேர்தலுக்குப்

கோரிக்கையின் நோக்கங்களுள் அடங்கும்.

எனினும் ஒன்று மட்டும் உறுதி. தடியும் முறியாமல் அடியும் நோகாமற் பிரம்பால் விளாசுவது எவ்வாறு என்பதற்கு அமெரிக்கா முன்மொழியவுள்ள தீர்மானம் நல்ல உதாரணமாக அமையும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள ஆட்சி மாற்றத்துக்குக் கேடில்லாமல் நடப்பதே அமெரிக்காவின் முக்கியமான அக்கறையாயிருக்கும் என்பது விளங்கினால் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் சர்வதேச நெருக்குவாரங்களும் சர்வதேச விசாரணையும் எவ்வாறு அமையுமெனப் பெருமளவும் சரியாக ஊகிக்கலாம்.

தமிழ்த் தேசியவாதிகள் சர்வதேச

தமிழர்களை திருப்திப்படுத்த எந்த சிங்களவரையும் தண்டிப்பது ஆபத்தானது என்பது தென்னிலங்கை அரசியல் பற்றிய சரியானதொரு கணிப்பே. தேர்தல் பிரசாரத்தின் போதும் பின்னரும் போர்க் குற்றங்களுக்காக எவரையும் தண்டிக்க இடமளியோம் என்று ஐ.தே.க. பிரமுகர்கள் பலரும் பகிரங்கமாக அறிவித்ததன் நோக்கம், நமக்கு விளங்க வேண்டும்

பெற்ற வெற்றியை வடமாகாணத்தின் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் குறைவான வாக்குப்பதிவு வீதத்தினதும் பழுதான வாக்குகளின் சதவீதத்தினதும் அடிப்படையில் நோக்குவது தகும். மக்கள் மத்தியில்

பின்பு சர்வதேச விசாரணையைக் கோரியும் இனப்படுகொலையை முக்கியப்படுத்தியும் சிலரது முயற்சிகளைத் தூண்டின. தமிழரசுக் கட்சித் தலைமைக்குச் சங்கடம் ஏற்படுத்துவதும் சர்வதேச விசாரணைக்

சமூகம் தம்மைக் கைவிட்டுவிட்டது என்று வெவ்வேறு தொனிகளிற்புலம்பிக் கொண்டே தொடர்ந்தும் சர்வதேச குறுக்கீடே தமிழரின் உய்வுக்கு வழி என்று போதிக்கத் தவற மாட்டார்கள்.

இந்திய அரசியற் திருகு தாளங்கள்

இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கை கொலனிய யுகத்தின் தொடர்ச்சியாகவே இருந்துள்ளது. தென்னாசியாவில் இந்திய மேலாதிக்கம் என்ற இந்தியக் கனவே காஷ்மீரிலும் இந்தியாவின் வடகிழக்கிலும் இன்று வரை தொடரும் மோதல்களின் அடிப்படையாகும். சிக்கிமில் இந்திய ஆக்கிரமிப்பும் நேபாளத்தின் மீதான

பொருளாதார ஆதிக்கமும் அரசியல் நெருக்குவாரமும் பூட்டான் மீது பூரணமான கட்டுப்பாடும் அதன் அப்பட்டமான மேலாதிக்கச் செயற்பாடுகள். பாகிஸ்தானைத் துண்டாடிப் பலவீனப்படுத்தும் நோக்கில் பங்களாதேஷ் உருவானது என்பதை இன்றும் விளங்காதவர்களாகப் பலர் உள்ளனர்.

அதன் காரணமாகவே பாகிஸ்தானுக்குச் செய்தது போல இலங்கைக்கும் இந்தியா செய்வது தமிழீழத்தைப் பெற்றுத்தரும் என்ற கனவு 1974 முதல் இலங்கைத் தமிழினிடையே உருவாக்கப்பட்டது. 1978 வரை இந்தியக் குறுக்கீடு என்ற நினைவுக்கும் இடமின்றி இந்திய அயற்கொள்கை இருந்தது. 1977இல் இலங்கை அரசாங்கத்தின் அயற் கொள்கை அமெரிக்கச் சார்பாகத் திரும்பிய பின்பே இந்தியாவின் அணுகுமுறை மாறியது. எனினும் 1983 இன் பேரினவாத வன்முறையே நேரடி இந்தியக் குறுக்கீட்டை இயலுமாக்கியது. இந்திய மேலாதிக்க நோக்கம் 1987 இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையால் நிறைவேறியதன் பின்பு இந்தியா எந்த நிலையிலும் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் முரண்பட விரும்பவில்லை.

1987இல் இந்தியப் படைகளின் வருகை இந்தியாவைப் பற்றிச் சிங்கள மக்களுடைய அச்சங்களை உறுதிப்படுத்தின. இந்தியா-இலங்கை மீது திணிக்க முயலும் சிபா (CEPA) போன்ற பொருளாதார உடன்படிக்கைகள் பொது மக்களிடையிலோ வணிக சமூகத்தினிடையிலோ வரவேற்பைப் பெறவில்லை. எனினும் இந்தியா இரண்டு இலக்குகளுடன் இலங்கை அரசியலிற் குறுக்கிட்டது. தனக்குப் பணிய மறுத்துத் தனது படைகளின் தோல்விக்குக் காரணமான விடுதலைப்புலிகளை விழுத்துவதும் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் தன்னை நெருக்குவதுமே அதன் நோக்கங்களாயிருந்தன.

முதலாவது நோக்கம் நிறைவேறினாலும் அது நிறைவேறிய விதம் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் இரண்டாவது நோக்கத்தின் நிறைவேற்றத்துக்குத் தடைகளை உருவாக்கியது. எனவே இந்திய அரசாங்கம் இலங்கைக்கெதிரான அமெரிக்கப் பிரேரணையை ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவையில் ஆதரிப்பது போல நடத்து அதை நீர்த்துப்போக வைப்பதன் மூலம் இலங்கை மீதான அழுத்தத்தைத் தணித்து வந்தது. இப்போது அமெரிக்காவே தனது முன்னைய பிரேரணையைப் பலவீனப்படுத்தும் நிலையில் இலங்கைக்கு ஆதரவாக நடப்பதில் இரகசியம் தேவையின்றியதாயிற்று.

இலங்கையில் இந்திய நோக்கங்கட்குத் தடையாக இருப்பது அமெரிக்காவே என்பதை விளங்காதவர்களே சீனாவுடனான போட்டியின் பயனாகவே இந்தியா-இலங்கை அரசாங்கங்களைப் பகைக்க விரும்பவில்லை என வாதிப்பர். எந்த நிலையிலும் இந்தியாவால் தனித்துத் தென்னாசியாவில் மேலாதிக்கஞ் செலுத்த இயலாமையாலேயே அது 1960களில் சோவியத் ஒன்றியத்தின் உதவியையும் சோவியத் ஒன்றியம் பலவீனப்படுத்திப் படிப்படியாக அமெரிக்க நட்பையும் நாடியது. அமெரிக்காவின் சீன விரோத நோக்கங்கட்கு உடந்தை

யாயிருப்பதன் மூலம் அமெரிக்க உதவியுடன் தென்னாசியாவில் ஆதிக்கஞ்செலுத்தும் இந்தியக் கனவு பலிக்கும் வாய்ப்பு இல்லை. எனவே, 2004ம் ஆண்டு வரை அமெரிக்க மேலாதிக்கத்துடன் நேரடியாக முரண்பட்டது போல இப்போது இயலாவிடினும் இலங்கை மீதான அமெரிக்க நெருக்குவாரங்களைத் தணிப்பதன் மூலம் 2014ம் ஆண்டின் முடிவுவரை இந்தியா இலங்கை அரசாங்கத்துடன் தன்னை நெருக்க முயன்றுள்ளது. எனவே, இலங்கை மீதான வணிகத் தடையோ வேறெந்தத் தடையோ யாராலும் விதிக்கப்பட்டாலும் இந்தியா அதை மீறும் என்பதும் தேவையாயின் சீன மிரட்டலைக் காரணமாக்கி அதை நியாயப்படுத்தும் என்பதும் நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடிய வையே.

தமிழ்த் தேசியவாதிகளின் தகுமாற்றம்

இந்திராகாந்தி நயவஞ்சகமாகத் தமிழ்த் தேசியவாதிகளின் தமிழீழம் பற்றிய எதிர்பார்ப்புகளை ஊக்குவித்தார். அவருடைய உண்மையான நோக்கம் நிறைவேறும் முன்பே, பஞ்சாபில் அவர் நடத்திய படுகொலையின் விளைவாக அவர் கொல்லப்பட்டார். எனினும் இந்திராகாந்தி இருந்திருந்தால் தமிழீழம் கிடைத்திருக்கும் என்று வெகுளித்தனமாகப் பேசுவது தமிழ்த் தேசியவாதிகட்கு இயலுமாகியது.

எவ்வாறாயினும் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தப்படி உருவான 13ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துமாறு இலங்கையை வற்புறுத்த இந்தியாவுக்கு இயலாது போனது ஏன் என்ற கேள்விக்கு என்ன விடையைத் தருவோராலும், அவ் விடையின் அடிப்படையில் இந்தியா-இலங்கைத் தமிழரின் சார்பாக இலங்கை அரசியலில் குறுக்கிடும் என வாதிக்க இயலாது. இதைத் தமிழ்த் தேசியவாதத் தலைமைகள் அனைத்தும் நன்கறியும்.

மேற்கூறிய மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிக் காட்டும் கரிசனையை இப்போது சிரிய அகதிகள் விடயத்திற்கும் நமக்கு மனித உரிமைகளும் போர்க் குற்றத் தவிர்ப்பும் மேற்கூலகிற்கு எவ்வளவு முக்கியமானவை என விளங்க வேண்டும்.

தமிழ்த் தேசியவாதிகள் சர்வதேச விசாரணை என்று கூக்குரலிட முன்பே அமெரிக்கா அதைத் தனது நோக்கமாக ஏன் அறிவித்தது என்பது நமக்கு விளங்க வேண்டும். அமெரிக்காவின் ஆட்டத்தில் சீன விரோதத்திற்கும் மேலாக இந்திய செல்வாக்கிற்கு ஆப்பு வைக்கும் நோக்கமும் இருந்ததா என்பது நாம் ஆராய வேண்டிய விடயம்.

எவ்வாறாயினும் சிங்கள மக்களின் மனங்களை வெல்லும் நோக்கமின்றி முன்னெடுத்த அரசியல் சரியான வேலைத் திட்டமெதுவும் இல்லாமல் பேரம் பேசும் அரசியலில் இடறி விழுந்ததைத் திரும்பத் திரும்பக் கண்டுள்ளோம். தமிழ் மக்களைச் சிங்கள மக்களிடமிருந்தும் சிங்கள முற்போக்காளர்களிடமிருந்தும் தனிமைப்படுத்தும் போக்கே தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியுள்ளது. அதேவேளை, தமிழ் மக்களை ஒரு அரசு

சியல் போராட்டச் சக்தியாக வளராமல் கவனிக்கும் ஒரு போக்கும் தமிழ்த் தேசியத் தலைமையிடம் வலுவாக உள்ளது. இதன் விளைவாகவே இந்தியக் குறுக்கீட்டையும் மேற்கலகக் குறுக்கீட்டையும் கொண்டு நமது தேசியப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என்ற பொய்யை அனைத்துத் தமிழ்த் தேசியவாதக் கட்சிகளும் குழுக்களும் இன்னும் கைவிடவில்லை.

சர்வதேச விசாரணை என்பது பகற்கனவாகிவிட்ட பின்பு மேலும் தீவிரமாக அதை அழுத்திப் பேசுவது ஆற்றாமையின் விளைவா? தமிழ் மக்களை முட்டாள்களாக்கும் முயற்சியா? என்பது விவாதிக்கத்தக்கது. அதே வேளை, அமெரிக்காவின் பரிந்துரைகளை ஏற்கும் கட்டாயத்தில் த.தே.கூ. உள்ளது. அதன் தேர்தல் அரசியல் நோக்கங்களுக்காக அது பம்மாத்தாக அமெரிக்கப் பரிந்துரைகளை விமர்சித்தாலும் உடனடியாக அதனிடம் வேறு தெரிவேதும் இல்லை. இரண்டு நிலைப்பாடுகளுமே தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு உதவமாட்டாது. எனவே ஜெனிவா தீர்மானம் எவ்வாறு அமையினும் இலங்கைக்குள் இனி நடக்கப் போவது ஐ.தே.க. தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் கைகளில் இல்லை. ராஜபக்ஷவைத் தனிமைப்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக தேசிய அரசாங்கம் என்ற பெயரில் ஒரு சந்தர்ப்பவாதக் கூட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அது நீடித்து நிலைக்குமென்று நான் நம்பவில்லை. அது நிலைப்பதற்கு அது தனது வேலைத்திட்டத்தை - அதாவது யூ.என்.பி. தலைமையிலான அணியின் முக்கியமான தேர்தல் உறுதி மொழிகளை கைவிட வேண்டியிருக்கும். அவ்வாறான சூழல் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்குப் பாதகமானது.

செய்யக் கூடியன

சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழருக்கும் இடையிலான நட்புறவை ஒரு நாளைக் கட்டியெழுப்ப இயலாது. ஆனால் போர்க் குற்றங்களும் மனித உரிமை மீறல்களும் பற்றிய சர்வதேச விசாரணையை தமிழ்த் தலைமைகள் அழுத்திப் பயனற்ற நிலையில் உள் விசாரணையை ஏற்படுத்துவதற்கான நியாயமான முன் நிபந்தனைகளை வகுத்து அதைச் சிங்கள மக்களும் ஏற்கக்கூடிய முறையில் முன்வைப்பது பயனுள்ளது.

எந்தச் சிங்களவரையும் தமிழர் நம்ப இயலாது என்ற நிலைப்பாடு தவறானது. எந்தத் தமிழரையும் சிங்களவர் நம்ப இயலாது என்ற நிலைப்பாடும் உள்ளது. இவை இரண்டுமே நாட்டின் நான்கு தேசிய இனங்கட்கும் கேடானவை.

மலையகத் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் பாதிக்கப்பட்ட தனித்துவமான தேசிய இனங்கள் என்பதைத் தமிழ்த் தேசியம் ஏற்க வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் வரவுள்ள எந்த விசாரணையிலும் அந்நிய நடுவர்கள் இருப்பதைவிடப் பாதிக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் நம்பிக்கைக்குரிய நடுவர்கள் இருப்பது முக்கியமானது. இதை ஏன் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் வலியுறுத்தலாகாது?

சிங்கள மக்களின் மனங்களை வெல்லும் நோக்கமின்றி முன்னெடுத்த அரசியல் சரியான வேலைத்திட்டம் எதுவும் இல்லாமல் பேரம் பேசும் அரசியலில் நாம் இடறிவிழுந்ததை திரும்பத்திரும்ப கண்டுள்ளோம். தமிழ் மக்களை சிங்கள மக்களிடமிருந்தும் சிங்கள முற்போக்காளர்களிடமிருந்தும் தனிமைப்படுத்தும் போக்கே தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது.

நேர்மையான சமூக நடத்தை யுடையோராகவும் இனவாதப் போக்குகளுக்கு பலியாகாதோருமான நடுவர்களை ஏன் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் வேண்டக்கூடாது?

சாட்சிகளின் பாதுகாப்பும் அவசியமான விடத்து இரகசியமான வாக்கு மூலங்களும் விசாரணை அறிக்கையை முழுமையாக வெளியிடுவதையும் ஏன் வலியுறுத்த இயலாது.

இவை யாவும் மறுக்கப்படின அல்லது இவற்றில் பகுதியேனும் மறுக்கப்படின விசாரணையை நிராகரிக்க நியாயமுண்டு. பேரினவாத அரசியல் சார்பற்ற ஒரு உள்விசாரணையைக் கோருவதற்கான தேவையும் சூழ்நிலைகளும் எப்போதோ தொட்டு இருந்துள்ளன. போர்க் குற்றங்கள் 1971 இலும் 1988- 89 இலும் பெருமளவில் இழைக்கப்பட்டன. அவற்றைப் பற்றி ஏன் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் பேசக்கூடாது?

தமிழ்த் தேசியத்தின் அணுகுமுறையின் அடிப்படைக் கோளாறுகளைக் களைவதற்கான சூழ்நிலை இப்போது உள்ளது. சர்வதேச விசாரணை என்பது அமெரிக்க மேலாதிக்க நோக்கங்களுக்கான கருவி என்பதும் அது எந்த வடிவில் வந்தாலும் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு உதவாது என்பதும் தெளிவாகியுள்ள நிலையில் அதற்குப் புறம்பாக நாட்டில் அனைத்து மனித உரிமை, அடிப்படை உரிமை மீறல்களுக்கு எதிரான வெகுசன அரசியலை முன்னெடுக்கத் தமிழ்ச் சமூகம் துணியுமாயின் அது தன்னையும் முழு நாட்டையும் விடுவிக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

தமிழ்த் தலைமைகள் எதை ஏற்றாலும் எதை எதிர்த்தாலும் நடக்கவுள்ள எந்த விசாரணையும் நீதியாகவும் நம்பகமாகவும் அமைவதற்கான தேவைகளை அனைத்துத் தேசிய இனங்களுக்கும் எடுத்துரைப்பது இன்று மிக அவசியமானது. தமிழ்த் தேசியவாதிகளின் முற்போக்கான ஒரு பகுதியினர் தமிழ் மக்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கான வாய்ப்பைத் தோற்றுவிக்க அத்தகைய ஒரு அணுகுமுறை உதவும். ■

உள்நாட்டு அரசியல்

ஜெனீவா தீர்மானத்திற்கு பிறகு செய்ய வேண்டியது...

இலங்கையில் நல்லிணக்கம், பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் மனித உரிமைகளை மேம்படுத்தல் தொடர்பான தீர்மானம் ஜெனீவாவில் மனித உரிமைகள் பேரவையில் கடந்தமாத இறுதியில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது பிரேரணையாக செப்டெம்பர் 24ஆம் திகதி பேரவையில் சமர்ப்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னதாக அதைப் பலப்படுத்துவதற்கு பல்வேறு மனித உரிமைகள் நிறுவனங்களும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் போரில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகப் பாடுபடும் அமைப்புகளும் கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தன. ஆனால் அந்த முயற்சிகள் வெற்றி பெறக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

அதேவேளை போர்க் குற்றங்கள் மற்றும் மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்து விசாரணை நடத்துவதற்கு சர்வதேச பொறிமுறைதான் வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்த அமைப்புகளையும் குழுக்களையும் மௌனமாக்குவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. சர்வதேசப் பொறிமுறை சாத்தியப்படக்கூடியதொன்று அல்ல, அதனால் அதைப்பற்றிப் பேசுவது கூட பிரயோசனமற்றது என்று அந்தக் கோரிக்கையைத் தட்டிக் கழித்தோர் வாதாடினார்கள்.

சர்வதேசப் பொறிமுறையை ஸ்தாபிப்பது இலகுவான காரியமல்ல. சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தை ஸ்தாபித்த ரோம் சாசனத்தில் இலங்கை கையொப்பமிடவில்லை. ஆகையால், சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் முன் இலங்கையில் இழைக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் மற்றும் மனிதாபிமானச் சட்ட மீறல்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களை நிறுத்த முடியாது. ஒருநாடு ரோம் சாசனத்தில் கையொப்பமிடாத சந்தர்ப்பத்தில், ஐ.நா. பாதுகாப்புச் சபை அந்த நாட்டில் இடம்பெற்றிருக்கக் கூடிய உரிமை மீறல்களை சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரலாம். இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் தற்போதைய பூகோள அரசியல் நிலைவரத்தைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டால் இது சாத்தியமாகாது என்று

சர்வதேச விசாரணைப் பொறிமுறை தற்போது சாத்தியமாகாது என்பதால் இதைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது என்று மக்களுக்கு அரசியல்வாதிகளோ வேறு குழுக்களோ கூறலாமா? பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் சர்வதேச விசாரணைதான் வேண்டும் என்று கோருவதற்கு வலுவான காரணங்கள் உள்ளன. ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகரே அறிக்கையில் இக்காரணங்களை விரிவாக விளக்கியிருக்கிறார்

புரியும். ஏனெனில் சீனாவும் ரஷ்யாவும் அதைத் தடுக்கும். இதைத்தவிர மூன்றாவது வழிமுறை என்ன வெனில் ஐ.நா. பாதுகாப்புச்சபை ஒரு விசேட நீதிமன்றத்தை ஸ்தாபிப்பதாகும். மேற்கூறிய காரணங்களுக்காக அதுவும் தற்போது சாத்தியமாகாது.

ஒரு சர்வதேசப் பொறிமுறை தற்போது சாத்தியமாகாது என்பதால் மக்களுக்கு இதைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது என்று அரசியல்வாதிகளோ அல்லது வேறு நபர்களோ, குழுக்களோ கூறலாமா? பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் சர்வதேசப் பொறிமுறைதான் வேண்டும் என்று கூறுவதற்கு வலுவான காரணங்கள் உள்ளன. இக்காரணங்களை ஐ.நா.வின் மனித உரிமைகளுக்கான உயர் ஸ்தானிகரே விசாரணை அறிக்கையில் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார். உயர் ஸ்தானிகர் பொறுப்புக்கூறல் பொறிமுறை ஒரு கலப்புப் பொறிமுறையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் அதில் சர்வதேச நீதிபதிகள், வழக்குத் தொடரும் சட்டத்தரணிகள் மற்றும் விசாரணையாளர்கள் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியுள்ள

அம்பிகா
சற்குணநாதன்

ளார். உயர் ஸ்தானிகர் எக்காரணத் திற்காக சர்வதேசப் பொறிமுறையை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்யவில்லை என்று கவலையும் விசனமும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இருக்கிறது. உயர் ஸ்தானிகரின் அறிக்கை மிகவும் பலமானது. அது தெட்டத்தெளிவாக இலங்கையிலுள்ள குற்றவியல் பொறிமுறைகள் அறிக்கையில் அடையாளம் கண்டு கொள்ளப்பட்ட உரிமை மீறல்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களை நீதிக்கு முன்னால் நிறுத்தும் ஆற்றல் உடையதாக இல்லை என்று கூறுகின்றது.

ஆனாலும், புதிய அரசாங்கம் ஜனநாயகக் கொள்கைகளையும் மனித உரிமைகளையும் மதித்துப் போரின் போது நடந்த மீறல்களை மூடி மறைக்காமல் உகந்த நடவடிக்கைகளை எடுப்பதாக உறுதியளித்ததால் உயர் ஸ்தானிகர் அந்நடவடிக்கைகளை எடுக்க அவகாசம் கொடுக்காமல் சர்வதேசப் பொறிமுறையை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்ய முடியாது. ஆனால், இலங்கையின் வரலாற்றை மறுபரிசீலனை செய்து பார்த்தால், கலப்புப் பொறிமுறை பலன்தரும் முறையில் செயற்படுமா என்ற கேள்வியும் எழும். ஏனெனில், 2006ஆம் ஆண்டு உதலாகம் ஆணைக்குழுவிற்கு ஆலோசனை வழங்க முன்னாள் இந்திய பிரதம நீதியரசர் பகவதி தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட குழு, ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகளால் அதிருப்தி அடைந்து, தம் கடமைகளை இடையூறின்றி செய்ய முடியாததால் வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்பட்டது.

தற்போது ஜெனீவாவில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானம் பொது நலவாய மற்றும் வேறு நாடுகளின் நீதிபதிகளின், சட்டத்தரணிகள் மற்றும் விசாரணையாளர்களின் பங்களிப்பின் முக்கியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக மட்டுமே கூறுகின்றது. கட்டாயமாக இந்நபர்களை ஸ்தாபிக்கப்படும் பொறிமுறைகளில் உள்ளடக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. இந்நிலையில் எப்படி மக்களுக்கு உள்நாட்டுப் பொறிமுறை

யையோ அல்லது ஒரு கலப்புப் பொறிமுறையையோ நம்ப வேண்டும் என்று கூறுவது?

அரசாங்கமோ, சர்வதேச சமூகமோ, அரசியல்வாதிகளோ இத்தீர்மானத்தில் மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டு வரவேற்க வேண்டும் என்று கூறுவதற்கு முன்னதாக பல நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். இத்தீர்மானத்தில் உள்ள முற்போக்கான அம்சங்களை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். அதாவது பிரிவு 12இல் கூறப்படுவது போல் பொதுப்பாதுகாப்புச் சட்டம் மற்றும் பயங்கரவாதத் தடுப்புச்சட்டம் ஆகியவற்றை ரத்துச் செய்ய வேண்டும். அதன்பின் இயற்றப்படும் பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் சர்வதேச மனித உரிமைச் சட்டத்திற்கேற்ப இருக்க வேண்டும். பொறுப்புக்கூறல் பொறிமுறையை ஸ்தாபிக்கும் போது நாணயமான, நடுநிலையான, சர்வதேச மட்டத்தில் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்போர் என்ற மதிப்பைப் பெற்றவர்களையே உள்ளடக்க வேண்டும். மேலும் இலங்கை அரசாங்கம் இந்நிபுணர்களை எத்தடையுமில்லாமல் தனது கடமைகளைச் செய்ய வழிவகுக்க வேண்டும்.

இப்பொறிமுறைக்கு முன் செல்லும் மக்களுக்கு மிரட்டல்களோ அல்லது வேறு இடையூறுகளோ இராணுவத்திடமிருந்தோ, பொலிஸாரிடமிருந்தோ அல்லது வேறு தரப்பினரிடமிருந்தோ வராமல் பார்த்துக் கொள்ளவும் வேண்டும். இடம்பெற்ற உரிமை மீறல்களின் தடயங்கள் அழிக்கப்படாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

உரிமை மீறல்கள் மீண்டும் நடைபெறாமல் உறுதிப்படுத்துவதற்காக ஒரு உண்மை, நீதி நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவைத் தென் ஆபிரிக்காவின் ஆலோசனையோடும் உதவியோடும் ஸ்தாபிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று இலங்கை அரசாங்கம் கூறியுள்ளது. நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய விடயம் என்னவெனில், தென் ஆபிரிக்க ஆணைக்குழு எத்தனையோ குறைபாடுகளைக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு முன் சாட்சியமளித்த பலர் தமக்கு

நீதியோ, நிம்மதியோ கிடைக்கவில்லை என்றும் கூறியுள்ளனர். ஆகையால் ஸ்தாபிக்கப்படும் ஆணைக்குழு அக்குறைகளைத் தவிர்க்க வேண்டும். இலங்கை அரசாங்கம் காணாமல் போனோரிற்கு என்ன நடந்ததென்பதைக் கண்டறிவதற்கு ஒரு அலுவலகத்தை ஸ்தாபிப்பதாகவும் கூறியுள்ளது. இது சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் (ICRC) உதவியுடன் செயற்படும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் ஒரு முக்கிய கொள்கையின் அடிப்படையில் தங்கியுள்ளன. அக்கொள்கையானது தகவல்களின் இரகசியத் தன்மையைப் பேணல், அதாவது, மிகக் கொடுமையான யுத்த களங்களில் பணியாற்றுவதற்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத்துக்கு அரசாங்கங்களும் ஆயுதக் குழுக்களும் அனுமதி கொடுப்பதற்குக் காரணம் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் அந்த யுத்த களத்தில் சேகரிக்கும் தகவல்களை ஒரு போதும் வெளியிடாது என்னும் நம்பிக்கையிலேயே யாகும். ஆகையால் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் பங்களிப்பு காணாமல் போனோரிற்கு என்ன நடந்ததென்பதை அறிந்து கொள்ள உதவும் அதே வேளையில் இச்செயற்பாட்டால் அறியப்படும் தகவல்கள் பொறுப்புக் கூறலுக்காக ஸ்தாபிக்கப்படும் பொறிமுறைகளால் அநேகமாக பாவிக்கப்பட முடியாமல் போகக்கூடும். அதாவது, இவ்வழிமுறையால் காணாமல் ஆக்கப்பட்டதற்கு பொறுப்பாளி யார் என்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் அத்தகவலை, அந்நபரை நீதிமன்றத்தின் முன்னிறுத்த பாவிக்க முடியாது என்பதை பாதிக்கப்பட்டோர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இலங்கையில் இப்பொறிமுறைகள் சர்வதேசச் சட்டங்களிற்கேற்ப ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நம்பகத்தன்மையாகச் செயற்பட ஒரு பக்கச்சார்பற்ற, நடுநிலையான, உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேசச்சட்டங்களை மதிக்கும் உள்நாட்டுப் பொறிமுறைகளும் பொது மற்றும் அரச ஸ்தாபனங்

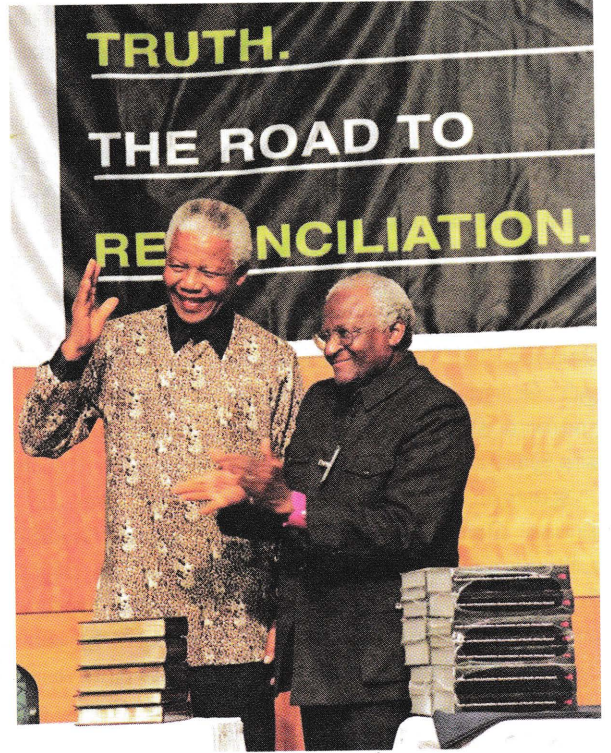
களும் உத்தியோகத்தர்களும் தேவை. இப்போது நாம் எதிர் கொள்ளும் கேள்வி என்னவெனில், யுத்தத்தாலும் அரசியல் மயமாக்கலாலும் இராணுவமயமாக்கலாலும் சிதைக்கப்பட்ட ஸ்தாபனங்களுக்கு நடுநிலையான, பாரபட்சமற்ற முறையில் பாதிக்கப்பட்டோரின் தேவைகளுக்கும் இழப்புக்களுக்கும் கண்ணீருக்கும் மதிப்புக் கொடுத்து செயற்படும் திறன் உள்ளதா?

ஜெனீவாவில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ள தீர்மானம் அரசாங்கம் பாதுகாப்புத்துறையைச் சீர்திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று ஊக்குவிக்கின்றதே தவிர, அரசாங்கம் இராணுவமயமாக்கலை இல்லாதொழிப்பதாக உறுதி மொழி கொடுக்கவில்லை. பொருளாதாரத்துறை, சிவில் செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றில் இராணுவத் தலையீட்டை

தென்னாபிரிக்க உண்மை நல்லிணக்க ஆணைக்குழு எத்தனையோ குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு முன் சாட்சியமளித்த பலர் தங்களுக்கு நீதியோ நிம்மதியோ கிடைக்கவில்லை என்றும் கூறியுள்ளனர். அதனால் இலங்கையில் ஸ்தாபிக்கப்படும் ஆணைக்குழு அந்தக் குறைப்பாடுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

இல்லாதொழித்து இராணுவ ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பது முக்கியம். இல்லாவிடில் வடக்கு, கிழக்கில் ஆணைக்குழுக்கள் முன்னிலையிலோ அல்லது நீதிமன்றத்தின் முன்னிலையிலோ உரிமை மீறல்களுக்கெதிராக நடவடிக்கை எடுப்போர் அச்சுறுத்தல்களுக்கோ வேறு அழுத்தங்களுக்கோ உட்படுத்தப்படலாம்.

இம்மாதிரியான ஆழமான, விரிவான சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய இவ்வரசாங்கத்தால் முடியுமா? இப்போதுள்ள உள்நாட்டு அரசியல் நிலைவரம் அதற்கு இடம் கொடுக்குமா? இவற்றைத் தென்பகுதி மக்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்களா? முக்கியமாக, யுத்த கால உரிமை மீறல்களை மீளாய்வு செய்து அதற்குப் பொறுப்பானவர்களை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்த அனுமதிப்பார்களா? இவ்வரசாங்கத்தில் சிங்கள இனவாதக்கட்சியும் உள்ளது. அக்கட்சி அமைச்சரொருவர் சில நாட்களுக்கு முன்பு பரணகம ஆணைக்குழுவும் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்க ஆணைக்குழுவும் இராணுவ அதிகாரிகளை விசாரணைக்கு உட்படுத்தியதால் இனிமேல் இராணுவ அதிகாரிகளை விசாரிப்பதற்கான தேவை கிடையாது என்று கூறியுள்ளார். இவர் இவ்வரசாங்கத்தில் முக்கிய உறுப்பினர் அதுவும் ஜனாதிபதிக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர் மட்டுமல்லாது ஜனாதிபதியின் நம்பிக்கையைப் பெற்றவர். இவர் இப்படி கூறிய அதேவேளை, ஜெனீவாவில் வெளிவிவகார அமைச்சர் மங்கள சமரவீர இலங்கை அரசாங்கம் போரில் நடந்த மீறல்களைத் தண்டிப்பதற்காகத்

தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கும் என்று தன் உரையின் போது கூறியது மட்டுமல்லாது மனித உரிமைகள் பேரவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்திலும் இது உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

இம்மாற்றுக்கருத்துக்கள் எதை வெளிப்படுத்துகின்றன? அரசாங்கத்தினுள் இவ்விடயங்களைப் பொறுத்தவரை ஒருமித்த ஒரு நிலைப்பாடு இல்லையா? அரசியல் தந்திரோபாயமானால், எந்த அமைச்சரின் பேச்சை உண்மையென்று எடுத்துக் கொள்வது? இக்கேள்விகளுக்கு விடை இப்போது கிடைக்காவிடினும், ஒரு விடயம் தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதாவது, உண்மைத்தன்மையான, நம்பகத்தன்மையான சீர்திருத்தங்களை நடைமுறைப்படுத்திப் போர்க்கால மீறல்களுக்காக பொறுப்புக்கூற வைப்பது இலகுவான காரியமல்ல. அது குறுகிய காலத்தில் நாம் அடையக்கூடியதுமல்ல. ஏனெனில் கடந்த பத்து வருடங்களாக ராஜபக்ஷ ஆட்சியின் போது இனவாதம் வேரூன்றியுள்ளது. இதை அக்கால அரசாங்கம் ஒரு கொள்கையாகக் கொண்டதாலேயே இனவாதம் பொது மக்களிடையே மிகவும் ஆழமாகப் பரவியுள்ளது. இச்சீர்திருத்தத்தையோ, மாற்றத்தையோ கொண்டு வருவதற்கு இனவாதம் தடையாக உள்ளது என்று உணர்ந்து கொண்டு அதை ஒழிக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இல்லையேல், எந்தச்சீர்திருத்த நடவடிக்கையும் முக்கியமாகப் போர்க் கால மீறல்களுக்கு பொறுப்புக்கூறும் முயற்சிகள் படுதோல்வியிலேயே முடியும்.

தொடங்கிய இடத்திலேயே இவ்விவாதத்தை முடிப்போம். அதாவது மக்களின் கோரிக்கைகள் என்ன? அவர்களின் குரல்கள் வெளிவர இடம் உள்ளதா? அல்லது 2002

(29ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

உள்நாட்டு அரசியல்

டீ.கே.அருண்

புதிய இலங்கை உருவாக்குவதற்கு தேவையானது அரசியல் செயன்முறையே

இந்திய அரசியல்வாதிகள் இலங்கையில் ஆக்கபூர்வமான சீர்திருத்தம் ஏற்பட வழிவகுக்க வேண்டும். அவர்கள் இலங்கைத்தமிழ் பிரச்சினையை வைத்து அரசியல் இலாபம் தேட முணையக்கூடாது. பெரும்பான்மைவாதம் இலங்கையை அழிவுப்பாதையில் கொண்டு சென்றுள்ளது என்ற உண்மை தெளிவாக உணரப்பட வேண்டும்.

ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் இலங்கையில் நடந்தவற்றை விபரித்து எழுதியிருக்கும் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. துன்பம் நிறைந்த இந்த உண்மையை யாவரும் எதிர்கொள்ள வேண்டும்; ஏற்க வேண்டும்; அதன் அடிப்படையில் செயலாற்ற வேண்டும். இழைக்கப்பட்ட தீங்குகளுக்குப் பரிகாரம் காண புதிய அரசு- ராஜபக்ஷவிற்குப் பிந்திய அரசு- உறுதியளித்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. எல்லா இனக்குழுமங்களையும் உள்ளடக்கிய ஜனநாயக இலங்கையைக் கட்டி வளர்ப்பதற்கும் அது உறுதியளித்துள்ளது. புதிய அரசு தன் உறுதிமொழியை நடைமுறைப்படுத்தவும் தார்மீக அரசியல் பொறுப்புக் கூறலைச் செய்வதற்கும் அதற்கு உதவுதல் வேண்டும்.

இலங்கையில் தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், முஸ்லிம்கள் என்ற அனைத்து மக்கள் மீதும் நீண்ட உள்நாட்டு யுத்தம் அதன் மிகத் தீவிரமான கட்டத்தில் எத்தகைய கொடூரமான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியதென்பதை உயர்ஸ்தானிகரின் அறிக்கை எடுத்துக் கூறுகிறது. அது மக்கள் பட்ட துன்பத்தினையும் வேதனையையும்

அளவிட்டும், வகைப்படுத்தியும் காட்டுகிறது. சட்டமுறையற்ற கொலைகள், சுதந்திரத்தைப் பறிக்கும் வகையில் சிறையிலடைத்தல், காணாமல் போகச் செய்யப்படுதல், சித்திரவதை, பாலியல் வன்முறை, ஆட்கடத்தல், கட்டாயப்படுத்தி இராணுவத்தில் சேர்த்தல், சிறுவர்களை யுத்தத்திற்காகப் பயன்படுத்தல், மனிதாய உதவிகளைத் தடுத்து நிறுத்துதல், தமிழர் வாழும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் இராணுவம் நிலைகொண்டு இருத்தல், அங்கு மனித உரிமைகள் மீறப்படுதல் எனப் பல்வேறு கொடுமைகள் அறிக்கையில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புத் தோற்கடிக்கப்பட்டு ஆறு ஆண்டுகள் கடந்த பின்பும் இவை தொடர்வதையும் அறிக்கை எடுத்துக் காட்டுவதோடு, அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது.

உண்மையைக் கண்டறிதலும் இணக்கப்பாடும்

வெளிநாட்டு நிபுணர்களைக் கொண்ட நீதி விசாரணை நடைமுறையின் மூலம் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு நீதியைப் பெற்றுக்கொடுப்பதும்

அவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்க வேண்டும் என்பதும் அறிக்கையில் கூறப்பட்ட சிபார்சுகளில் ஒன்றாகும். இது சர்ச்சைக்குரிய விடயம்.

இலங்கையில் சமாதானமும் உறுதி நிலையும் ஏற்பட வேண்டுமானால் உண்மையைக் கண்டறிதலும் இணக்கப்பாடுமே அவசியமானவை. போரின்போது தனிநபர்களால் இழைக்கப்பட்ட குற்றச்செயல்கள் அத்தனிநபர்களின் தீய உள்நோக்கத்தோடு தெரிந்துசெய்யப்பட்ட குற்றங்களாகும். இக்குற்றங்களை விசாரித்து இத்தனி நபர்களைத் தண்டித்தல் சாத்தியமானதொரு வழிமுறையே. இங்கே பிரச்சினைக்குரிய விடயம் வித்தியாசமானது. தமிழர் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறையின் பெரும் பங்கு இலங்கை அரசு இயந்திரத்தால் நிகழ்த்தப்பட்டது. அதற்கு விடுதலைப்புலிகளின் பிறழ்வான நடத்தையும் வன்முறையும் தூபம் போட்டது; விடுதலைப்புலிகள் பெரும்பான்மையினரின் உணர்வுகளைத் தூண்டி விடுவதற்குக் காரணமாக இருந்தனர். இலங்கை அரசும் பக்கச்சார்புடையதாயும் வன்முறை வேர்களைக் கொண்டதாயும் இருந்தது. இந்நிலையில் இழைக்கப்பட்ட கொடு

மைகள் அனைத்திற்கும் தனிநபர்களைக் குற்றம் காண்பது இயலாத காரியம். அது பயனற்றதும் இணக்கப்பாட்டிற்குத் தடையானதுமாகும்.

இலங்கை அரசாங்கம் உண்மையைக் கண்டறிதலுக்கும் இணக்கப்பாட்டிற்குமான ஆணைக்குழுவை அமைப்பதைச் சிபார்சு செய்துள்ளது. இது வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் தென்னாபிரிக்காவில் இது வெற்றியளித்த அளவிற்கு இலங்கையில் வெற்றிதரமாட்டாது. தென்னாபிரிக்காவில் நெல்சன் மண்டேலா அதனை நியமித்தார். அது வெற்றிபெற்றது. தென்னாபிரிக்காவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் இருந்த நிலைமையில் பெரிய வேறுபாடு உள்ளது.

தென்னாபிரிக்காவில் பாதிக்கப்பட்டதும் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதுமான தரப்பு உள்நாட்டு யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றது. அது கடந்த காலத்துடன் இணக்கப்பாட்டைச் செய்துகொள்ளவும், நூற்றுக்கணக்கான முன்னை நாள் ஒடுக்கு முறையாளர்களுக்கு மன்னிப்பு வழங்கவும் முடிவு செய்தது. ஒடுக்கப்பட்டோர் தரப்பு வெற்றிபெற்றபோது காட்டும் பெருந்தன்மை, இலங்கையின் ஒடுக்குவோர் தாம் வெற்றிபெற்ற பின் காட்டவிருக்கும் பெருந்தன்மையில் இருந்து வித்தியாசமானது. சிறுபான்மையின் கிளர்ச்சியை நசுக்கிய பெரும்பான்மையின் பெருந்தன்மையாக இது அமையப்போகிறது.

சிறுபான்மைத்தரப்பு உண்மையையும் நீதியையும் கேட்டு நிற்கும் போது அது பலமற்ற நிலையில் இருந்து கொண்டு அவற்றைக் கேட்கிறது. வெளியில் இருந்து ஏதாவது உதவி கிடைக்குமானால் அதை அதுவரவேற்கிறது. குறிப்பாக ஐ.நா.தாபனம் போன்ற நடுநிலையான ஒரு அமைப்பில் இருந்து இவ்வுதவி கிடைக்கும் போது அதனைப் பெறுவதற்கு விரும்புகிறது. இது புரிந்துகொள்ளக்கூடியதே. ஆனால் ஐ.நா.மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் இலங்கையில் நிகழ்ந்த கொடூர நிகழ்வுகளின் பயனாக லிபரல் சிந்தனையாளர்களின் மனச்சாட்சியின் உறுத்தல்களையும் மனதைப் பிழிந்தெடுக்கும் துயரத்தையுமே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் கோரிக்கைகள் இத்துயரம் நோக்கியனவாகவே உள்ளன. இலங்கைக்கு இன்று தேவையானது எல்லோரையும் அரவணைத்துக் கொள்ளும் புதிய தேசத்தை நிர்மாணிப்பதற்கான அரசியல் செயல்முறையே ஆகும். இச்செயல்முறை மூலம் சிறுபான்மையினர் வாழும் பிராந்தியங்களுக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை வழங்க வேண்டும்.

அரசியல் வேலைத்திட்டம் தேவை

பெரும்பான்மையினர் தமிழர்களின் உரிமைகளை வழங்க மறுத்ததால் அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்திப் போராட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். அவர்களின் மொழி அந்தஸ்தை இழந்தது. தமிழர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்டுப் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. இத்தவறுகளைத் திருத்த மிதவாத அரசியல் தலைவர்கள் ஜனநாயக வழியில் போராடினார்கள். இறுதியில் இது நிறுவனம்

சாராத போராட்டமாக உருப்பெற்றது.

இலங்கையில் தமிழர்கள் மட்டும் பாதிக்கப்படவில்லை. தென்னாசியாவிலேயே மிகவும் முன்னேற்றமான மனித அபிவிருத்திக் குறிகாட்டிகளைக் கொண்ட நாடாக இலங்கை விளங்கியது. இந்த வாய்ப்பான நிலையைப் பயன்படுத்தி இலங்கை இன்னொரு தென்கொரியாவாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நீண்ட கால யுத்தத்தினால் பல பத்தாண்டுகள் வீணடிக்கப்பட்டன. இப்போதைய தேவை இலங்கை தன்னை மீளக்கட்டியெழுப்புவதேயாகும்.

தென்னாபிரிக்காவில் அடக்குமுறைக்கு உள்ளான தரப்பு உள்நாட்டு யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்றது. அது கடந்த காலத்துடன் இணக்கப்பாட்டைச் செய்து கொள்ளவும் முன்னாள் ஒடுக்கு முறையாளர்களுக்கு மன்னிப்பு வழங்கவும் முடிவு செய்தது. ஒடுக்கப்பட்டோர் தரப்பு வெற்றி பெற்ற போது காட்டும் பெருந்தன்மை இலங்கையில் ஒடுக்குவோர் தாம் வெற்றிபெற்ற பின்னர் காட்டவிருக்கும் பெருந்தன்மையிலிருந்து வித்தியாசமானது

அதற்கான அடிப்படையாக ஜனநாயகமும் நீதியும் அமைதல் வேண்டும். ஜனநாயகம் என்பது பெரும்பான்மையினர் முடிவிற்படி ஆட்சி செய்வது அன்று. சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாகவும் ஜனநாயகம் அமைதல் வேண்டும். இதன் பொருள் நாட்டில் வாழும் அனைவருக்கும் அடிப்படைச் சுதந்திரங்களை உத்தரவாதம் செய்தல் வேண்டும்; சிறுபான்மையினர் பெருமளவில் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களுக்கு அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும். அரசுக்கு உரிமை கோர முடியாத மக்களின் மத்தியில் ஜனநாயகம் செழிக்க முடியாது. இறைமையுடையதும் மக்களைத் தனது பிரஜைகளாகக் கொண்டதுமான ஒரு தேசத்திலேயே ஜனநாயகம் மலரமுடியும்.

இலங்கை அரசின் இறைமைக்கு உட்பட்ட கடமைகளைச் செய்வதற்காக வெளிநாட்டு நீதிபதிகளையும் நிபுணர்களையும் இறக்குமதி செய்வது அவ்வரசின் ஒரு மைப்பாட்டையும் புதிய அரசாங்கத்தின் உரித்தையும் பறிப்பதாக அமையும். புதிய அரசாங்கம் இலங்கையில்

ஜனநாயக அடித்தளத்தில் புதிய அரசு கட்டமைப்பை உருவாக்கும் பணியினை ஏற்றுள்ளது.

நீதிக்கு என்ன நடக்கும்?

சித்திரவதை, பாலியல் வன்புணர்வு, கொலைகள் என்னவற்றை விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிராக அரசின் சார்பாகப் போராடியவர்கள் இழைத்தார்கள் என்றால் அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களே. இதனை இலங்கையின் அரசு இயந்திரம் செய்தல் வேண்டும். தமிழர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பொது நீதி அடிப்படையான அரசியல் மாற்றங்களின் ஊடாக வரவேண்டும். அரசியலமைப்புக் கட்டமைப்புக்குள் புகுத்தப்படும் தமிழர்களின் உரிமைகள் எதிர்காலத்தில் மீறப்படாதனவாய் இருத்தல் வேண்டும். சமூகத்திற்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமை குற்றச் செயல்கள் மூடி மறைக்கப்படக்கூடாது. அவை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டப்படவேண்டும். அந்த வெளிச்சத்தில் இனக்குழுமச் சிறுபான்மையினருக்கு அமைப்பியல் ரீதியாக விதிக்கப்பட்ட அநீதிகள் பகிரங்கப்படுத்தப்படவேண்டும். அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்கான எதிர்ப்புகள் சாட்டுக்கள் கூற முடியாத நிலை இதனால் ஏற்படும்.

இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு சீர்திருத்தம் பற்றிய உறுதி மொழியை வழங்குதல் மட்டும் போதாது. பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் என்னும் சர்வாதிகாரச் சட்டம் நீக்கப்படவேண்டும். தமிழர் பகுதிகளில் உட்கட்டமைப்புக்கள் விருத்தி செய்யப்படவேண்டும். புதிய அரசியல் யாப்பை வரைந்து நடைமுறைப்படுத்துவதற்குக் கால எல்லையை வகுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வெளிநாட்டுப் பார்வையாளர்கள் எல்லாவிடயங்களையும் வந்து பார்த்துச் செல்ல இடமளிக்க வேண்டும். ஆனால் இறைமையுடைய பணிகளில் வெளிநாட்டவரை உட்படுத்தும் தேவை இல்லை.

இந்திய அரசியல்வாதிகள் இலங்கையில் ஆக்கபூர்வமான சீர்திருத்தம் ஏற்பட வழிவகுத்தல் வேண்டும். அவர்கள் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை வைத்து அரசியல் இலாபம் தேட முனையக்கூடாது. பெரும்பான்மைவாதம் இலங்கைத் தேசத்தை அழிவுப்பாதையில் கொண்டு சென்றுள்ளது என்ற உண்மையையும் அவர்கள் கண்டுணர வேண்டும். ■

(கட்டுரையாளர் இந்தியாவின் எக்கனோமிக்ஸ் டைம்ஸ் பத்திரிகையின் சிரேஷ்ட ஆசிரியர்)

(26ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையின் போது பாதிக்கப்பட்டோர் மற்றும் அநேக சிவில் சமூக நிறுவனங்கள் உதாசீனப்படுத்தப்பட்டது போல் இம் முறையும் நாம் இடைக்கால நீதியை அடைய முயற்சிக்கும் போதும் நடைபெறுமா? இலங்கையில் எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் மக்களின் அரசியல் பங்களிப்பு வாக்களிப்பதுடன் முடிவடைந்து விடுகிறது என்ற அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டுள்ளன. அதற்கு மாறாக, மக்களின் பங்களிப்பு சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் இலங்கையில் தற்போது நடைபெறும் இடைக்கால நீதியைப் பற்றிய பேச்சுவார்த்தைகளின் போதுதான் மிக முக்கியமாகிறது. மக்கள் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதிகள் மட்டும் மக்களின் சார்பில் குரல் கொடுக்க வேண்டும் என்றில்லை. அதுவும், மக்களை மௌனமாக இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, மக்களின் குரல்களை அபகரிக்க முடியாது. இதைச் சிவில் சமூக அமைப்புகளும் மனதில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

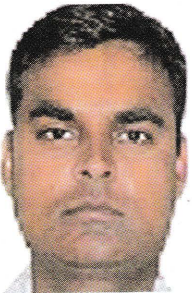
2002இல் கொழும்பில் உள்ள சில

சிவில் சமூக அமைப்புகள் மட்டுமே சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை தொடர்பான கலந்தாலோசிப்புகளிலும் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து மக்களின் தேவைகளையும் அபிவாசகங்களையும் முன்வைப்பதிலும் ஈடுபட்டன. ஆனால், தற்போது முக்கியமாக வடக்கு, கிழக்கில், சமூக மட்டத்தில், பாதிக்கப்பட்டோருடன் வேலை செய்யும் அவர்களில் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக சிரமப்படுகின்ற பல குழுக்களும் நிறுவனங்களும் உள்ளன. இவற்றில் செயற்படுவோர் யுத்தம் முடிந்த பின் இராணுவமயமாக்கப்பட்ட வடக்கு கிழக்கில் உயிராபத்து, இராணுவ அச்சுறுத்தல்கள் மற்றும் துன்புறுத்தல்களுக்கிடையில் திடமாக இயங்கினார்கள். இவர்கள் உரிமை மீறல்களை முறையான வழியில் ஆவணப்படுத்தி, பாதிக்கப்பட்டோரின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய உதவி செய்து, தடுப்பில் இருந்தோரை மீட்டெடுக்க சட்ட உதவிகளையும் செய்தனர்.

ஆனால், இப்போது வெளிநாட்டு நிதி உதவிகள் இடைக்கால நீதிசார் வேலைத்திட்டங்களுக்கு கொடுக்கப்

படும் போது இச்சமூக மட்ட குழுக்களும் நிறுவனங்களும் உதாசீனப்படுத்தப்படலாகாது. ஏனெனில், இவர்கள் தான் இடம்பெற்ற மீறல்களையும் மக்களின் வடுக்களை மற்றும் இழப்புக்களையும் பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள். முக்கியமாக, வெளிநாட்டு மற்றும் கொழும்பு நிறுவனங்களின் கவனத்தை வேறு வேலைத்திட்டங்கள் ஈர்த்து அவர்கள் கவனம் வேறு திசையில் திருப்பப்பட்ட பின் இச்சமூக மட்ட நிறுவனங்கள் தான் சமூகத்தில் நிலைத்து நிற்பார்கள். ஆகையால், இவர்கள் மற்றும் பாதிக்கப்பட்டோரின் குரல்களும் பங்களிப்பும் மிக முக்கியம். இவர்கள் ஆங்கிலத்தைச் சரளமாகப் பேசாவிட்டாலும் தங்கள் தேவைகளையும் கோரிக்கைகளையும் மிகத் திறமையாக முன்வைக்கத் தெரிந்தவர்கள் ஆகையால், இவர்களின் சார்பில் இவர்களுக்காகப் பேசுவதை விட இவர்கள் பேசுவதற்கு இடத்தை உறுதிப்படுத்தினால் போதும். ■

ஐரோப்பாவின் அகதிகள் நெருக்கடியின் வேர்கள்

தனஞ்சே திரிபாதி

நல் புளம்காம்ப் என்பவர் நெறிப் படுத்திய திரைப்படம் எலிசியம் (Elysium). இது 2013 ஆம் ஆண்டு வெளியானது. சர்வதேச ரீதியில் பாராட்டைப் பெற்ற இத்திரைப்படம் இடம்பெயர்வு தொடர்பான சமூக, அரசியல், வர்க்கப் பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்தது. இந்த விஞ்ஞானக் கற்பனைப் படம் 2154 ஆம் ஆண்டில் உலகின் பணக்காரர், ஏழைகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு மிகவும் முன்னேறிய வாழ்க்கைத் தரம் உள்ள எலிசியம் என்ற வான் வெளித் தரிப்பிடத்திற்கு ஓடிப் போய் சுகவாழ்வை அனுபவிக்கிறார்கள். உலகம் பலவகைப் பிரச்சினைகளால் அழுந்திக் கொண்டிருக்கிறது. அங்கே சுகாதார வசதிகள் இல்லை;

உயர் குற்றச் செயல் வீதம் வாழ்க்கையைப் பயங்கரமாக்குகிறது. ஆதலால் பூவுலகின் மனிதர்கள் எப்படியாவது தப்பி எலிசியத்திற்குள் சென்றுவிட ஆசைப்படுகின்றனர். தங்கள் வாழ்வின் துன்பங்கள் யாவற்றுக்கும் முடிவு காண்பதற்கு வழி எலிசியம் நோக்கிச் செல்வது தான் என அவர்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால் அது இலகுவான ஒரு வேலையன்று. எலிசியத்தின் பணக்காரர்கள் தமது செழிப்பான வாழிடத்தில் பூவுலகின் மனிதர்களுக்குப் பங்கு கொடுப்பதற்குத் தயாராக இல்லை.

இன்று ஐரோப்பாவிற்குள்ளும் அதனைச் சுற்றியும் உள்ள இடங்களில் நிலவும் பிரச்சினைகள் எலிசியம் திரைப்படத்தை எமக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

இன்றைய நெருக்கடியின் மூல காரணம் மேற்குலக வல்லரசுகள் அவற்றின் குறுகிய அரசியல் நலன்களுக்காக செய்த சூழ்ச்சிகள் தான். அவை மேற்காசியாவின் உறுதியை குலைத்தன. இப்போது மேற்காசியாவை கைகழுவி விட்டு அந்த வல்லரசுகள் தங்கள் பொறுப்பிலிருந்து விடுபட முடியாது.

இருந்தும் பலர் இந்த அகதிகளுள் அடங்குவர். இவர்களில் பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான் நாடுகளைச் சேர்ந்தோரும் உள்ளனர். மேற்கு ஆசியர்கள் ஏன் தத்தம் நாடுகளை விட்டுப் போகிறார்களோ அதே காரணங்களுக்காகத்தான் இவர்களும் போகிறார்கள். ஆப்கானிஸ்தான் முடிவில்லாத உள்நாட்டுப் போரில் சிக்கி உள்ளது. பாகிஸ்தானின் சமூக பொருளாதார நிலைமைகளும் விரைந்து சீரழிகின்றன. இதனால்தான் மக்கள் தமது சொந்த நாடுகளை விட்டு வெளியேறுகிறார்கள். அமைதி, வேலை, வாழ்க்கையில் நிம்மதியும், உறுதி நிலையும் என்பனவற்றை நாடி உலகின் பிற நாடுகளுக்குப் போகிறார்கள்.

மோதல் நிலையில் இருந்து வீடுதலை

பலவீனமான நொடிந்து வீழும் நிலையில் உள்ள தமது நாடுகளில் இருந்து செல்லும் இம்மக்களின் பயணத்தின் முடிவிடமாக ஐரோப்பா விளங்குகிறது. ஏனெனில் ஐரோப்பாவில் பொருளாதாரச் செழிப்பு உண்டு; அந்நாடுகளில் சமூகப் பாதுகாப்பு உண்டு; அந்நாடுகளின் குடிவரவுச் சட்டங்களும் ஒப்பீட்டளவில் சிறப்பானவை. வேறு வார்த்தையில் கூறினால் ஐரோப்பா எலிசியம் போன்றதொரு இடம். இதன் பொருள் பெருந்தொகை மக்கள் இடம்பெயர்வதன் காரணம் ஐரோப்பா வளம் கொழிக்கும் தேசங்களைக் கொண்டிருப்பதனால் மட்டுமல்ல, இடம்பெயர்வோரின் சொந்த நாட்டிலே நிலவும் குழப்பமும் மக்கள் தமது சொந்த வாழ்க்கையைச் சுயகட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க முடியாத நிலை இருப்பதும் தான். மேற்காசியாவின் நாடுகளில் இடைவிடாத மோதல் நிலை காரணமாகச் சமூக பொருளாதார அரசியல் சீர்குலைவு ஏற்பட்டது. மக்களின் வாழ்வாதாரத்திற்குப் பாதுகாப்பு இல்லை.

மறுபுறத்தில் தம் நாட்டு எல்லைகளுக்குள் ஊடுருவும் பெருந்தொகை அகதிகளை ஏற்கமுடியாத நிலையில் ஐரோப்பிய நாடுகள் உள்ளன. ஐரோப்பிய நாடுகள் மத்திய தரைக் கடலிலும் தம் நாட்டு எல்லைகளிலும் கண்கா

ஐரோப்பிய அகதிகள் நெருக்கடி இன்றைய பத்தாண்டுகளின் (2010 - 2020) மானிடத்தின் மிகப் பெரிய சோக நாடகம். ஆனால் சர்வதேச சமூகம் இது பற்றி மெளனம் சாதிக்கிறது. இது ஏன் என்பது புரியவில்லை. உருவாகி வரும் இந்தச் சோக நாடகத்தைப் புள்ளி விபரங்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

இடம்பெயர்வோரும் அகதிகளுமாக 3,50,000 பேர் மத்தியதரைக் கடலைக் கடந்து ஐரோப்பாவிற்குள் நுழைய முயற்சித்தனர். இடம்பெயர்வுக்கான சர்வதேச நிறுவனத்தின் (IOM) புள்ளி விபரங்கள் இதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 2015 ஜனவரி- ஆகஸ்ட் இடைப்பட்ட காலத்தில் மட்டும் 2600 அகதிகள் மத்திய தரைக் கடலுக்கு இரையாகி மடிந்தனர். இவர்களில் பெரும்பான்மையினர் மேற்கு ஆசியாவைச் சேர்ந்தோர். குறிப்பாக யுத்தத்தால் சின்னா பின்னப்பட்டுள்ள சிரியா, ஈராக், லிபியா ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இவர்கள் உள்ளனர். குழப்ப நிலை நிலவும் ஆபிரிக்க நாடுகளில்

ணிப்பை வலுப்படுத்தியுள்ளன. அகதிகள் உள்நுழைவைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றன. இவ்வாறு கண்காணிப்பு அதிகரிப்பதால் அகதிகள் துரத்தப்படுகிறார்கள். அந்த அப்பாவி மக்கள் தங்கள் நாடுகளுக்குத் திரும்பிப் போகவும் முடியாமல் தத்தளிக்கின்றனர். யுத்தத்தால் சிதைந்து போயிருக்கும் அந்நாடுகளில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. அங்கும் இல்லை இங்கும் இல்லை என அந்தரத்தில் விடப்பட்ட இவர்களின் துயரம் மனிதாய நெருக்கடியாகப் பூதாகர வடிவம் பெற்றுள்ளது. சர்வதேசம் இந் நெருக்கடிக்குத் தீர்வு காணும் தேவை எழுந்துள்ளது.

இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதாயின் ஐரோப்பிய-அத்திலாந்திக் நாடுகளின் வகிபாகம் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இந்தப் பிரச்சினையை உருவாக்கிய பொறுப்பு இந்நாடுகளுக்கு உள்ளது. மேற்கு ஆசியா முன்பு அமைதியாக இருந்தது. அங்கு ஜனநாயகம் இல்லாது இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அரசியல் உறுதிநிலை நிலவியது. பொருளாதார நடவடிக்கைகள் தடங்கல் இன்றி செயற்பட்டன. இந்நாடுகளில் எண்ணெய் வளம் மிகுதியாக இருப்பதனால் அமெரிக்காவிற்கும் அதன் நட்பு நாடுகளுக்கும் இவை புவி- பொருளியல் தந்திரோபாய முக்கியத்துவமுடையன. இக்காரணத்தால் கெடுபிடி யுத்தத்தின் முடிவில் இந்நாடுகள் தமது குறுகிய அரசியல் பொருளாதார நிகழ்ச்சி நிரலை முன்வைத்து மேற்காசியா மீது வன்முறையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. இதன் விளைவாக ஈராக் தேசம் சின்னாபின்னமாகி அழிந்து கிடக்கிறது. ஈரானிடம் அணு ஆயுதங்கள் இருக்கவில்லை. ஆனால் அழிவு நிகழ்ந்தது.

நேட்டோ நாடுகள் 2011 இல் விபியாவை குண்டு வீசித் தாக்கின. அதற்கு ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தில் அங்கீகாரத்தை 1973 இலக்கத் தீர்மானம் மூலம் பெற்றுக் கொண்டன. இன்று விபியா பல்வேறு இனக்குழுமங்கள்

ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதற்கும் போரிடும் யுத்த களமாக மாறியுள்ளது. சிரியாவில் ஜனநாயக சக்திகளுக்கு ஆதரவு கொடுக்கும் போர்வையில் மேற்கு நாடுகள் தீவிரவாதக் குழுக்களுக்கு உதவியளித்தன. இதனால் இஸ்லாமிய அரசு என்னும் பயங்கரவாத அரசு தோன்றியது. ஆப்கானிஸ்தான் கெடுபிடி யுத்தகாலத்தில் போர்க்களங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியது. சோவியத் யூனியன் சிதைந்து பிளவுபட்ட பின்னர் மேற்கு நாடுகள் ஆப்கானிஸ்தானைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டன. 9/11 இரட்டைக் கோபுரத் தாக்குதலுக்குப் பின்னர் அல்குவைதா பயங்கரவாத வலைப்பின்னலை அழிப்பதற்காக ஐரோப்பிய- அத்திலாந்திக் நாடுகள் ஆப்கானிஸ்தானுக்கு மீண்டும் வந்தன. ஓசாமா பின்லேடன் இறந்த பின்பும் ஆப்கானிஸ்தானில் இயல்பு நிலை மீளவில்லை. அங்கு உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவுக்கு வந்துவிடும் என்பதற்கான அறிகுறிகள் இல்லை.

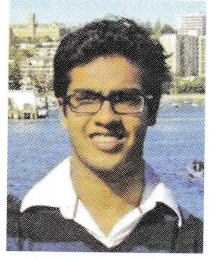
சர்வதேச அரசியல் விவகாரங்களின் பின்னால் உள்ள அரசியல் பொருளாதார விடயங்களை ஒருபுறம் வைத்து விட்டுப் பார்த்தாலும் இன்றைய நெருக்கடியின் மூலகாரணம் மேற்கு வல்லரசுகளின் குறுகிய அரசியல் நலன்களுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட சூழ்ச்சிகள் தாம். அவை மேற்கு ஆசியாவின் உறுதி நிலையைக் குலைத்தன. இப்போது மேற்கு ஆசியாவை கைகழுவி விட்டு அவை பொறுப்பில் இருந்து விடுபட முடியாது. அகதிகளின் பிரச்சினையை அவை எதிர்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். குழப்பநிலை நிலவும் பகுதிகளில் இருந்து வெளியேறும் அகதிகளின் எண்ணிக்கை அதிர்ச்சி தருவது. இம்மக்களை இவர்களின் சொந்த நாடுகளுக்கே திரும்பி அனுப்புவது பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்குகிறது. இந்த அகதிகள் யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட குழுக்களின் தாக்குதல்களுக்கு ஆளாகலாம்.

(90ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

துருக்கியிலிருந்து ஏஜியன் கடலினூடாக படகில் வந்து கிரேக்கத்தின் லெஸ்போஸ் தீவில் கரையிறங்கும் அகதி ஆண்டவனுக்கு நன்றி சொல்லும் காட்சி. செப்.23, 2015

சர்வதேச விவகாரம்

ஜய் மனோஜ் சன்கிலேசா

அகதிகளா? இடம்பெயர்ந்தோரா?

ஐரோப்பாவில் வந்து குவியும் அகதிகளை 'இடம்பெயர்ந்தோர்' (Migrants) என்று கூறுவதன் மூலம் ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகளின் தலைவர்கள் ஐரோப்பா எதிர்நோக்கும் நெருக்கடியின் உண்மை நிலையை திரித்துக்கூறி மக்களை ஏமாற்ற முயல்கிறார்கள்.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் இப்பொழுது தான் ஐரோப்பா பெருந்தொகை மக்களின் நகர்வால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. கடந்த சில மாதங்களாக சிரியா, ஆப்கானிஸ்தான், ஈராக், எரித்தியா, ஆபிரிக்காவின் சகாராப் பாலைவனத்தை அண்டிய பிராந்தியம் என்பனவற்றில் இருந்து பெருந்தொகை மக்கள் வெளியேறி ஐரோப்பா நோக்கிச் செல்கின்றனர். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் ஆயிரக்கணக்கானோர் உயிராபத்தான படகுப் பயணத்தின் மூலம் கடல் தாண்டிச் செல்கின்றனர்.

தற்போது உருவாக்கி கொண்டிருப்பது ஒரு மனிதாயத் துன்பியல் நெருக்கடி. இதனை அய்லான் குர்தி என்ற மூன்று வயதுச் சிறுவனின் சடலம் துருக்கிய கடற்கரையில் அலைகளால் அடித்து வரப்பட்டுக் கரையொதுங்கிய நெஞ்சை உருக்கும் காட்சி இந்த மனிதாயப் பிரச்சினையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

அடுத்தடுத்த மாதங்களில் ஒவ்வொருமாதமும் 3000 அகதிகள் வரை மேற்கு நாடுகளுக்குள் புகுந்து கொள்ள உள்ளனர் என்று ஐக்கிய நாடுகள் தாபனம் எதிர்வு கூறியிருப்பது இந்த நெருக்கடி மேலும் மோசமடையவுள்ளதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. பொதுமக்கள் கவனமும் இந்த நெருக்கடியின் பால் திரும்பியுள்ளது. தம் நாடுகளை விட்டு வெளியே இப்பெருந்தொகை மக்களின் பிரச்சினைகள் குறித்த முக்கியமான ஐரோப்பிய நாடு

ளின் அரசாங்கங்கள் என்ன சொல்கின்றன என்பதும் கவனிப்புக்குரிய விடயமாகியுள்ளது.

உபயோகிக்கும் சொற்களின் விளைவுகள்

மத்திய கிழக்கின் நெருக்கடி உருப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஐரோப்பிய அரசியல்வாதிகளின் பேச்சிலும் ஊடகங்களிலும் தொடர்ச்சியாக இதனை இடம்பெயர்வு நெருக்கடி (MIGRANT CRISIS) என்றே குறிப்பிட்டுவந்ததைக் காணலாம். ஐரோப்பிய நாடுகளின் எல்லையை வந்தடையும் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களையும் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் நல்லதொரு வாழ்க்கையை நாடி வரும் பொருளாதார இடம்பெயர்வோர் (ECONOMIC MIGRANTS) சித்திரிக்க இவை முயன்றுள்ளன. ஐரோப்பாவின் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் சமூகக் கட்டமைப்பையும் அதன் சிறப்பான வாழ்வையும் சீர்குலைக்கும் வகையில் படையெடுக்கும் கள்ளர் கூட்டத்தின் தோற்றத்தை இவர்களுக்கு வழங்கி தேசியவாத உணர்வைக் கிளறிவிடும் நோக்கமும் இதில் வெளிப்பட்டது. ஆகவே தான் உபயோகிக்கும் சொற்கள் பின்விளைவுகளை உடையன. அவற்றுக்குச் சட்ட ரீதியானதும் பிறவகையிலுமான அர்த்தம் உண்டு என்பதைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

சட்டத்தில் அகதி (REFUGEE) என்பதற்கும் இடம்பெயர்வோர் (MIGRANT) என்பதற்கும் நிறைய வேறுபாடு உள்ளது. அகதிகளுக்குச் சர்வதேசச் சட்டப்படி தனித்துவமான பாதுகாப்பு நியமம் ஒன்று உள்ளது. இது முதன்மையான வித்தியாசம். 1951 ஆம் ஆண்டின் அக

இடம்பெயர்வோர், அகதிகள் என்ற இரு வேறு சொற்களையும் ஒன்றாக்கி பேசி குழப்பத்தை உண்டாக்குதல் அகதிகளின் நலன்களுக்கு தீங்கானது. அகதிகளுக்கு பொது மக்களின் ஆதரவை மழுங்கச் செய்து அவர்களின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் தோன்றுவதற்கு இது காரணமாகலாம்.

திகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் உயர்ஸ்தானிகரகத்தின் (UNHCR) சமவாயத்தின் படையும் அதற்குப் பிந்திய 1967 ஆம் ஆண்டின் உடன்பாட்டின் படையும் அகதிகள் என்போர் பின்வருமாறு வரையறை செய்யப்பட்டனர்.

‘இனம், தேசிய இனம் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுவைச் சேர்ந்தவராய் இருத்தல், குறிப்பிட்டதொரு அரசியல் கருத்தைக் கொண்டிருத்தல் ஆகிய காரணங்களால் அடக்குமுறைக்கும் துன்புறுத்தல்களுக்கும் ஆளாகும் தீவிர அச்சநிலை உள்ளவராய் தம் சொந்த நாட்டில் அல்

வச்சம் காரணமாக பாதுகாப்பைப் பெற முடியாதவராய் வெளிநாடொன்றிற்கு வந்து சேர்பவர், அகதியாவர் என இந்த வரைவிலக்கணம் கூறுகிறது. சர்வதேச அகதிகள் சட்டத்தின் உள்ளடக்கம் இன்று விரிவடைந்துள்ளது. இதன் பயனாக ஆயுதப்போர், உள்நாட்டுக்கலகம் மனித உரிமைகள் மிக மோசமான முறையில் திட்டமிடப்பட்டு மீறப்படும் சூழல் என்பனவற்றால் தம்நாட்டை விட்டு தப்பியோடுபவர்களையும் உள்ளடக்கும் வகையில் சட்டம் விரிவுபெற்றுள்ளது.

இத்தகையோர் ‘மனிதாய உதவி நாடும் அகதிகள்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். சட்டத்தின் கீழ் இவ் அகதிகள் சில விசேட பாதுகாப்புகளைப் பெறுகிறார்கள். அகதிகளை அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்களோ அந்த நாட்டுக்குத் திருப்பி நாடுகடத்த முடியாது. அவர்களின் இனம், மதம் என்பனவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு பாரபட்சம் காட்டாமல் அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பன அகதிகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் சிறந்ததும் திறமைமிக்கதுமான நடைமுறைகளை அமுல்படுத்தவேண்டும். நிர்வாக செயற்பாடுகள் மூலம் அவர்களுக்கு உதவி வழங்க வேண்டும் என்பன அகதிகளுக்குரிய சட்டப்படியான உரிமைகளாகும்.

ஆயினும், பொருளாதார நோக்கங்களுக்காகத் தம் நாட்டைவிட்டு இடம்பெயரும் வாழ்க்கை வசதிகளை மேம்படுத்த நினைப்பவர்கள் கொடுமைப்படுத்தல், உள்நாட்டு யுத்தம் ஆகியவற்றின் காரணமாக வெளியேறவேண்டும்க்கிடக்கும் பாதுகாப்புகளைப் பெறமுடியாது. சர்வதேச சட்டம் அகதிகளுக்குக் கொடுக்கும் பாதுகாப்பையும் சலுகைகளையும் இடம்பெயர்வோருக்கு வழங்குவதில்லை. ஆகையால் ஒவ்வொரு நாடும் தத்தம் நாடுகளில் உள்ள சட்டங்களுக்கு அமைவாகவே இடம்பெயர்வோர் பிரச்சினையை அணுகுகின்றன. சட்டத்திற்கு அப்பால் நின்று இப்பிரச்சினையை நோக்கும்பொழுது பொதுமக்களின் பார்வை மனப்பாங்குகள், நடத்தை என்பனவற்றைத் தீர்மானிப்பதில் உபயோகிக்கப்படும் சொற்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

இச்சொற்கள் இடம்பெயர்க்கப்பட்ட மக்களின் பாதுகாப்பையும் நலன்களையும் பாதிக்கக்கூடியன. இடம்பெயர்தல் என்பது மனிதர்களால் செய்யப்படும் தெரிவு (CHOICE) அது சுயாதீனமாகச் செய்யப்படுவது. தன் சொந்த நாட்டில் உள்ளதை விட மேலான வாழ்க்கையை பெற்றுக் கொள்வதான தெரிவு இது. உயிர் தப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இயல்புக்க உணர்வுகளின் உந்துதலால் கட்டாயத்தின் பேரில் சுய பாதுகாப்புக்காகச் செய்யப்பட்ட முடிவு அன்று. இவ்வாறு கட்டாயத்தின் காரணமாக வெளியேறியோர் தம் சொந்த நாட்டை விட்டும் வெளியேறும் முடிவைச் செய்தல் நியாயமானது. சர்வதேச சமூகம் இத்தகையோரின் நலனில் அக்கறை கொள்ளும் கடப்பாட்டை உடையது.

ஆகையால் இடம்பெயர்வோர், அகதிகள் என்ற இரு வேறு சொற்களையும் ஒன்றாக்கிப் பேசிக் குழப்பத்தை உண்டாக்குதல் அகதிகளின் நலனுக்குத் தீங்கானது.

அகதிகளுக்கு பொதுமக்களின் ஆதரவை மழுங்கச் செய்து அவர்களின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் எழுவதற்கு இது காரணமாகலாம். மத்திய தரைக்கடற் பிராந்திய நாடுகளில் தோன்றியுள்ள சிக்கல் நிலையை அகதிகள் நெருக்கடி என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் ஐரோப்பிய நாடுகளின் தலைவர்கள் இதனை வேறுவிதமாக இடம்பெயர்வோர் பிரச்சினையாகக் காட்ட முயல்கின்றனர். ஊடகங்களும் இதனையே செய்கின்றன.

சிரியா, எரித்தியா, ஆப்கானிஸ்தான் ஆகியவற்றில் யுத்தத்தின் பாதிப்புக்களுக்கு உள்ளாகியும், மோசமான மனித உரிமை மீறல்களுக்கு ஆளாகியும் மதவாதக் கிளர்ச்சிகளாலும் பாதிக்கப்பட்டும் வெளியேறுவோரான ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் பெரும்பான்மையினர் அகதிகளேயாவர். இவ்வாறு கூறுவதன் கருத்து ஐரோப்பாவை நோக்கி அங்கு கிடைக்கும் பொருளாதார வாய்ப்புகளுக்கும் நன்மைகளுக்கும் சொந்த நாட்டைவிட்டுச் செல்லும் இடம் பெயர்வோர் எவருமே

இல்லை என்பதன்று. உண்மையில் சகாராப் பிராந்திய நாடுகளில் இருந்து வெளியேறுவோரில் பெரும்பான்மையினர் பொருளாதாரநோக்கம் கொண்ட இடம்பெயர்வோரேயாவர்.

இருந்தபோதிலும் எல்லாவகையினரையும் ஒருங்கு சேர்த்து 'இடம் பெயர்வோர் நெருக்கடி' (Migrant Crisis) என்று பேசுவதன் மூலம் அகதிகள் பிரச்சினை பற்றிய உணர்வை மரத்துப் போகச் செய்வதற்கே உதவும். ஐரோப்பியத் தலைவர்கள் பொது மக்களைத் தவறாக வழிநடத்தி அகதிகள் நெருக்கடியின் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்ளவிடாமல் தடுக்கிறார்கள். ஊடகங்களும் இதனையே செய்கின்றன. ■

(கட்டுரையாசிரியர் மனோஜ் சன்கிளேசா கொல்கத்தா சட்டவியல் விஞ்ஞானங்களுக்கான தேசியப்பல்கலைக்கழகத் (மேற்கு வங்காளம்)தின் பட்டதாரியாவார். அவர் தற்போது மும்பாய் நகரில் சட்டத்துறை நிறுவனம் ஒன்றில் பணியாற்றுகிறார்)

(58ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

எப்படி விதிவிலக்கு இல்லையோ அதே போல் தி.மு.க.வும், அ.தி.மு.க.வும் விதிவிலக்கல்ல. இந்த அரசியல் சூழ்நிலையை மக்கள் போராட்டம் ஒன்று மட்டுமே மாற்ற முடியும். அந்த மக்கள் எழுச்சிக்குத் தேவையான விழிப்புணர்வை தமிழகத்தில் ஏற்படுத்துவதுதான் எங்கள் இயக்கத்தின் பிரதான நோக்கம்.

இன்றைக்கு இளைஞர்களின் சிந்தனையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு பழைய அரசியல் நடைமுறைகள் மீது நம்பிக்கையில்லை. பழங்காலத்து அரசியல் நிவாரணங்களிலும் நம்பிக்கையில்லை. அதற்கு முக்கிய காரணம் இன்றைய இளைஞர்கள், நேற்றைய இளைஞர்கள் அல்ல. இன்று அவர்கள் அறிவு உலகத்துடன் ஐக்கியமாகியிருக்கிறார்கள். நேரடித் தொடர்பில் இருக்கிறார்கள். ஒரு பிரச்சினைக்கு 110 தீர்வுகளை கண்டுபிடித்து அதில் எது சரியான தீர்வு என்பதைக் கண்டறியும் திறன் பெற்றவர்களாக இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்கு நானே சாட்சியாக நிற்கிறேன். சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஆர்.கே.நகர் சட்டமன்றத் தேர்தலில் முதலமைச்சரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டேன். அனைவருமே நான் ஏதோ 1000 அல்லது 1500 வாக்குகள் பெறுவேன் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். கள்ள ஓட்டு, கரன்சி, காவல்துறை சுதந்திரமின்மை என்று எல்லாவற்றையும் தாண்டி இவர் எங்கே வாக்குப் பெறப் போகிறார் என்று நினைத்தார்கள். ஆனால் மாற்றத்தை விரும்பக்கூடிய வாக்காளர்கள் பத்தாயிரத்திற்கும் மேல் என் மீது நம்பிக்கை வைத்து வாக்களித்தார்கள். என்னை ஆதரித்த அறிவுபூர்வ சிந்தனை கொண்ட வாக்காளர்கள் தமிழக இன்றைய அரசியல் சூழலை மாற்றும் சக்தி படைத்தவர்கள். அரசியல் மாற்றத்திற்கான அளவுகோல் எனக்கு ஆர்.கே.நகர் சட்டமன்ற இடைத்தேர்தலில் கிடைத்த வாக்குகள். அந்த அறிவுபூர்வ சிந்தனையாளர்களை நோக்கித்தான் கம்யூனிஸ்ட் பேரியக்கங்கள் நடைபோடுகின்றன. இன்று இல்லாவிட்டாலும் நாளை வெற்றி நிச்சயம். இன்றைய தமிழக அரசியல் சூழல் முற்றிலும் மாறும்! ■

(94ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

கடத்திச் சென்று விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்த அடைத்து வைத்திருக்கும் பெண்களோடு அபிநயாவை மயக்க ஊசி போட்டு அடைத்து வைக்கிறாள்.

அவளைத் தேடி அரவிந்தும் விக்ராந்தும் அலைகின்றனர். அந்த நேரம் வெளியூரில் இருந்து வரும் ராகுல் வெங்கட்டின் அண்ணனுக்கு அபிநயாவின் முறைமான் அடைத்து வைத்திருக்கும் பெண்களைக் காட்டுகிறான். அபிநயாவை அவனுக்குப் பிடித்துப் போக ஏற்பாடு செய்து தரும்படி கேட்கிறான். அப்போது அங்கிருந்து ஒரு பெண் தப்பித்துச் செல்ல அவளைத் துரத்திக் கொண்டு செல்லும் போது ராகுல் வெங்கட்டின் அண்ணன் அருள்தாசை வழியில் சென்றுகொண்டிருக்கும் விக்ராந்த் சந்திக்கத் தனது தாயைக் கொலை செய்தவன் அருள்தாஸ் என்பதை அடையாளங் கண்டு கொள்ளும் தருணம் நிகழும் மோதலில் அருள்தாஸ் செத்துவிடுகிறான். அண்ணனைக் கொன்றவனை ரவடி ராகுல் வெங்கட் கொன்றுவிடுவான் என்பது தெரிந்து விக்ராந்தை வெளியூர் அனுப்பி வைக்கும் அரவிந்தை இன்னும் ஒரு ரவடி போஸ் வெங்கட் மூலமாக பிடித்துச் சென்று மோசமாகத் தாக்குகிறான் ராகுல் வெங்கட். அப்போது அரவிந்த் இறந்துவிடுகிறான்.

நண்பனுக்கு ஏதோ நேர்ந்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்து திரும்பிவரும் விக்ராந்த் நண்பனின் மனைவி அபிநயாவையும் ஏனைய பெண்களையும் மீட்டு வெளியே அனுப்பி வைக்கும் போது அரவிந்தின் சடலத்தைக் காண்கிறான். இறுதியில் அரவிந்தைக் கொன்ற ராகுல் வெங்கட்டை விக்ராந்த் கொல்வதுடன் கதை முடிகிறது. இந்தக் கதையில் இருக்கும் அழுத்தம் காட்சிகளில் இல்லை என்பதால் மட்டுமல்ல மிகைப்படுத்தலினாலும் இதுவொரு சாதாரண பழி தீர்க்கும் திரைப்படமாகக் குறுகிவிடுகிறது. ■

பிம்பங்கள் வரலாற்றை மாற்றும் சக்தி உடையனவா?

கட்புல பிம்பங்கள் (Images) வரலாற்றை மாற்றும் சக்தியுடையனவா? பி.பி.சி.யின் 10 மணி செய்தியறிக்கையை ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறு நான் முதன் முதலில் பார்த்தேன். எனது தலைமுறையினர் செய்திகளைப் பார்க்கும் முறை இதுதான். அம்முறைப்படியே எனது பார்வையும் அமைந்தது. முதலில் துருக்கியப் பொலிஸ்காரர் ஒருவர் தன் கரங்களில் மூன்று வயதுடைய சிரிய நாட்டுக் குழந்தையை அணைத்தவாறு கடற்கரையில் நடந்து செல்லும் காட்சி தொலைக்காட்சித் திரையில் விழுந்தது. பின்னர் அப்பொலிஸ்காரர் இறந்த அச்சிறுவனின் உடலை கடற்கரை வழியே கொண்டு செல்வதும் முடிவில் ஒரு பாறையின் பின்னால் சென்று மறைவதும் காட்டப்பட்டது.

இயன் ஜக்

செய்தி அறிவிப்பாளர் FERGAL KEANE குழந்தையின் தாய், அவனின் ஐந்து வயதுடைய சகோதரன் ஆகியோரும் இறந்ததாகவும் 'இடம்பெயர்வோர்' படகு ஒன்று அளவுக்கு அதிகமானோர் பயணித்த காரணத்தால் கவிழ்ந்து விபத்துக்குள்ளானதாகவும் குறிப்பிட்டார் (பி.பி.சி.'அகதிகள்' (Refugees) என்ற சொல்லை விடுத்து 'இடம்பெயர்வோர்' (migrants) என்ற சொல்லையே இப்போது விரும்பி உபயோகித்து வருகிறது) புதன் கிழமை (கடந்த மாதம் 2ஆம் திகதி) 6 மணிக்கு கிரேக்கத் தீவான 'Kos' இல் இருந்து 23 ஆட்கள் துருக்கியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்களாம். அவர்களில் 9 பேர் உயிர் தப்பினார்களாம். தப்பிப் பிழைத்தவர்களில் அய்லானின் தந்தை அப்துல்லாவும் ஒருவர். இவை செய்தியறிக்கையில் கூறப்பட்ட தகவல்கள்.

செய்தியறிக்கையுடன் கூடிய காட்சிப் பிம்பங்கள் பெருந்துயர் விளைப்பன என்றும் அறிவிப்பாளர் நேயர்களுக்கு எச்சரிக்கைக் குறிப்பையும் தெரிவித்தார். இச்செய்தியின் பதிப்பாளர்கள் (News Editors) உண்மையில் ஒரு முக்கிய காட்சியை அது காண்போரைக் கலக்கம் அடையச்செய்யும் என்ற காரணத்தால் நீக்கி (தணிக்கை) யிருந்தார்கள். குழந்தை கடலோரத்தில் முகம் குப்புற வீழ்ந்தபடி கிடப்பதும், பொலிஸ்காரர் ஒருவர் சிறு தூரத்தில் நிற்பதுமான காட்சியே நீக்கப்பட்டிருந்தது. சிறிது தூரத்தில் நிற்கும் பொலிஸ்காரர் அக்குழந்தையைத் தனது கைப்பேசியில் படமெடுக்கிறார் போன்ற தோற்றம் அக்காட்சியில் ஊக்கிக்கூடியதாகவும் இருந்தது.

ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பத்திரிகைகளில் 'த காாடியன்'

'இன்டிபெண்டன்ஸ்' என்ற இரண்டும் மட்டுமே முகம் குப்புற வீழ்ந்து கிடக்கும் காட்சியை எதுவித மாற்றமும் இன்றிப் பிரசுரித்திருந்தன. மிரர், எக்ஸ்பிரஸ் மெயில் ஆகியவற்றின் இணையத் தளங்களில் குழந்தையின் உடல் சிறிது வெளிறலாக காண்பிக்கப்பட்டது. (டெயிலி ஸ்டார் தலைப்பகுதியை வெளிறலாக்கியிருந்தது) பி.பி.சி இக்காட்சியை நீக்கியது போலவே 'த ரெலிகிராப்' 'த பினான்சியல் டைம்ஸ்' என்பனவும் குறிப்பிட்ட இக்காட்சியைப் பிரசுரிக்கவில்லை.

குழந்தை குப்புற வீழ்ந்து கிடக்கும் இக்காட்சி அதிர்ச்சி தரும் காட்சியா? குழந்தையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு பொலிஸ்காரர் செல்லும் காட்சி குறைந்தளவு அதிர்ச்சியைத் தருவது என்பது உண்மைதான். அக்காட்சியில் அன்பு, பரிவுணர்ச்சி, இரக்கம் என்பன வெளிப்படுகின்றன. அத்தோடு குழந்தை உயிரோடுள்ளதா அல்லது இறந்துவிட்டதா என்ற ஐயமும் வெளிப்படுகிறது. மனிதாயத உணர்வின் நுண்ணியதான இயல்புகளுக்கு ஒத்துப்போகக்கூடிய காட்சிப் படமம் இது. ஆனால் மனிதரில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டு கடற்கரையில் தனித்துக் குப்புற வீழ்ந்து கிடக்கும் குழந்தையின் உயிரற்ற உடல் உண்மையில் அதிர்ச்சி தருவதே. இறப்பு, உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு குழந்தையின் உடலை சதையும் எலும்பும் கொண்ட வெற்றுப்பிண்டமராக அல்லவா ஆக்கிவிடுகிறது. அய்லான் ஒரு சடப்பொருள் நிலைக்குத் தாழ்த்தப்பட்டு விடுகிறான். புகைப்படத்தை வெளிறலாக்குதல் அல்லது மங்கலாக்குதல் அக்காட்சியில் தெரிவது ஒரு உயிரற்ற வெற்றுடல் தான் என்ற எண்ணப்பதிவை அழுத்துவதாகவே இருந்தது. ஆயினும் செய்திப் பதிப்பாளர்

வியட்நாமில் அமெரிக்கப் படைகளின் நேபாம் குண்டு வீச்சிலிருந்து தப்பியோடும் சிறுமி கிம் பூக்

ஈராக்கில் அமெரிக்க குண்டு வீச்சுக்கு பலியாகி பொசுங்கிக்கிடக்கும் ஈராக்கிய படை வீரனின் உடல்

கள் கருதியது அக்குழந்தையை அவ மதிக்கக்கூடாது என்பதே. இந்த நோக்கம் நல்லதென்றே கருதுகிறேன்.

ஐரோப்பாவிற்கும், வடஅமெரிக்காவிற்கும் அப்பால் உள்ள தேசங்களில் கடந்த காலத்தில் அனர்த்தங்களின் போது எத்தனையோ பேர் மாண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு அனர்த்தங்களின் போது இறந்தோரை அடையாளம் காண்பதும் புகைப்படங்களை பிரசுரிப்பதும் அரிதிலும் அரிதான நிகழ்வுகளே. ஆனால் ஐரோப்பியரோ அல்லது வட அமெரிக்கரோ தம் தேசங்களுக்கு அப்பால் நிகழும் விபத்துக்களிலும்/ அனர்த்தங்களிலும் இறந்தால் அவர்கள் உடனே அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்கள். ஈராக்கில் அமெரிக்க விமானக் குண்டுக்கு பலியாகி ஈராக்கிய போர் வீரன் உடல் பொசுங்கிப் போய்க் கிடக்கிறது, இந்தப் புகைப்படம் உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? போபாலில் விஷவாயுக்கசிவின் போது (1984 டிசம்பர்) இறந்த பெண்குழந்தையின் முகம், விழித்தபடி இருக்கும் அதன் கண்கள்.

இதனைப் புகைப்படமாக ஊடகங்கள் வெளியிட்டனவல்லவா? உடல் கருகி மடிந்த அந்த ஈராக்கியப் போர் வீரன் யார்? புதைகுழியில் போடப்பட்ட அந்தப் பெண்குழந்தையின் பெயரென்ன? அவள் யாரின் குழந்தை என்ற கேள்விகளை நாம் (ஐரோப்பியர்களும் வட அமெரிக்கர்களும்) எப்போதாவது கேட்டிருக்கிறோமா? அய்லான் குர்தியின் தாய். தந்தை குடும்ப விபரம் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் பெயர்களை அறிந்ததும் அய்லான் புகைப்படத்தை மங்கலாக்கிப் பிரசுரித்ததும் அவனையும் அவன் குடும்பத்தவரையும் எம்மவர்களில் ஒருவராக கருதுவதன் முதற்படி என்று கூறலாமா? எம்மவர் இறந்தால் நாம் என்ன செய்கிறோம். சவப்பெட்டிக்கு வெளியே கிடத்தப்பட்ட நிலையில் புகைப்படத்தை வெளியிட்டு அவமதிப்புச் செய்வதில்லை. மரணத்தை கௌரவிக்கிறோம். அய்லான் போன்றவர்களின் புகைப்படங்களையும் வெளியிடும்போது அவதானமும் கவனமும் இனிமேலாவது செலுத்தப்படவேண்டும்.

அய்லான் குப்புறவிழுந்துகிடக்கும்

காட்சியை சில ஊடகங்கள் பிரசுரித்தன. அவ்வாறு பிரசுரித்ததற்கு நியாயம் கற்பிக்கவும் முனைந்தன. 'அகதிகள்' பிரச்சினையின் தாக்கத்தை மிகத்தெளிவாக நினைவில் பதிக்க வைக்கும் காட்சிப் படமும் என்று 'இன்டிபென்டன்ஸ்' பின்னர் நியாயப்படுத்தி எழுதியது. 'இன்டிபென்டன்ஸ்' பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியர் தனது முடிவுக்குக் காரணம் கூறியதை ஏற்க முடியாமல் உள்ளது. 'நேற்று நடந்த விபத்தில் பல குழந்தைகளும் நீரில் மூழ்கி..' என்று அவர் எழுதியிருந்தாலே போதும் அதற்கு மேலாக இந்தப் புகைப்படம் என்ன செய்தியைச் சொல்லி விட்டது!

அன்றைய தினம் இன்னொரு பத்திரிகை 'ஒன்லைன்' பதிப்பில் வேறு பல புகைப்படங்களையும் வெளியிட்டது. அமெரிக்க எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாசிரியருமான Christopher Dickey இப்படிக்குறிப்புகளை எழுதியிருந்தார்.

'இங்குள்ள படங்களைப் பார்க்க வேண்டாம். அவை உடன் உங்கள் மனத்தில் அதிர்ச்சியை ஊட்டக்கூடியன. ஆத்திரத்தை கிளறி 'இப்பொழுதே ஏதாவது செய்' என்று உங்க

ளைத் தூண்டக்கூடியன' கடற்கரையில் அலை ஒதுங்கும் ஓரத்தில் மணலில் ஐந்து குழந்தைகளின் சடலங்கள் கிடக்கும் காட்சி இது. இடம் துருக்கியின் கடற்கரையன்று, லிபியாவின் கடற்கரையிலேயே இச்சடலங்கள் கிடந்தன. குழந்தைகள் ஐந்தினதும் முகங்கள் மங்கலாக்கப்பட்டிருந்தன. சடலங்கள் உருக்குலைந்தோ சிதைந்தோ காணப்படவில்லை. ஒரு குழந்தைக்கு 'நப்பி' அணியப்பட்டிருந்தது. (உபயோகித்தபின் எறியும் வகைநப்பி) அக்குழந்தைகைகளை தலையில் வைத்தபடி தூங்கும் பாவனையில் காணப்பட்டது. இக்குழந்தைகள் அமைதியாகக் கிடந்தன என்ற விக்டோரியன் காலத்து சமயப்பற்றாளர் கூறவும் கூடும். இப்படங்கள் பொலின்காரர் கையில் குழந்தையை அணைத்தபடி செல்லும் காட்சியை விட உள்ளத்தை குருரமான முறையில் தைப்பனவாகும்.

கிறிஸ்ரோபர் டிக்கி கூறியிருப்பது போல் இவை போன்ற புகைப்படங்கள் காண்போர் மனதில் அதிர்ச்சி

ஐரோப்பாவுக்கும் வட அமெரிக்காவுக்கும் அப்பாலுள்ள தேசங்களில் கடந்த காலத்தில் அனர்த்தங்களின்போது இறந்து போன எத்தனையோ பேரை அடையாளம் காண்பதும் புகைப்படங்களை பிரசுரிப்பதும் அரிதிலும் அரிதே. ஆனால் ஐரோப்பியரோ அல்லது வட அமெரிக்கரோ நம் தேசங்களுக்கு அப்பால் நிகழும் அனர்த்தங்களில் இறந்தால் அவர்கள் உடனே அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்கள்

யையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்துவனவாகும். அதிர்ச்சி தரும் இத்தகைய படங்களின் தாக்கம் குறித்து மதிப்பிடுதல் கடினமான பணியாகும். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் 1880களில் தான் இந்தியாவின் பஞ்சங்கள் பற்றிய படங்கள் முதலில் பிரித்தானியப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டன. பிரித்தானியாவில் இருந்து இந்தியாவுக்கு பயணம் செய்த சிறப்புச் செய்தியாளர்கள் சிலர் இப்பஞ்சங்கள் பற்றிய புகைப்படங்களை அனுப்பிவைத்தனர். இப்புகைப்படங்களால் பஞ்சம் நீங்கவில்லை. அது நீண்டகாலம் தொடர்ந்தது. KENNETH JARECKE யின் ஈராக்கிய புகைப்படம் பற்றி மேலே குறிப்பிட்டேன். இந்தப் புகைப்படமும் எந்தவித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. Jerekke கருகிப் போன ஈராக்கிய போர்வீரனின் கரிய மண்டையோட்டின் மீது பின்வரும் வாசகம் ஒன்றையும் பொறித்து தமது புகைப்படத்தை அப்போது வெளியிட்டிருந்தார். 'இப்புகைப்படத்தை நான் எடுத்திருக்காவிட்டால், எனது அம்மா கருதுவது போல் நாம் எல்லோரும் யுத்தம் என்றால் அது நாம் தொலைக்காட்சியில் பார்ப்பது தான் என்று அர்த்தப்படுத்திவிடுவோம்' இருந்தாலும் அமெரிக்கா அலட்சியத்தோடு இரண்டா

வது வளைகுடா யுத்தத்தை தொடங்கியதை இப்புகைப்படத்தால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

சிறுவர்கள் தொடர்பான ஏனைய சில புகைப்படங்கள் பொது மக்களின் மனச்சாட்சியை உலுக்கி அவர்களிடையே மனப்பாங்குகளின் மாற்றங்களுக்கு உதவியுள்ளன. 1972 ஆம் ஆண்டில் வியட்நாமில் நாபாம் குண்டு வீச்சில் இருந்து தப்பியோடும் கிம் பூக் (Kim-phuc) என்ற சிறுமியை நிக்உட் (Nickut) என்ற ஊடகவியலாளர் படம்பிடித்தார். அச்சிறுமி நிர்வாணமாகக் கருகிய உடலோடு ஓடும் காட்சி உலகை அதிர்வைத்தது. வியட்நாம் போருக்கு எதிரான எதிர்ப்பிரசாரத்தை அது வேகப்படுத்தியது. கடந்த நூற்றாண்டின் புகைப்படங்களுள் அழியாத நினைவில் நிற்கும் ஒன்றாக இது விளங்குகிறது. (ரிச்சார்ட் நிக்சன் அப்போது ஜனாதிபதியாக இருந்தார். அவர் இப்புகைப்படம் வேண்டுமென்றே புணையப்பட்ட வேலைதானோ என்று சந்தேகப்பட்டார்) வியட்நாம் சிறுமியின் புகைப்படம் வெளியிடப்படுவதற்கு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் நைஜீரியாவின்

(43ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

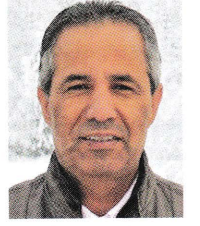

நைஜீரியாவின் பியாப்பிராவில் எலும்பும் தோலுமாக ஒன்பது வயது சிறுவன்

சர்வதேச விவகாரம்

மத்திய கிழக்கில் சர்வதேச சமூகம் மூட்டிய தீ

சுவாலை விட்டு பரவி
இன்று ஐரோப்பாவின்
எல்லைவரை வந்துவிட்டது

ஜமால் கஞ்

சூரியனிற்குக் கீழே மனிதர்கள் (Men in the sun) என்ற நாவல் காலஞ் சென்ற பாலஸ் தீனிய எழுத்தாளர் ஹசன் ஹனாபனி எழுதியது. இந்நாவலை நான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாசித்தேன். ஹனாபனியும் அவரது மைத்துனியான இளம்பெண் லமிஸ் என்பவரும் 1972 இல் இஸ்ரேலியர்களின் தாக்குதலின் போது குண்டுவீச்சுக்கு இரையாகி மடிந்தனர்.

மூன்று லெபனானிய இளைஞர்கள் அகதிகளாக அவலப்பட்ட நிலையில் தண்ணீர்த்தாங்கி வண்டி ஒன்றினுள் ஒழிந்திருந்தவாறு வேலை தேடி குவைத் நோக்கிப் பயணிக்கின்றனர். குவைத் எல்லையை அண்மித்த போது வண்டி தடுத்து வைக்கப்படுவதால் பயணம் தாமதமாகிறது. வெற்றுத் தண்ணீர்த் தாங்கிக்குள் அடைபட்டு ஒழிந்திருந்த மூன்று இளைஞர்களும் மூச்சு

சுத்திணறி அதற்குள்ளேயே செத்து மடிகின்றனர். இந்த மரணம் வண்டியின் சாரதியைக் குற்ற உணர்வால் வருத்துகிறது. ஏன் இந்த இளைஞர்கள் உயிர் பிழைத்துத் தப்பியோட முயற்சிக்கவில்லை என்று அவன் யோசித்து மனம் குழம்புகிறான். இதுதான் அந்த நாவலின் கதைச்சுருக்கம்.

ஹனாபனியின் சூரியனுக்குக் கீழே மனிதர்கள் நாவலில் வெளிப்படும் கருத்தை இன்று ஐரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அகதிகளின் அவலத்தின் பின்னணியில் கூறுவதானால்; பட்டினியால் வாடும் குழந்தைகளின் பரிதாப நிலையைப் பார்த்துக் கொண்டு அகதி முகாமிற்குள் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை விட மரணத்தைத் துச்சமெனக் கருதிப் பாய்ந்து எல்லை தாண்டி ஓடுவது மேலானது என்று மனதில் உறைக்கும் வகையில் பதிவு

செய்யலாம். ஹனாபனி ஒரு அற்புதமான படைப்பாளி; பாத்திரங்களையும் நிகழ்வுகளையும் விபரித்துச் சொல்வதில் கைதேர்ந்தவர். அவர் நாவலில் வெளிப்பட்ட மேற்குறித்த கருத்து துரதிர்ஷ்டம் மிக்கது என்பதை அந்த நாவலைப் படித்த அந்த நாளில் நான் உணரவில்லை. அராபிய அகதிகள் அபாயம்மிக்க படகுப் பயணங்களை மேற்கொண்டு ஐரோப்பிய எல்லைகளை அடைய முயலும் போதும் கொட்டும் மழையிலும் சுட்டெரிக்கும் வெயிலிலும் அகதி முகாம்களுக்குள் முன்பின் தெரியாத அந்நிய தேசங்களில் வாடி வதங்கும் போதும் அவர்களின் முகங்களில் தெரிவதென்ன? தண்ணீர் தாங்கிக் குள் முச்சுத் திணறி செத்து மடிவதை விடுத்துத் தப்பி ஓட முனையும் அகதியின் அவலம் அல்லவா அவர்கள் கண்களில் வெளிப்படுகிறது?

அகதி முகாம்களுக்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பவர்கள் ஓரளவுக்கு அதிர்ஷ்டம் உடையவர்கள். ஆழ் கடலுக்குள் மூழ்கி மடிந்தவர்களும் சரக்கு வண்டிக்குள் முச்சுத் திணறி இறந்தவர்களும் ஆயிரக்கணக்கானோர் ஆவர். இன்றும் பல்லாயிரம் பேர் கொடுங்கோலர்களான சர்வாதிகாரிகளின் பிடியில் இருந்து தப்பமுடியாமல் மாற்று வழியின்றித் தாம் பிறந்த பூமியிலேயே தங்கியுள்ளனர்.

இந்த மக்களிற்கு அவர்களின் சொந்தக்காரர் தேசங்களான அராபிய நாடுகளை விட அராபியர் அல்லாத தேசத்தவர்கள் தான் தஞ்சமளித்துக் காக்கத் துடிக்கிறார்கள் என்பது மிகப் பெரிய அவமானம்!

உதாரணமாக அராபிய நாடுகளிற்குத் தப்பி ஓடிய சிரிய அகதிகளை விடத் துருக்கி வந்து சேர்ந்த அகதிகள் ஒப்பீட்டளவில் நன்முறையில் கவனிக்கப்படுகிறார்கள். துருக்கி சென்ற அகதிகள் அந்நாட்டில் தொழிற்சந்தைக்குள் குறைந்த கூலிக்கு தொழில் புரிவோர்களாக நுழைந்து நாட்டின் சமூக வாழ்வுக்குள் இணைந்து கொள்கின்றனர்.

ஆனால் லெபனான் அல்லது யோர்தானில் என்ன நடக்கிறது? சிரியாவின் அகதிகள் இந்நாடுகளில் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட முகாம்களுக்குள் தள்ளப்படுகிறார்கள். அங்கே வழங்கப்படும் உணவையும் பிற உதவிகளையும் கையேந்தி அவர்கள் பிழைக்கிறார்கள். இப்பொருளாதார உதவிகள் கூட அராபிய நாடுகள் போடும் பிச்சை அல்ல. இந்த உதவிகள் அந்நிய நாடுகளில் இருந்தே அகதி உதவியாகப்பெறப்படுகின்றன.

மத்திய தரைக் கடலுக்கு அப்பால் உள்ள மேற்கு நாடுகளிலும் ஐரோப்பா இன்று எதிர்நோக்கும் மிகப்பெரிய ஆபத்தாக அகதிகள் பிரச்சினை நோக்கப்படுகிறது.

ஐரோப்பாவின் பொருளாதார முன்னேற்றம் அதில் அது பெற்றுக் கொண்ட வெற்றிக்கு வழங்கப்படும் தண்டனை இது என்று நீங்கள் கூறலாம். அந்த வாதத்தில் ஓரளவு நியாயம் இருந்தாலும் உண்மை வேறாகும்.

பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பிருந்தே ஐரோப்பா பொருளாதாரச் செழிப்புடையதாக இருந்து வந்தபோதும் இப்போது தான் முன்னர் இல்லாத வகையில் இப்பிரச்சினையை ஏன் எதிர்கொள்கிறது?

இன்று சிரியர்களும் அதற்கு முன்னர் ஈராக்கியர்களும் யுத்தத்தால் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்ட தம் நாடுகளை விட்டு இடம்பெயர்ந்தார்களென்றால் அதற்கான காரணம் அந்த நாடுகளின் ஆட்சி மாற்றத்திற்கு சர்வதேச தலையீடு காரணமாக இருந்தமைதான். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் ஐக்கிய அமெரிக்காவும் ஐரோப்பாவும் 'புஷ் கோட்பாட்டை' பின்பற்றி இராணுவத் தலையீடு மூலம் ஜனநாயகப்படுத்தலை ஆரம்பித்ததே அகதிகள் வெளியேற்றத்தின் மூலகாரணமாகும்.

அண்மைக்காலம் வரை பரந்த கடல் பரப்பும் மத்திய கிழக்கின் உறுதி நிலையும் என்ற இரண்டு விடயங்கள் ஐரோப்பா நோக்கிப் பொருளாதார வாய்ப்புக்கள் தேடி ஆபிரிக்காவின் சகாரா வனாந்தரப் பிராந்தியத்தில் இருந்தும் ஏனைய அரபு நாடுகளில் இருந்தும் படையெடுப்பதைத் தடுத்து நிறுத்தும் இயற்கை அரண்போல் அமைந்தன. இந்தப் பாதுகாப்பு அரணில் ஒரு பிளவை உண்டாக்கி நுழைவழியொன்றை ஐ.நா.பாதுகாப்புச் சபை ஏற்படுத்தியது. ஆம் லிபியாவின் சர்வாதிகாரி மும்மார் கடாபியைப் பதவியில் இருந்து கவிழ்ப்பதற்கு ஐ.நா.தலையிட்ட போது தான் இந்த அரணில் ஓர்வெடிப்பும் ஓட்டையும் ஏற்பட்டது.

ரியுனிலியாவிலும் அதன்பின்னர் எகிப்திலும் சிவில் சமூக எழுச்சி மூலமான அரசியல் மாற்றத்திற்கு அது வழிவிட்டிருக்கலாம். ஆனால் பாதுகாப்புச் சபை அப்படிச் செய்யவில்லை.

ஐ.நா.பாதுகாப்புச்சபை ஆட்சிமாற்றத்திற்குத் தனது ஒப்புதலைக் கொடுத்தது. ஆனால் அம்மாற்றத்தின் பின்னர் இஸ்லாமிய அரசு போன்ற குழுக்களின் கைகளுக்கு ஆயுதங்கள் கைமாறுவதும் அந்நாடுகளுக்குள் பெருங் குழப்பநிலை நீடிப்பதற்குமான பொறுப்பை ஐ.நா. பாதுகாப்புச் சபை ஏற்காமல் தட்டிக் கழித்தது.

ஈராக்கிலும் அதன் பின்னர் சிரியாவிலும் வெளிச்சக்திகளின் தலையீடு தான் அங்கு தோன்றிய அராஜக நிலைக்கும் இஸ்லாமிய அரசு ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு உரிமை கோருவதற்கும் காரணமாயிற்று. இன்றைய பிரச்சினைக்கான வித்து லிபியாவின் மீது போர் தொடுத்தபோது விதைக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்தப் போருக்கு ஐ.நா. பாதுகாப்புச் சபை அங்கீகாரம் கொடுத்தது. சிரியாவின் சிவில் சமூக எதிர்ப்பியக்கத்தை இராணுவ யுத்தமாக மாற்றியவர்கள் வெளிச்சக்திகளால் பயிற்சியும் நிதியாதரவும் பெற்றுக்கொண்ட கூலிப்படைகளே என்பதையும் ஐரோப்பியத் தலைவர்கள் மறக்கக்கூடாது.

சர்வதேச சமூகம் அன்று மூட்டிய தீ சுவாலை விட்டுப் பரவி இன்று ஐரோப்பாவின் எல்லை வரை வந்துவிட்டது. வினை விதைத்தவன் வினையறுப்பான். இன்று பாதுகாப்பான இடம் எதுவும் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. ■

(ஜமால் சுஞ்: அமெரிக்காவில் வாழும் பாலஸ்தீனிய எழுத்தாளர். மத்திய கிழக்கு விவகாரங்கள் தொடர்பாக உலகின் பல பத்திரிகைகளில் எழுதி வருபவர்)

(39ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

பியாப்பிரா யுத்தத்தின் போது Don McCullim என்ற ஊடகவியலாளர் ஒரு பாடசாலை வளவுக்குள் சென்றார். அங்கே மாட்டிறைச்சியைத் துண்டங்களாக்கி அடைப்பதற்கு உபயோகித்த வெற்றுத் தகரப் பேணியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு எழும்பும் தோலுமாக ஒன்பது வயதுச் சிறுவன் நிற்பதைக் கண்டார். அச்சிறுவன் எழுந்து நிற்பதற்கே சக்தியற்றவனாகக் காணப்பட்டான். இச்சிறுவனை டொன் மக்லூன் படம் பிடித்தார். பியாப்பிரா யுத்தத்தின் சரி, பிழை, அதன் கோரவிளைவுகள் பற்றியெல்லாம் நைஜீரியாவிற்கு வெளியே உள்ளவர்கள் எல்லோரும் மறந்திருப்பார்கள். ஆனால் இந்தப் புகைப்படத்தை மறந்திருக்கமாட்டார்கள். அது மறக்கப்பட முடியாதது. மனிதர் உள்ளத்தில் பரிவுணர்ச்சியையும் துயரத்தையும் தரும் சிந்தையையும் ஏற்படுத்தும் அந்தப் புகைப்படம் என்றும் நீடித்து வாழும்.

மேற்குறித்த இரு புகைப்படங்களிலும் காண்பிக்கப்பட்ட சிறுவர்கள் இருவரும் இன்றும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். (கிம் பூக் நாபாம் குண்டுத் தாக்குதலின் காயங்கள் குணப்படுத்தப்பட்டு உயிர்தப்பினார்; இன்று அவள் கனடாவில் வாழ்கிறார்)

இறந்த குழந்தையின் படத்தைப் பிரசுரித்து எம் உணர்வுகளைக் கிளர்ந்தெழச் செய்வது உயிருள்ள புகைப்படங்கள் வழி உண்டாக்கும் தாக்கம் போன்று எளிதாகச் செய்யக்கூடிய வேலை அன்று. இருந்தபோதிலும் போபால் பேரழிவின் போது ராஹுராய் என்ற புகைப்படக்காரர் எடுத்த புகைப்படம் உலகெங்கும் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியது. இதனைப் பிரசுரித்த போது யாரும் அதற்கு சமாதானம் கூறவோ, நியாயம் கற்பிக்க முனைந்ததையோ, அப்படத்தைப் பிரசுரித்ததைக் கண்டனம் செய்ததையோ நான் கேள்விப்படவில்லை. போபாலில் விஷ வாயுக்கசிவு நடந்த மறுநாள் ராஹுராய் ஒரு சவக் காலைக்குச் சென்றார். அங்கே ஒரு மனிதன் ஒரு குழந்தையின் உடலைக்

குழியில் புதைப்பதைக் கண்டார். அம்மனிதன் தன் மகளிற்கு இறுதி விடை கொடுப்பதற்காக அவளின் முகத்தின் மேல் இருந்த மண்ணைத் துடைத்து விடுகிறான். அப்போது குழந்தையின் தோற்றத்தை ராஹுராய் தன் கமராவிற்குள் அகப்படுத்தி விடுகிறார். தனி மனிதன் ஒருவரின் தனிப்பட்ட சோக நிகழ்வில் அக்கணத்தில் ராஹுராயின் செய்கை மிகப்பெரிய ஊடுருவலும் தலையீடும் ஆகும். ஆயினும் உலகம் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டிய புகைப்படமாக அதனை ஏற்றுக் கொண்டது. உலகம் முழுவதும் இந்தி

போபால் விஷவாயு கசிவில் உயிரிழந்த குழந்தையின் சடலம்

யாவிலும் அப்படம் பிரசுரமாகியது. அப்புகைப்படத்தை மங்கலாக்கும் தொழில்நுட்பம் அன்று இருந்திருந்தால் அது பிரயோகிக்கப்பட்டு புகைப்படத்தில் வெளிப்பட உணர்வு சிதறடிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அய்லான் குர்தியின் புகைப்படத்திற்கும் மேலே குறிப்பிட்ட ஏனைய புகைப்படங்களிற்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? இப்படங்களிற்கிடையே உள்ள அழகியல் தான் அவற்றை வேறுபடுத்துகின்றன. இந்த அழகியலில் இரு அம்சங்கள் உள்ளன. முன்னைய மூன்று படங்களும் கறுப்பு-வெள்ளைப்படங்கள், நிறப்படங்கள் அல்ல. மற்றது அவற்றைக் கலாவல்லுநர்களான தேர்ந்த தொழில்முறைப் படப்பிடிப்பாளர்கள் எடுத்தனர். ஆயினும் படங்க

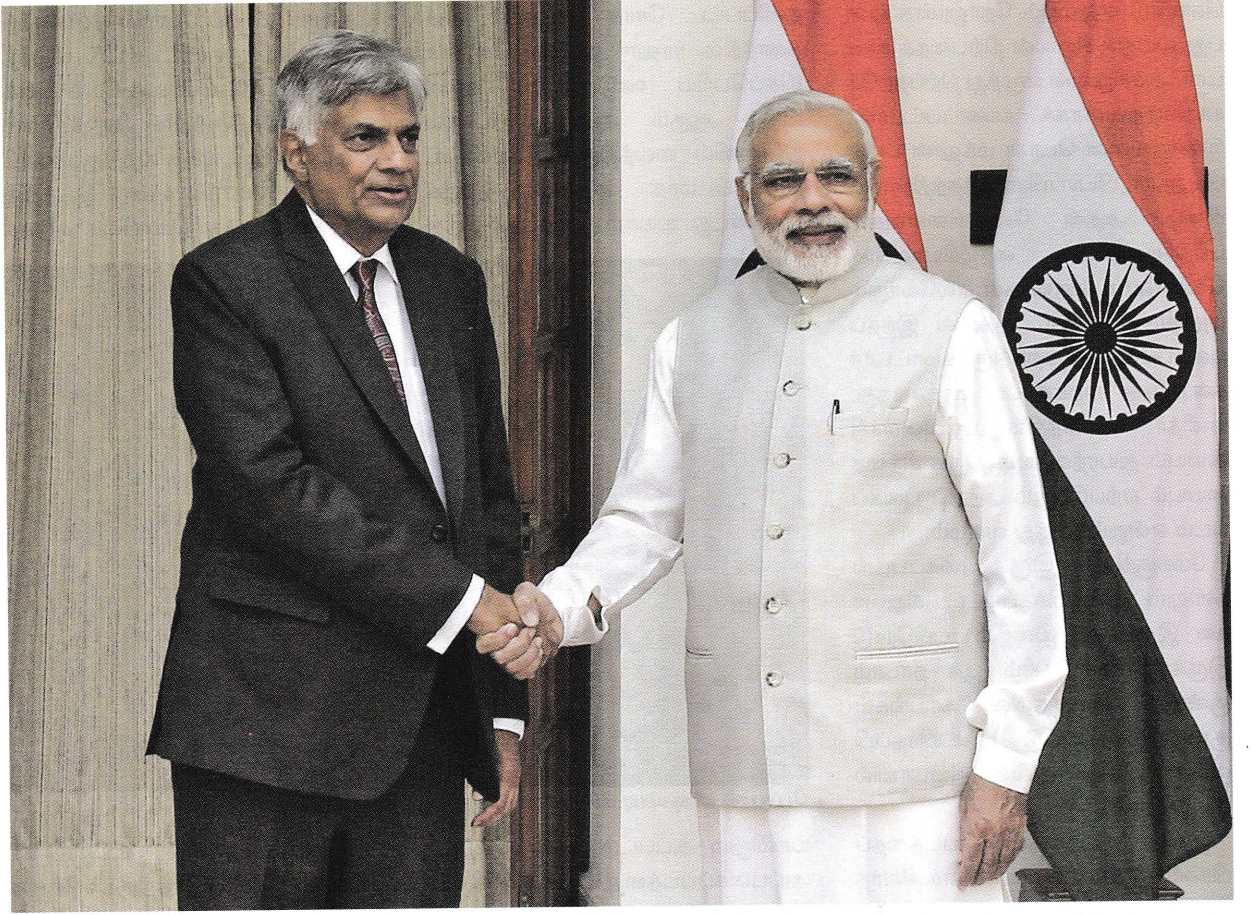
ளின் அழகியல் முக்கியமற்றது. கலா நேர்த்தி இல்லாவிடினும் நேர்மையோடு எடுக்கப்பட்ட படங்கள் உலகத்தவர் மனத்தில் ஆழமான பதிவுகளை ஏற்படுத்த வல்லன. எமது மனத்தில் உள்ள முற்சாய்வுகளும் விருப்பங்களும் இவற்றின் உருவாக்கத்தில் பங்கெடுத்தல் ஆகாது. முதலாம் உலகப் போரில் எண்ணற்ற இளைஞர்கள் குண்டடிபட்டு வீழ்ந்தனர். இப்படங்களை உலகம் உடனுக்குடன் பார்த்திருந்தால் அந்தப்போர் விரைவில் முடிவுக்கு வந்திருக்கமாட்டாதா? Aberfan என்ற இடத்தில் சேற்றில் இருந்து வெளியே எடுத்த

116 குழந்தைகளின் உடல்களின் படங்களை நாம் பார்த்திருக்க வேண்டுமல்லவா? ட்ரெஸ்டனிலும் ஹிரோசிமாவிலும் ஆயிரக் கணக்கான குழந்தைகள் கருகிச் செத்தார்கள் அல்லவா? நாம் எமது உள்ளத்தை அதிரச் செய்யும் புகைப்படங்களைத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்கிறோம். பலவற்றைத் தேவையில்லை என ஒதுக்கிவிடுகிறோம். நாம் நல்ல நோக்கத்தோடு தான் நடந்து கொள்கிறோம் என்ற எண்ணத்தோடு இத்தெரிவையும் விலக்குதலையும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ■

(இயன் ஜக் - ஸ்கொட்லாந்து பத்திரிகையாளர்)

- த கார்டியன்

இலங்கையின் கடற்பரப்பிற்குள் ஊடுருவுகின்ற இந்திய மீனவர்கள் சுடப்பட வேண்டும் என்று முன்னர் கூறிய ரணில் விக்கிரமசிங்க, பொதுத் தேர்தல்களுக்குப் பிறகு வேறுபட்ட ஒரு மனிதராகக் காணப்படுகிறார். அவரின் இந்திய விஜயம் இருநாடுகளுக்கும் இடையிலான சுமுக நிலையின் மட்டத்தை உயர்வடையச் செய்திருக்கிறது.

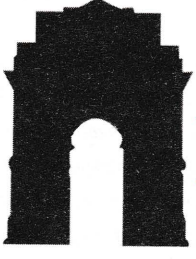
பிரதமர் ரணில் இ இந்திய விஜயம்

பெரும்பாலான விவகாரங்களில் இரு தரப்பினரும் ஒரே பக்கத்தில்...

புதிய ஜனாதிபதியின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் மீண்டும் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிறகு இலங்கைப் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க செப்டெம்பர் 14 ஆம் திகதியிலிருந்து புதுடில்லிக்கு மேற்கொண்ட மூன்று நாள் விஜயம் மிகவும் பயனுறுதியுடையதாக அமைந்தது. பிரதமர் என்ற வகையில் அவர் இந்தியத் தலைநகருக்கு விஜயம் செய்தது இதுதான்

முதற்தடவையல்ல. அவர் பல தடவைகள் டில்லிக்கு வந்திருக்கிறார். ஆனால், புதிய பிரதமர் என்ற வகையில் அதுவும் பலம் பொருந்திய ஆட்சியாளராக விளங்கிய மகிந்த ராஜபக்ஷவை தோற்கடித்தவர் என்ற பெருமையோடு டில்லிக்கு விக்கிரமசிங்க வந்தது இதுதான் முதற்தடவையாகும்.

புதுடில்லியைப் பொறுத்தவரை, தனது

டில்லி டயறி

எம்.பி.வித்தியாதரன்

புதிய பதவிக்காலத்தில் முதன் முதலான வெளிநாட்டு விஜயத்தை இந்தியாவுக்கு மேற்கொள்வதற்கு விக் கிரமசிங்க தீர்மானித்தது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒரு விடயமேயாகும். ஏனென்றால் அவர் இந்தியாவுக்கோ அல்லது தமிழர்களுக்கோ எதிரானவர் அல்ல என்றபோதிலும், இந்தியத் தலைவர்களுக்கு விசனத்தையும் தமிழகத்தில் உள்ள தலைவர்களுக்கு சீற்றத்தையும் ஏற்படுத்திய பல கருத்துக்களை கடந்த காலத்தில் வெளியிட்டிருந்தார். இரு தசாப்தங்களுக்கும் அதிகமான காலமாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த அல்லது அண்ணாதிராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்களே இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் போக்கை அனேகமாகத் தீர்மானித்தார்கள். இலங்கை தொடர்பான இந்தியாவின் கொள்கை மீது முன்னாள் முதலமைச்சர் மு.கருணாநிதியும் தற்போதைய முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவும் முற்று முழுதான செல்வாக்கைச் செலுத்தினார்கள்.

ஆனால், இப்போது டில்லியில் அரசியல் சூழ்நிலை வேறுபட்டதாக இருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கம் பலம் பொருந்திய ஒரு தலைவரான பிரதமர் நரேந்திர மோடியின் தலைமையில் இயங்குகிறது. இலங்கையில் முன்னர் ராஜபக்ஷ செயற்பட்டதைப் போன்று வேறு எந்தக்கட்சியையும் சேர்ந்த எந்தவொருவரினதும் சொல்லையும் கேட்கவேண்டிய தேவையில்லாத அளவுக்கு மோடியின் அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் முற்றுமுழுதாக பெரும்பான்மைப் பலத்துடன் இருக்கிறது. வலுவான தும் பயனுறுதியுடையதுமான ஆட்சி

முறை மற்றும் அபிவிருத்தியை கொண்டு வருவதாக நாட்டு மக்களுக்கு வாக்குறுதியளித்து பதவிக்குவந்த மோடி எமது பிராந்தியத்தில் நிலவக் கூடிய அமைதி, சமாதானம், உறுதிப்பாடு மற்றும் அபிவிருத்தியிலேயே இந்தியாவின் அபிவிருத்தி தங்கியிருக்கிறது என்பதை அறிந்திருந்தார்.

இலங்கையிலும் கூட, அரசியல் சூழ்நிலை முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவே இருக்கிறது. முன்னர் தோற்கடிக்கப்பட முடியாதவராக விளங்கிய ராஜபக்ஷ இவ்வருடம் இரு தடவைகள் தேர்தலில் தோல்வியைச் சந்தித்திருக்கிறார். புதிய ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன ஆட்சியதிகாரத்தில் இருக்கிறார். பிரதமரும் புதியவரே. இந்தியாவுக்கு ஆதரவானவர் என்று அறியப்பட்ட சிறிசேன இவ்வருடம் ஜனவரியில் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற பிறகு புதுடில்லிக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்தார். விக் கிரமசிங்கவும் இந்தியாவுக்கும் வர்த்தகத்துறையினருக்கும் ஆதரவானவராகவும் தமிழர் விரோதமற்றவராகவும் கருதப்படுகிறார்.

கடந்த வருடம் மே மாதத்தில் புதுடில்லியில் பதவிக்கு வந்த பிறகு மோடி சகல அயல்நாடுகளுடனும் நட்புறவை வளர்ப்பதையே தனது முன்னுரிமைக்குரியதாக கருதிச் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு நாட்டுடனும் உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்காக அவர் கடுமையாக பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். தனது பதவியேற்பு வைபவத்தில் கலந்துகொள்ள கடந்தவருடம் டில்லி வந்த அன்றைய இலங்கை ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவை மோடி சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியிருந்தார்.

அது நல்லதொரு ஆரம்பமாக இருந்தது. ஜனவரி தேர்தலில் ராஜபக்ஷ தோற்கடிக்கப்படுவதற்கு முன்னதாக அவரை மோடி மீண்டும் சில தடவைகள் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறார். இவ்வருடம் மார்ச்சில் மோடி இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார். அவரின் அந்த விஜயம் இந்தியப் பிரதமர் ஒருவர் கால்நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு இலங்கைக்கு மேற்கொண்ட முதலாவது உத்தியோகபூர்வ விஜயமாக அமைந்தது.

ஆனால், எதிர்பார்க்கப்பட்டதைப் போன்று டில்லிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையேயான உறவுகள் மேம்பாடடையவில்லை. சீனாவுடன் நெருக்கமான உறவுகளை வளர்த்துக்கொள்வதில் கொழும்பு காண்பித்துவந்த அத்தீத நாட்டமே அதற்குக் காரணமாகும். ஆரம்பத்தில் சீனாவை நோக்கிய ராஜபக்ஷவின் நகர்வு குறித்து மோடி அரசாங்கம் அவ்வளவாக கவலைப்படவில்லை. அவர் கூட, பெய்ஜிங்குடனான இந்தியாவின் உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கே தன்னாலியன்றவரை முயற்சித்தார். சீன ஜனாதிபதி சி ஜின் பிங்கை இந்தியாவுக்கு அழைத்த மோடி பிரமாண்டமான வரவேற்பு அளிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால், இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான எல்லையில்லாத பிராந்தியத்தில் சீனத்துருப்புகள் மேற்கொண்ட ஊடுருவல் அந்த விஜயத்தைப் பாழ்படுத்திவிட்டது. இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான உறவுகளுக்கு புதியதொரு உத்வேகத்தைக் கொடுப்பதற்கு மோடி தீட்டியிருந்த திட்டம் பயனற்றுப் போனது. பெய்ஜிங்கிற்கு மோடி விஜயமொன்றை மேற்கொண்ட போதிலும், இப்போது கூட, எல்லைத் தகராறு உறவுகளைத் தொடர்ந்து பாதித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது.

சீனாவுடனான உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கு புதுடில்லியினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பயன்தரவில்லை என்ற நிலையில், மோடி இப்போது சீனாவைப்பற்றி புதியதொரு அபிப்பிராயத்தை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் போலத் தோன்றுகிறது. குஜராத்தின் முதல

மைச்சராக இருந்தபோது ஏற்கனவே சில தடவைகள் சீனாவுக்கு மோடி விஜயங்களை மேற்கொண்டிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சீனாவில் சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்த சில குஜராத் வர்த்தகர்களை விடுதலை செய்வதிலும் கூடமோடி வெற்றி கண்டார். மன்மோகன் சிங் தலைமையிலான அரசாங்கத்தினால் அவ்வாறு செய்ய முடியாமற் போய்விட்டது.

இப்போது, எல்லையோரங்களில் தொடருகின்ற பெய்ஜிங்கின் ஆத்திர மூட்டல்களும் பாகிஸ்தானுடன் மிகவும் நெருக்கமாக வலுப்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற சீன உறவுகளும் அமெரிக்காவுடன் நெருக்கமாகச் செல்வதற்கு மோடியைத் தூண்டியிருக்கின்றன போல் தெரிகிறது. முதலமைச்சராக இருந்தபோது குஜராத்தில் இனக் கலவரத்தை அடக்குவதற்கு மோடி உறுதியான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லை என்று காரணம் காட்டி அவருக்கு அமெரிக்கா முன்னர் விசா வழங்க மறுத்தது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலே, பெய்ஜிங்குடனான ராஜபக்ஷவின் நெருக்கம் இயல்பாகவே புதுடில்லியில் விசனத்தை தோற்றுவித்தது. இந்தியாவின் ஆட்சேபனையையும் பொருட்படுத்தாமல், இலங்கைத் துறைமுகத்தில் சீனாவின் நீர் மூழ்கிக் கப்பல்கள் தரித்து நிற்பதற்கு அனுமதித்த ராஜபக்ஷவின் தீர்மானமே மோடி அரசாங்கத்தை மிகவும் கடுமையாக ஆத்திரமடையச் செய்தது. அதற்குப்பிறகு மோடிக்கும் ராஜபக்ஷவுக்கும் இடையிலான சுமுக உறவு நிலை கணிசமானளவுக்கு குறுகிவிட்டது போலத் தோன்றியது.

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மைத்திரிபால சிறிசேனவின் வெற்றி இருதரப்பு உறவுகளில் புதியதொரு காற்றை வீசச் செய்தது. எதிர்பார்க்கப்படாத வகையில் தோற்கடிக்கப்பட்ட ராஜபக்ஷ கொழும்பில் இருந்த புலனாய்வு அதிகாரியொருவர் ஊடாக தன்னைத் தோற்கடிப்பதற்கான சூழ்ச்சி வேலைகளில் இந்தியா ஈடுபட்டதாகக் கூட குற்றஞ்சாட்டினார். இந்தக் குற்றச்சாட்டை புதுடில்லி நிராகரித்தது. ஆனால், மோடிக்கும் ராஜபக்ஷவுக்கும் இடையிலான அவநம்பிக்கையின் தன்மையை இது பிரகாசமாக வெளிக்காட்டியது.

இலங்கையின் ஜனாதிபதியாக பதவியேற்றதும் தனது முதன் முதலான உத்தியோகபூர்வ வெளிநாட்டு விஜயத்தை மேற்கொள்வதற்கு மைத்திரிபால சிறிசேன இந்தியாவையே தெரிவு செய்திருந்தார். மோடி அரசாங்கம் சிறிசேனவுக்கு செங்கம்பள வரவேற்புடன் கூடிய மகத்தான உபசரிப்பை வழங்கியது. மிகவும் சுமுகமான சந்திப்பை நடத்திய மோடியும் சிறிசேனவும் விவகாரங்கள் குறித்து மனந்திறந்து பேசினார்கள்.

இந்தியாவுடன் தனது அரசாங்கத்துக்கு இருக்கின்ற நட்புறவையும் ஒத்துழைப்பையும் வேறு எந்தவொரு நாட்டினாலும் பதிலீடு செய்ய முடியாது என்று சிறிசேன மிகவும் தெளிவாகக் கூறினார். தமிழர் பிரச்சினை, மீனவர் பிரச்சினை மற்றும் பாதுகாப்புடன் தொடர்புடைய விவகாரங்களில் இந்தியாவின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக்

கொடுத்துச் செயற்படத் தயாராயிருப்பதாகவும் இலங்கை ஜனாதிபதி கூறினார்.

இப்போது பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க மிகவும் சிறப்பான முறையில் திட்டமிடப்பட்ட தனது மூன்று நாள் டில்லி விஜயத்தின் மூலமாக இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளை மேலும் வலுப்படுத்தியிருக்கிறார். செப்டெம்பர் 14ஆம் திகதி அவர் டில்லி வந்தார். விமான நிலையத்தில் அவரை வரவேற்பதற்கு தனது மூத்த அமைச்சர்களில் ஒருவரான தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த நிர்மலா சீதாராமனை அனுப்பியதன் மூலமாக மோடி இலங்கையுடனான உறவுகளுக்கு தான் கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவத்தை வெளிக்காட்டினார். இதன் விளைவாக விக்கிரம சிங்கவின் விஜயத்தின் போது இருதரப்பினருக்கும் இடையிலான சுமுக நிலையின் மட்டம் உயர்வடைந்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

விக்கிரமசிங்க டில்லிக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னதாக தனது முதலாவது நல்லெண்ண சமிக்ஞையை வெளிக்காட்டத் தவறவில்லை. இலங்கைக்கடற்பரப்புக்குள் ஊடுருவுகின்ற இந்திய மீனவர்கள் சுடப்படவேண்டும் என்று முன்னர் ஒருதடவை கூறிய விக்கிரமசிங்க பொதுத்தேர்தலுக்குப் பிறகு வேறுபட்ட ஒரு மனிதராகக் காட்சியளித்தார். இலங்கைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த 16 இந்திய மீனவர்களை அவர் விடுதலை செய்தார். மீனவர் பிரச்சினை இருநாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் பெரும் எரிச்சலை ஏற்படுத்துகின்ற ஒன்றாக இருந்துவருகிறது. இலங்கைக்கடற்பரப்புக்குள் ஊடுருவுகின்ற இந்திய மீனவர்களை இலங்கை கடற்படையினர் கைது செய்வதும் இந்தியக் கடற்பரப்புக்குள் ஊடுருவுகின்ற இலங்கை மீனவர்களை இந்தியப்படையினர் கைது செய்வதும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. மோடி இலங்கைக்கு விஜயம் செய்வதற்கு முன்னதாக 86 இந்திய மீனவர்களை இலங்கை அரசாங்கம் விடுதலை செய்தது.

செப்டெம்பர் 15 ஆம் திகதி பிரதமர் விக்கிரமசிங்க மோடியுடன் ஒரு உன்னதமான சந்திப்பை நடத்தினார். சிறிசேனவுடனான சந்திப்பின் போது நடந்ததைப் போன்றே, மோடியும் விக்கிரமசிங்கவும் பெரும்பாலான இருதரப்பு பிரச்சினைகள் குறித்து மாறிவரும் இந்திய-பசுபிக் பிராந்தியத்தின் பாதுகாப்பு அக்கறைகள் குறித்தும் விரிவாக ஆராய்ந்தார்கள்.

இருவருமே தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை ஒளிவு மறைவின்றி திறந்த மனதுடன் வெளியிட்டார்கள். இலங்கையில் சீனாவின் உதவியுடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற திட்டங்கள் பற்றியும் இருவரும் ஆராய்ந்தார்கள் என்றும் வட்டாரங்கள் கூறின.

பேச்சுவார்த்தைக்குப் பிறகு மோடியும் விக்கிரமசிங்கவும் ஊடகவியலாளர்களைச் சந்தித்தார்கள். ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் பெரும்பாலான பிரச்சினைகளைப் பொறுத்தவரை, இரு தரப்பினரும் ஒரே பக்கத்தில் இருப்பதையே உணர்ந்தின. பேச்சுவார்த்தையை மிகவும் சிறப்பானவை என்று மோடி

வர்ணித்தார். 'நெருக்கமாகப் பிணைந்த எமது பாதுகாப்பு நலன்களையும் பரஸ்பர அக்கறைகள் மீது மதிப்பு வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையையும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றோம். எமது பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பை மேலும் வலுப்படுத்துவதில் நாம் பற்றுறுதி கொண்டுள்ளோம்' என்று அவர் கூறினார்.

நான்காவது தடவையாகப் பிரதமராக வந்த பிறகு முதலாவது வெளிநாட்டுப் பயணத்துக்காக விக்ரமசிங்க இந்தியாவைத் தெரிவு செய்த தற்காக மோடி அவருக்கு தனது நன்றியறிதல்களைத் தெரிவித்தார். ஐக்கியப்பட்ட இலங்கையொன்றுக்குள் தமிழ்ச் சமூகத்தவர் உட்பட சகல மக்களும் சமத்துவத்துடனும் நீதி, சமாதானம் மற்றும் கௌரவத்துடனும் வாழ்க்கூடியதாக 'மெய்யான நல்லிணக்கத்தையும்' அபிவிருத்தியையும் நாடு அடையும் என்று மோடி நம்பிக்கை வெளியிட்டார். இலங்கையர்கள் இவ்வருடம் மாற்றத்துக்காக, சீர்திருத்தங்களுக்காக, நல்லிணக்கம் மற்றும் முன்னேற்றத்துக்காக இருதடவைகள் வாக்களித்திருக்கிறார்கள்.

அமைதியானதும் சகல சமூகங்களையும் அரவணக்கின்றதுமான சுபிட்ச மிகு எதிர்காலமொன்றை நோக்கிய இலங்கையின் பயணத்துக்கு இதை விடத் தெளிவான சமிக்ஞை வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

மீனவர் பிரச்சினை பற்றி குறிப்பிட்ட மோடி, இரு நாடுகளையும் சேர்ந்த மீனவர் சங்கங்கள் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கான தங்களின் முயற்சிகளைத் தொடர வேண்டும் என்று இணங்கிக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்றார். 'மீனவர் பிரச்சினையை வாழ்வாதாரத்தைப் பாதிக்கின்ற ஒரு மனிதாபிமானப் பிரச்சினையாக நோக்க வேண்டும் என்று இலங்கைப் பிரதமரிடம் நான் எடுத்துக் கூறியுள்ளேன். ஆழ்கடல் மீன்பிடியில் ஈடுபடுமாறு இந்திய மீனவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு நாம் எடுத்துவருகின்ற நடவடிக்கைகள் பற்றி அவருக்கு விளக்கிக் கூறியிருக்கிறேன்' என்று மோடி குறிப்பிட்டார்.

இருநாடுகளுக்கும் இடையிலான விரிவான பொருளாதார கூட்டுப்பங்காண்மை உடன்படிக்கை (Compre-

hensive Economic Partnership) யொன்று பற்றிய பிரச்சினை குறித்தும் ஆராயப்பட்டதாகக் கூறிய மோடி, அடுத்த வருடமளவில் அதை பூர்த்தி செய்யக்கூடியதாக இருக்குமென்று இலங்கைப் பிரதமர் நம்பிக்கை வெளியிட்டார் என்று தெரிவித்தார். இலங்கையின் முன்னேற்றம் 'எமது இரு நாடுகளினதும் தெற்காசியாவினதும் எமது கடல்சார் பிராந்தியத்தினதும் நலன்களுக்கு முக்கியமானது' என்று மோடி விக்ரமசிங்கவுக்கு கூறினார்.

இன்னொரு சர்ச்சைக்குரிய விவகாரம் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் உள்ள தமிழர்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கம் செய்வது பற்றியது. அரசியலமைப்புக்கான 13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துமாறு இலங்கையை இந்தியாவையுறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. 'அரசியலமைப்பு வரையறைக்குள் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை எவ்வாறு செய்வது என்பது குறித்து நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்' என்று விக்ரமசிங்க குறிப்பிட்டார்.

'இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும்

இடையிலான பொருளாதார ஒத்துழைப்பு புதியதொரு விடயமல்ல. 2500க்கும் அதிகமான வருடங்களாக இந்த ஒத்துழைப்பு தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அபிவிருத்தி மீது அக்கறை செலுத்துகின்ற பொருளாதார ஒத்துழைப்புக்குறித்து நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். நாம் இன்று ஒரு உன்னதமான நிலையில் இருக்கின்றோம். அதாவது, இந்தியாவுடன் வர்த்தகத்தையும் முதலீட்டையும் தொடருவதற்கும் மற்றைய நாடுகளுடன் தொழில்நுட்ப அபிவிருத்திக்கான ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்குமான மக்களின் ஆணையை எமது அரசாங்கம் கொண்டிருக்கிறது’.

இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் பங்

கேற்பதில் அக்கறைகொண்ட இந்திய முதலீட்டாளர்களுக்கு ஆதரவளிக்கொண்டு விக்கிரமசிங்கவை மோடி கேட்டுக்கொண்டார். இலங்கைப் பிரதமருடனான பேச்சுவார்த்தைகளை ‘மிகச்சிறப்பானவை’ என்று வர்ணித்த மோடி, இருதரப்பு வர்த்தகம் வளர்ச்சியடைவதைக் காண இந்தியா விரும்புகிறது என்று குறிப்பிட்டார்.

பாதுகாப்புத்துறையின் பயிற்சித் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரை, இந்தியாவின் மிகப்பெரிய பங்காளியாக இலங்கை விளங்குகிறது என்று சுட்டிக்காட்டிய மோடி, அந்தத்துறையில் இருநாடுகளும் ஒத்துழைப்பைத் தொடர்ந்து விரிவுபடுத்தும் என்றார். ■

நேதாஜி போஸ் விவகாரம்; மீண்டும் சூடுபிடிக்கிறது விவாதம்

இந்திய வரலாற்றை
திருப்பி எழுத வேண்டுமா?

மேற்கு வங்காள மாநில அரசாங்கத்திடம் இருந்த நேதாஜி சபாஷி சந்திரபோஸ் தொடர்பான ஆவணங்கள் அண்மையில் வெளியிடப்பட்டதையடுத்து அவரைச் சூழ்ந்திருந்த மர்மம் மேலும் தீவிரமடைந்திருக்கிறது. அவர் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறாரா? உயிருடன் இருந்தால், எங்கே இருக்கிறார்?. அவர் பயணம் செய்த ஜப்பானிய விமானம் ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இருந்த போர் மோசாவில் (இன்று தைவான்) விபத்துக்குள்ளானதையடுத்து 1945 ஆகஸ்ட் 18 ஆம் திகதி அவர் இறந்துவிட்டார் என்று இந்திய அரசாங்கம் கூறியபோதிலும், மக்கள் குறிப்பாக அவரின் சொந்த மாநிலமான மேற்குவங்காளத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் மீண்டும் மீண்டும் குழப்பமடைந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

தேர்தல் பிரசாரங்களின் போது அளித்த உறுதிமொழியின் பிரகாரம் நேதாஜி பற்றிய ஆவணங்களை வெளியிட்ட மேற்குவங்காள முதலமைச்சர் மமதா பானர்ஜி, இந்திய அரசாங்கம் கூறியது போன்று நேதாஜி விமான விபத்தில் இறக்கவில்லை என்பதை ஆவணங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எவ்வாறெனினும் இந்த மதிப்பீடும் கூட ஒன்றும் புதியதல்ல, கல்கத்தா மேல் நீதிமன்றத்தினால் பிறப்பிக்கப்பட்ட உத்தரவொன்றைத் தொடர்ந்து 1999ஆம் ஆண்டு வாஜ்பாய் அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட நீதியரசர் முகர்ஜி ஆணைக்குழு 2006ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட

அதன் அறிக்கையில் நேதாஜி விமானவிபத்தில் இறக்கவில்லை என்று கூறியிருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் நேதாஜி ரஷ்யாவில் இருந்ததாகவும் ரஷ்யத் தலைவர் ஜோசப் ஸ்ராலினை சந்தித்ததாகவும் நம்பப்படுகிறது என்றும் அந்த அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. விமானவிபத்து இடம்பெற்றதாகக் கூறப்பட்ட தினத்தில் எந்தவொரு விமானமும் விபத்துக்குள்ளாகவில்லை என்று தைவான் அரசாங்கம் கூட தெரிவித்திருந்தது. 1949ஆம்

ஆண்டு மேற்குவங்காளத்தின் ஹௌரா மாவட்டத்தின் இரகசியப் பொலிசாரும் அமெரிக்க மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஏஜென்சிகளிடமிருந்து வந்த தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தைவானின் தைஹோகு பகுதியில் இடம்பெற்றதாகக் கூறப்பட்ட விமான விபத்து குறித்து கேள்வியெழுப்பியிருந்தனர்.

இந்த விவகாரத்தில் இருக்கக் கூடிய சோவியத் தொடர்பு குறித்தும் முகர்ஜி ஆணைக்குழு ஆராய்ந்தது. நேதாஜி இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் முடிவில் உண்மையாகவே உயிருடன் இருந்தார் என்றும் 1950களின் பிற்பகுதியில் அவர் சைபீரியச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார் என்றும் முகர்ஜி ஆணைக்குழு கண்டுபிடித்தது. நேதாஜி இறந்ததாகக் கூறப்பட்ட நாட்களுக்கு பிறகு ஒரு

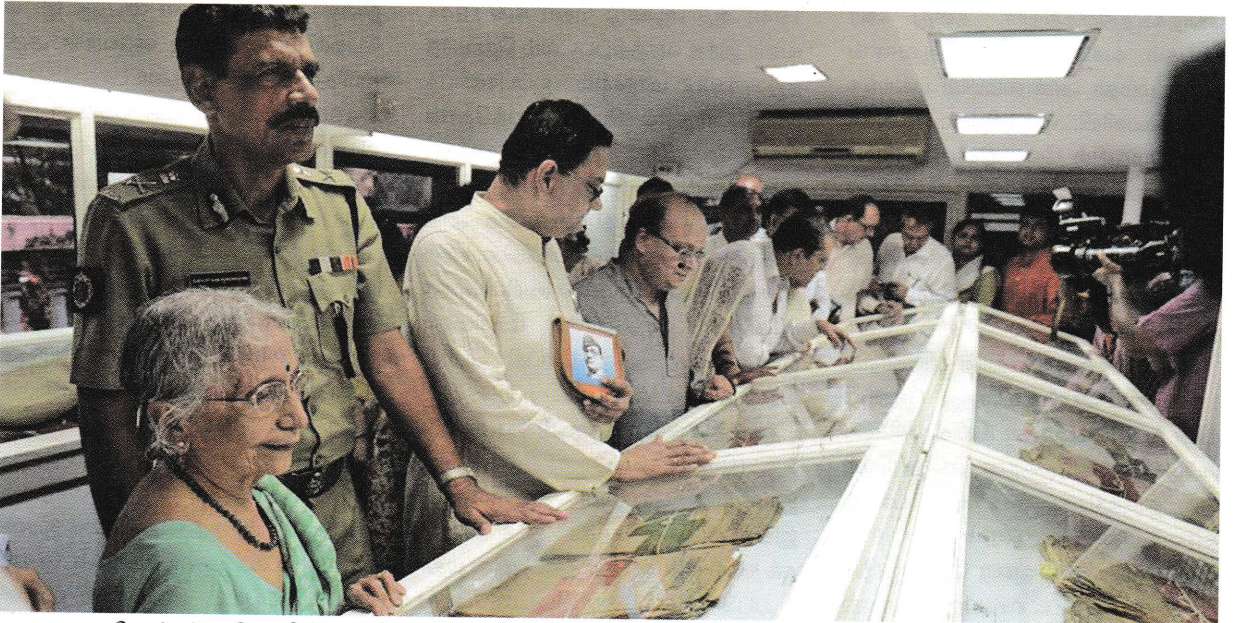
வருடம் கழித்து 'உயிருடன் இருக்கும் சபாஷ்சந்திரபோஷ்' பற்றிய விபரங்களைத் தெரிவித்த உண்மையான சோவியத் அமைச்சரவைப் பத்திர மொன்று தன்னிடம் இருந்ததாக முன்

னார் ரஷ்ய ஜெனரல் ஒருவர் ஆணைக்குழுவுக்குத் தெரிவித்திருந்தார்.

ஆனால், மன்மோகன் சிங் அரசாங்கம் முகர்ஜி ஆணைக்குழுவின் அறிக்கையை நிராகரித்தது.

முகர்ஜி ஆணைக்குழுவுக்கு முன்னதாக மேலும் இரு விசாரணைகள் இடம்பெற்றன. ஜவஹர்லால் நேருவினால் நியமிக்கப்பட்ட ஷாந்வால் கமிட்டியும் இந்திராகாந்தியினால் நியமிக்கப்பட்ட கோஸ்லா ஆணைக்குழுவும் அவையாகும். சபாஷ் சந்திரபோஸ் சம்பந்தப்பட்ட சகல ஆவணங்களும், ஒன்றில் காணாமல் போய்விட்டன அல்லது நிர்மூலம் செய்யப்பட்டுவிட்டன என்று

அதிகாரத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர் மோடியும் நேதாஜி சம்பந்தப்பட்ட ஆவணங்கள் பற்றிய பிரச்சினையைக் கிளப்பினார். பிரதமராக ஜேர்மனிக்கு சென்ற பொழுது குடும்பத்தவர்களைச் சந்தித்து ஆவணங்கள் தொடர்பான பிரச்சினையை பரிசீலனை செய்வதாக உறுதியளித்தார். ஆனால் அவரை முந்திக்கொண்டு மமதா பானர்ஜி மேற்குவங்காள அரசின் வசமிருந்த ஆவணங்களை வெளியிட்டு விட்டார். அடுத்த வருடம் சட்டசபைத் தேர்தல்கள் நடைபெறவிருக்கின்ற நிலையில் பாரதிய ஜனதாவுக்கு இது சிக்கலைக் கொடுத்திருக்கிறது

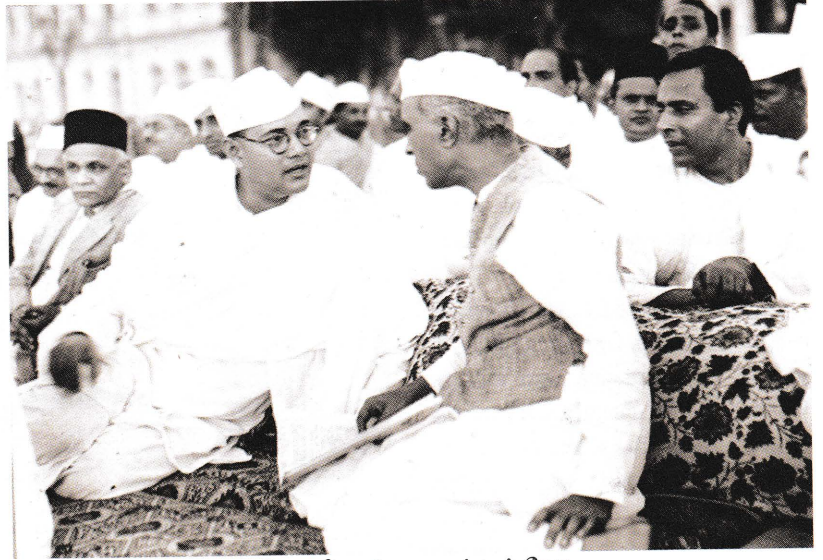
கோல்கத்தா பொலிஸ் அருங்காட்சியகத்தில் ஆவணங்களை பார்வையிடும் நேதாஜியின் குடும்பத்தவர்கள்

கோஸ்லா ஆணைக்குழு அறிவித்தது.

இப்போது டில்லியில் பாரதிய ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் மீண்டும் பதவியில் இருக்கும் நிலையில் நேதாஜியைச் சுற்றியிருக்கும் மர்மம் அதிகரிக்குமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. நேதாஜி பற்றிய உண்மை வெளியில் தெரியவராமல் அமுக்கி வைத்ததில் இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவுக்கு தொடர்பு இருப்பதாக பாரதிய ஜனதாவின் பலதலைவர்களும் வேறு பலரும் நம்புகிறார்கள். மகாத்மா காந்தி மற்றும் ஜவஹர்லால் நேரு போன்ற காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த நேதாஜி இந்திய தேசிய இராணுவத்தையும் வெளி நாட்டில் அஞ்ஞாதவாச அரசாங்க மொன்றையும் அமைத்திருந்தார். இந்தியாவுக்கு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு அகிம்சை மார்க்கங்களில் காந்தி நம்பிக்கை கொண்டு செயற்பட்ட அதேவேளை, 'எனக்கு இரத்தத்தைக் கொடுங்கள், உங்களுக்கு சுதந்திரத்தை வாங்கித் தருகின்றேன்' என்று நேதாஜி கூறினார்.

இப்போது நேதாஜி தொடர்பான ஆவணங்களை வெளியிடுகின்ற போட்டியில் பாரதிய ஜனதாவின் எதிராளியான திரிநாமூல் காங்கிரஸ் தலைவி மமதா பானர்ஜி மோடியைத் தோற்கடித்திருக்கிறார். தனது அரசாங்கம் வசமிருந்த 64 ஆவணங்களை மமதா அண்மையில் பகிரங்கமாக வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆவணங்கள் முதலில் நேதாஜியின் குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கு கையளிக்கப்பட்டன. கோல்கத்தா பொலிஸ் அருங்காட்சியகத்தில் அந்த ஆவணங்கள் மக்களின் பார்வைக்கும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த ஆவணங்களின் பிரகாரம், 1940 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நேதாஜியின் நடவடிக்கைகள் கண்காணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரியவந்திருக்கிறது. 12744 பக்கங்களைக் கொண்ட ஆவணங்கள் 1960 களின் முற்பகுதி வரை நேதாஜியின் உறவினர்கள் கூட எவ்வாறு அரசாங்கத்தினால் உளவு பார்க்கப்பட்டார்

நேதாஜியுடன் ஜவஹர்லால் நேரு

கள் என்பதை காண்பிக்கின்றன. விமான விபத்து பற்றிய புனைகருத்து மற்றும் வதந்திகள் பற்றிய குறிப்புகளுக்குப் புறம்பாக மேற்குவங்காள மாநிலத்தில் நேதாஜி குடும்பத்தவர்களின் நடவடிக்கைகள் கண்காணிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பின் தொடரப்பட்டது தொடர்பான விபரங்களையும் ஆவணங்கள் பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளன.

ஒரு ஆவணம் விமான விபத்துக்களில் நேதாஜி இருந்தது பற்றிய பல வதந்திகள் தொடர்பான விபரங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முதலில் 1942 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1944 வரை இந்த வதந்திப்படலம் தொடர்ந்தது. 1942 மார்ச்சில் ஜப்பானியக் கரையோரத்தில் விமான விபத்தொன்றில் நேதாஜி இறந்ததாக முதல் வதந்தி கூறியது. இந்த 'விபத்து' பற்றி ராய்ட்டர்ஸ் செய்தி நிறுவனம் அறிவித்தது. அதேநினைம் பாங்கொக்கில் இருந்த நேதாஜியுடன் அவரின் மூத்த சகோதரர் சரத்போஸ் பேசினார். இதையடுத்து அந்தச் செய்தி பொய்யென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

வதந்தி பரவத் தொடங்கியதையடுத்து (மேற்கு வங்காளத்தில் அன்று இயங்கிய புரட்சிகர தலைமறைவு இயக்கமான ஜல்கந்தர் கட்சி (புதுயுகக் கட்சி என்பது அர்த்தம்) யின் மதாரிபூர் பிரிவினர் நேதாஜியுடன் பேசுவதற்கு ஒலிபரப்புக் கருவியொன்றைப்

பயன்படுத்தினர். ஆவணங்களில் உள்ள விபரங்களின் படி நேதாஜி அப்போது பாங்கொக்கில் இருந்தார்.

கோல்கத்தாவில் இருந்து வெளியான செய்திப் பத்திரிகையான 'ஹிந்துஸ்தான் ஸ்ரான்டர்ட்' 1942 விமான விபத்து 'கதையை' நிராகரித்ததுடன் மரண அறிவித்தல் ஒன்றை வெளியிடவும் மறுத்தது. ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புப் பிராந்தியத்துடன் இந்தப் பத்திரிகை வயர்லஸ் தொடர்பில் இருந்ததாக ஒரு குறிப்பு தெரிவித்தது. 1945 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 18 ஆம் திகதி தைஹோகு விமான நிலையத்தில் விமான விபத்து இடம் பெறவில்லை என்று தைவான் அதிகாரிகள் மறுத்திருந்தனர்.

1964 பெப்ரவரியில் நேதாஜி இந்தியாவுக்குத் திரும்பியிருக்கக் கூடும் என்று 1960களின் முற்பகுதியில் தயாரிக்கப்பட்ட அமெரிக்கப் புலனாய்வு அறிக்கையொன்று தெரிவித்தது. ரஷ்யாவைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லையென்றாலும், நேதாஜி பற்றிய ஆய்வாளர்கள் ரஷ்யாவிலிருந்து சீனா வழியாக நேதாஜி திரும்பவிருந்ததை அமெரிக்கப் புலனாய்வுப் பிரிவுகள் அறிந்திருந்தன. அந்த வேளையில் அவருக்கு 67 வயதாயிருந்திருக்கும். அந்த அறிக்கை இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் போது அமைக்கப்பட்ட அமெரிக்க புலனாய்வு நிறுவனமான கேந்திர முக்கியத்

துவ சேவைகள் (Office of Strategic Service-oss) அலுவலகத்தினால் தயாரிக்கப்பட்டது. இந்த நிறுவனமே பிறகு மத்திய புலனாய்வு நிறுவனமாக (CIA) உரு மாற்றம் பெற்றது. 1949 ஆம் ஆண்டு நேதாஜியின் மூத்த சகோதரர் சரத்போஸ் 'செஞ்சீனாவில் நேதாஜி' (Netaji in Red china) என்ற தலைப்பில் கட்டுரை யொன்றை எழுதியிருந்தார். இன்னொரு அமெரிக்கப் புலனாய்வு அறிக்கை 1941 ஜனவரி 16 ஆம் திகதி வீட்டுக்காவலில் இருந்து நேதாஜி தப்பிச் சென்றதைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

சீக்கியரைப் போன்று வேடமணிந்த நேதாஜியை அவ ரது பெறாமகன் சிசிர்குமார் போஸ் வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்று தப்பவைத்ததாக வரலாறு பதிவு செய்திருக்கின்ற

அணி சேர்ந்து நின்றமைக்காக ஒரு போர்க்குற்றவாளியாக க் கருதப்பட்ட நேதாஜியை எவ்வாறு கையாளுவது என்று பல்வேறு வழிமுறைகளை அந்த ஆவணம் ஆராப்படுத்தது.

இந்திய மத்திய அரசாங்கத்திடம் குறைந்தபட்சம் 120 நேதாஜி தொடர்பான ஆவணங்கள் இருக்கின்றன. அவை இப்போதும் கூட இரகசியமானவையாக அரசாங்கங்களினால் பேணப்பட்டுவருகிறது. அந்த ஆவணங்களை பகிரங்கப்படுத்துமாறு நீண்ட காலமாகவே கோரிக்கைகள் விடுக்கப்பட்டு வந்தன. பாராளுமன்றத்திலும் மாநில சட்டசபையிலும் பல தடவைகள் இந்தப் பிரச்சினை கிளப்பப்பட்டது. ஆனால், ஆவணங்களை பகிரங்கப்படுத்த எந்தவொரு அரசாங்கமும் இதுவரை துணிச்

மகாத்மா காந்தியுடன் உரையாடும் நேதாஜி. அருகில் சர்தார் வல்லபாய் பட்டேல்

அதேவேளை, 50 வருடங்களுக்குப் பிறகு 1990களின் முற்பகுதியில் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டு பிரசுரிக்கப்பட்ட சி.ஐ.ஏ. அறிக்கையொன்று கல்கத்தாவின் எல்ஜின் ரோட் 38/2 இலக்க இல்லத்தில் அமைந்திருந்த நேதாஜியின் இல்லத்துக்கு ஐந்து சீக்கியர்கள் வந்ததாகவும் பிறகு அவர்கள் அனைவரும் வாகனம் ஒன்றில் சென்று விட்டதாகவும் தெரிவித்தது. அதில் ஒருவர் நேதாஜி. ஆனால், உறவினர் ஒருவர் பற்றி அதில் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அந்த தினத்தில் நேதாஜியின் இல்லத்துக்கு வந்தவர்களின் பெயர் விபரங்கள் புலனாய்வுப் பணியகப் பதிவுகளில் இருக்கின்றன.

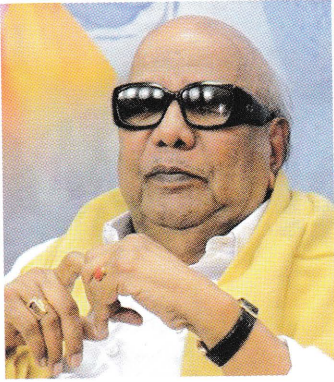
ஹிட்லருக்கு எதிராக அணி திரண்ட நேச நாடுகள் (Allied powers) 1945 ஆகஸ்ட் 18 விமான விபத் தொன்றில் நேதாஜி இறந்ததாக நம்பவில்லை என்பதை இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு ஐக்கிய இராச்சியத்தில் வெளியிடப்பட்ட அதிகார மாற்றம் (Transfer of Power) தொடர்பான ஆவணத்தின் 6ஆவது தொகுதியின் மூலம் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. ஜேர்மனியுடனும் ஜப்பானுடனும் (Axis powers)

சல் கொள்ளவில்லை.

அதிகாரத்துக்கு, வருவதற்கு முன்னதாக மோடியும் இந்தப் பிரச்சினையைக் கிளப்பினார். பிரதமராக ஜேர்மனிக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்தபோது நேதாஜியின் குடும்பத்தவர்களின் தூதுக்குழுவொன்றைச் சந்தித்த மோடியிடம் இந்த ஆவணங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை குறித்து கவனிக்குமாறு அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். பரிசீலனை செய்வதாக மோடியும் உறுதியளித்தார். ஆனால், இதுவரை அவர் எதையுமே செய்யவில்லை. அவரை முந்திக்கொண்டு மமதா பானர்ஜி மேற்குவங்காள மாநில அரசின் வசமிருந்த நேதாஜி ஆவணங்களை வெளியிட்டுவிட்டார்.

அதையடுத்து விவகாரம் இப்போது மீண்டும் சூடு பிடித்திருக்கிறது. நேதாஜியின் குடும்பத்தின் பெரிய தூதுக்குழுவொன்றை இந்த மாதம் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு மோடி இணங்கிக் கொண்டுள்ளார். அச்சந்திப்பில் அவர் என்ன கூறப்போகிறார் என்பது நிச்சயமில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திடமிருக்கும் ஆவணங்களில்

(56ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

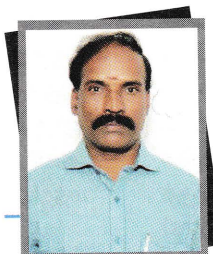

அரங்கேறும் தேர்தல் காட்சிகள்

தேர்தல் திகதி அறிவிக்கப்படவில்லை. ஆனால் தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கான அடிதடிகள் அரசியல் கட்சிகளுக்குள் அரங்கேறத் தொடங்கிவிட்டன. போருக்கு முன்பு படைகள் தயாராவது போல் தேர்தலுக்கு முன்பு இப்போது கட்சிகள் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன. மக்களிடம் வாக்கு பெற்று வெற்றி பெற்றவர்களும் தோல்வியடைந்தவர்களும் ஐந்தாவது வருடத்தில் மீண்டும் அதே மக்களின் கதவுகளைத் தட்டுகிறார்கள். கோடீஸ்வரனையும் கோவணம் கட்டிய ஆசாமியிடம் சென்று வாக்கு கேட்கவைக்கும் ஜனநாயகத்தின் வலிமையை இனி எஞ்சியிருக்கும் எட்டு மாதங்களில் தமிழகத்தின் சந்துபொந்துகளில் எல்லாம் பார்க்கலாம். பார்த்து ரசிக்கலாம்.

லாயோலா கருத்துக் கணிப்பு!

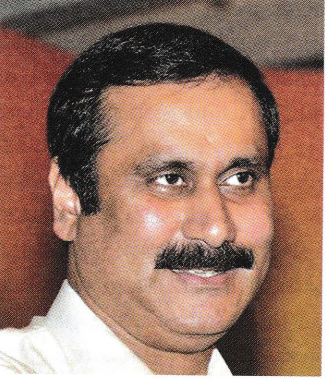
இப்படித் தொடங்கிய தேர்தல் யுத்தம் முதலில் தி.மு.க.விடமிருந்து தொடங்கியது. லாயோலா கல்லூரி எடுத்த கருத்துக்கணிப்பு ஒன்றில் அ.தி.மு.க.விற்கும் தி.மு.க.விற்கும் இடையே உள்ள வாக்கு வங்கி சதவீத வித்தியாசம் வெறும் 1.50 சதவீதம் மட்டுமே என்று வெளியிடப்பட்டது. அதனால் பாதகமில்லை. ஆனால் அந்த கருத்துக்கணிப்பில் வெளியான இன்னொரு தகவல் உறங்கிக் கொண்டிருந்த மு.க. அழகிரியை உசுப்பி விட்டது. கருணாநிதியை விட ஸ்டாலினை முதல்வர் வேட்பாளராக ஏற்றுக் கொள்ளும் வாக்காளர்கள்தான் அதிகம் என்ற இந்த கருத்துக்கணிப்பு முடிவைப் பார்த்தவுடன் பொங்கியெழுந்த அழகிரி, ஸ்டாலினை முன்னிறுத்தினால் தி.மு.க. தோற்கும். தி.மு.க. என்றால் அது கலைஞர்தான் என்று ஒரு போடுபோட்டார். உடனே தி.மு.க.வின் முதல் குடும்பத்திற்குள் சலசலப்பு தொடங்கியது.

சென்னை

மெய்யில்

முத்தையா காசிநாதன்

கருணாநிதி ஸ்டாலின்!

இந்த கருத்துக்கணிப்புக்கு பின்னணியார் என்று ஒரு பிரிவினர் அவசத்தொடங்கினார்கள். இன்னொரு பிரிவினர் அழகிரியை கட்சிக்குள் கொண்டு வர வேண்டும். அப்போதுதான் ஸ்டாலினை கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று கூறத்தொடங்கினர். மூன்றாவது பிரிவினரோ ஸ்டாலினை முன்னிறுத்து வதில் என்ன தவறு. 94 வயதில் உள்ளவருக்கு எப்படி மக்கள் வாக்களிப்பார்கள் என்று கச்சை கட்டினார்கள். இப்படி முப்பிரிவும் மோதிக் கொள்ள தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதியோ, என் மகன் அழகிரி என்று பாச உணர்வைக் காட்டினார். சில மாதங்களுக்கு முன்பு அப்படியொரு மகன் இருப்பதையே மறந்து விட்டேன் என்றவர் கருத்துக்கணிப்பில் தன்னைப் பின்னுக்குத்தள்ளி வந்த முடிவைப் பார்த்து வெகுண்டெழுந்தார். ஸ்டாலினை எரிச்சலூட்ட என் மகன் அழகிரி என்று பாசமழை பொழிந்தார்.

'அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்' என்பது போல் வெளிவந்த இந்தக் கருத்தைப் பார்த்து ஸ்டாலின் அப்செட் ஆனார். இதனால் திருவண்ணாமலையில் மாணவர்கள் கருத்தரங்கம் அதாவது 'புதுயுக சிற்பி' என்ற தலைப்பில் 12000 மாணவர்களுடன் ஒரு கலந்துரையாடல் நடத்தினார். அந்த மாநாடு தனக்கு சொல்லாமல் நடத்தப்பட்டது என்று கலைஞர் டி.வியிலும் ஒளிபரப்புத் தடைபோட்டார் கருணாநிதி. முரசொலி பத்திரிகையிலும் செய்தி வெளியிடத் தடைபோட்டார். இப்படி பரபரப்பான சூழலில் திருப்பூரில் தி.மு.க.வின் விடியல் மீட்புப் பேரணி நடைபெற்றது. அக்கூட்டத்தினாலும் ஸ்டாலினுக்கும் கருணாநிதிக்கும் சர்ச்சை மூண்டது. அப்பேரணிக்காக அமைக்கப்பட்ட மேடையில் கருணாநிதி படம் வைக்காமல் இருந்தது அந்த சர்ச்சைக்கு வித்திட்டது. லாயோலா கருத்துக்கணிப்பு வெளிவந்தவுடன் தி.மு.க.விற்குள் கருணாநிதி, அழகிரி, செல்வி ஆகியோர் ஒரு அணியாகவும் ஸ்டாலின் தனி அணியாகவும் கனிமொழி எந்தப் பக்கம் போவது என்பது புரியாமலும் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

ம.தி.மு.கவில் மீண்டும் விலகல்!

இந்தக் குழப்பத்திற்குத் தீர்வு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த வைகோ, மறுமலர்ச்சித் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் நடைபெற்ற மாவட்டச் செயலாளர்கள் கூட்டத்தில் இனி தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி இல்லை. கருணாநிதி இன்னொரு ராஜபக்ஷே என்று சாடினார். அதே கூட்டத்தில், இலங்கைத் தமிழர்கள் படுகொலைக்குக் காரணமாக இருந்தது தி.மு.க. அக்கட்சியுடன் எப்படி நாம் கூட்டணி அமைக்க முடியும் என்று கேள்வி எழுப்பினார். அதைத் தொடர்ந்து ம.தி.மு.க வட்டாரத்தில் ஒரு கடிதம் சுற்றுக்கு விடப்பட்டது. கையெழுத்திடாத கடிதம். ஆனால் காரசாரியிருந்த கடிதமாக இருந்தது. வைகோவின் இந்த முடிவை கேள்வி கேட்கும் விதத்தில் போடப்பட்டிருந்த அக்கடிதத்தைப் பார்த்து இது தி.மு.க.வின் சதி என்று டென்ஷன் ஆனார். உடனே வைகோ அதற்கு ஒரு பதில் கடிதம் தயார் செய்தார். திருநெல்வேலியில் உள்ள கட்சி நிர்வாகிதான் அக்கடிதத்தை எழுதியது. 28 பக்கம் கொண்ட அக்கடிதத்தில் நாம் ஏன் தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி வைக்க முடியாது என்பதை விளக்கி, தி.மு.க. ம.தி.மு.க.வை எப்படிகெல்லாம் பழி வாங்கியது என்ற பழைய புராணத்தை மீண்டும் பாடினார். இப்படி தி.மு.க.வா இல்லையா என்று ம.தி.மு.க.விற்குள் ஒரு கடித யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க, அக்கட்சியின் காஞ்சிபுரம் மாவட்டச் செயலாளர் பாலவாக்கம் சோமு திடீரென்று ம.தி.மு.க.விலிருந்து விலகி தி.மு.க.வில் சேர்ந்தார். அந்தச் சந்திப்பு தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதி, மு.க. ஸ்டாலின் ஆகியோர் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. கருத்துக்கணிப்பு குழப்பத்திற்கு பிறகு தி.மு.க.விற்குள் சமரசம் ஏற்பட இந்த ம.தி.மு.க விலகல் உதவியது. இதைத் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து ம.தி.மு.க. மாவட்டச் செயலாளர்கள், நிர்வாகிகள் தி.மு.க. பக்கமாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உச்சகட்டமாக ம.தி.மு.க.வின் பொருளாளராக இருந்த மாசிலாமணியே ம.தி.மு.க.வை விட்டுவிலகி விட்டார். தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி இல்லை என்ற வைகோவின் முடிவு ம.தி.மு.க.விற்குள் பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இதைத்

தொடர்ந்து கோவை அருகில் உள்ள பல்லடத்தில் ம.தி.மு.க மாநாடு. அதில் திராவிடக் கழகத் தலைவர் வீரமணியும் கலந்து கொண்டு யாருடன் வேண்டுமானாலும் சேர்ந்து போராடுங்கள். ஆனால் தேர்தல் கூட்டணி என்பது தன் மானத்தை விட மக்கள் நலன் மிக முக்கியம் என்ற ரீதியில் அமைய வேண்டும் என்று வைகோவிற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அப்படி வீரமணி பேசி முடித்ததும் மாநாட்டில் இருந்த கூட்டத்தினர் அமோகமாகக் கைதட்டி வரவேற்றனர். இதில் வைகோ மிகவும் அப்செட் ஆனார். பிறகு உயர்நிலை செய்திட்ட டக்குழுக் கூட்டத்தைப் போட்டார். அக் கூட்டத்திலேயே அக்கட்சியின் முன்னணித் தலைவர்களில் ஒருவரான கணேசமூர்த்திக்கும் வைகோவிற்கும் கடுமையான வாக்குவாதம் நடைபெற்றிருக்கிறது. இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமா செய்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அளவிற்கு மோதல் வெடித்தது.

பிறந்த மண்ணில் ம.தி.மு.க மா.செ. கூட்டம்!

இந்நிலையில் செப்டெம்பர் 22ஆம் திகதி தன் சொந்த ஊரான கலிங்கப்பட்டியில் மாவட்டச் செயலாளர்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டினார் வைகோ. மிகவும் அசாதாரணமான சூழலில் கட்சி தொடங்கி 22 வருடங்கள் கழித்து இப்போதுதான் முதன் முதலாக தன் சொந்த ஊரில் கட்சியின் மாவட்டச் செயலாளர் கூட்டத்தைக் கூட்டினார் அவர். வருகின்ற டிசம்பர் மாதத்திற்குள் தி.மு.க. முடிந்து விடும். அக்கட்சியுடன் ஏன் கூட்டணி வைக்க வேண்டும் என்று தன்னைச் சந்திக்கும் மாவட்டச் செயலாளர்களிடம் விளக்கியிருக்கிறார். அது மட்டுமன்றி அதே தினத்தில் கரூர் மாவட்டச் செயலாளர் பரணி மணியை நீக்கியிருக்கிறார்.

ஸ்டாலினும் நமக்கு நாமே பயணமும்!

இப்படி கலிங்கப்பட்டியில் வைகோ மாவட்டச் செயலாளர் கூட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில், கன்னியாகுமரியில் செப்டெம்பர் 20ஆம் திகதி தனது நமக்கு நாமே பயணத்தை

தொடங்கிய ஸ்டாலின் திருநெல்வேலி வந்தடைந்தார். இந்தப் பயணம் தேர்தல் காலப் பிரசாரத்திற்கான பயணம் என்பது மட்டுமல்ல, அ.தி.மு.க. ஆட்சி மீது ஐந்தாண்டு தோல்விகளை மக்கள் மன்றத்தில் எடுத்துரைக்கும் பயணம் என்று அறிவித்தது தி.மு.க. இப்பயணத்தின் போது வழக்கத்திற்கு மாறாக ராமகிருஷ்ண மடத்தின் சுவாமிகளையும் சந்தித்தார் ஸ்டாலின். ஆட்டோவில் ஏறிப் பயணம், டீக் கடையில் அமர்ந்து கருத்துக் கேட்டி, கட்சி நிர்வாகிகளுடன் மதிய உணவு, மாணவர்களுடன் கலந்துரையாடல் என்று பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் மூலம் ஸ்டாலின் என்ற பிரான்ட் இமேஜ் மக்கள் மத்தியில் சென்றடைவதற்காக நடத்தப்படும் நமக்கு நாமே பயணம் இது. மூன்று கட்டங்களாக நடக்கிறது. முதல் கட்டம் செப்டெம்பர் 20-ஆம் திகதி தொடங்கி அக்டோபர் 2ஆம் திகதி திருச்சியில் முடிகிறது. இரண்டாவது கட்டப் பயணம் அக்டோபர் 7ஆம் திகதி கோவையில் தொடங்கி அக்டோபர் 18ஆம் திகதி கடலூரில் முடிகிறது. மூன்றாவது மற்றும் இறுதிக் கட்டப் பயணம் அக்டோபர் 26 ஆம் திகதி சேலத்தில் தொடங்கி நவம்பர் 8 ஆம் திகதி காஞ்சிபுரத்தில் நிறைவு பெறுகிறது. இந்த நமக்கு நாமே பயணத்திற்கு செல்லும் முன்பு ஸ்டாலின் கோபாலபுரம் சென்று தி.மு.க. தலைவர் கருணாநிதியிடம் ஆசி வாங்கிக் சென்றாலும் இதுவரை அவர் நமக்கு நாமே பயணத்தில் அனைவரும் பங்கேற்று சிறப்பியங்கள் என்று கடிதம் எழுதவில்லை. அது மட்டுமல்ல கடலூர் நீதி கேட்கும் பேரணியை நடத்தியதற்காக ஸ்டாலினைப் பாராட்டிய கருணாநிதி அதை விட பிரமாண்டமாக நடைபெற்ற திருப்பூர் விடியல் மீட்புப் பேரணி குறித்து வாயே திறக்கவில்லை. தி.மு.க.விற்குள் இரு முதல்வர் வேட்பாளர்கள்- ஒருவர் கருணாநிதி, இன்னொருவர் மு.க.ஸ்டாலின் என்ற பேச்சு உருவாக காரணமாக அமைந்துள்ளது. நமக்கு நாமே பயணத்தின் இறுதியில் தி.மு.க.வின் முதல்வர் வேட்பாளராக ஸ்டாலின் அறிவிக்கப்படுவாரா என்ற சந்தேகம் இன்னும் மூத்த தி.மு.க. தலைவர்களுக்கு மட்டுமன்றி, எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் இருக்கிறது. கருணாநிதியைப் பொறுத்த

தமட்டில் ஸ்டாலினை முதல்வர் வேட்பாளர் என்று அறிவித்தால் கூட்டணி அமையாமல் போகலாம் என்று நினைக்கிறார். ஆனால் ஸ்டாலினோ மற்ற தி.மு.க. முன்னணிப் பிரமுகர்களோ, ஸ்டாலினை முதல்வர் வேட்பாளராக அறிவித்தால் தி.மு.க.விற்கு உடனே 5 சதவீத வாக்கு உயரும் என்று கருதுகிறார்கள். ஆகவே தி.மு.க.வுடன் யார் கூட்டணி அமைக்கப் போகிறார்கள் என்பது ஒரு புறமிருக்க யாரை முதல்வர் வேட்பாளராக தி.மு.க. முன்னிறுத்தப் போகிறது என்ற கேள்வியே உயரத்தில் பறக்கும் பருந்து போல் இப்போது தி.மு.க.வைச் சுற்றி வருகிறது. இது தி.மு.க.விற்கு சாதகமற்ற விஷயம் என்றாலும் அக்கட்சிக்கு சாதகமான இன்னொரு அம்சம் சப்தமின்றி அரங்கேறி வருகிறது. அது அ.தி.மு.க.விற்கு மாற்று தி.மு.க.தான் என்பதாகும்.

அ.தி.மு.க. பலவீனத்தில் தி.மு.க. பலம்!

இன்றைக்கு அ.தி.மு.க.வின் செயல்பாடுகள் அவ்வளவாக மக்கள் ரசிக்கும் விதத்தில் இல்லை. சட்டமன்றத்தில் பொதுமக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சினைகளில் எதிர்க்கட்சிகள் கொடுக்கும் தீர்மானங்கள் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. முதல்வர் ஜெயலலிதா மட்டும் வந்து 110 அறிக்கைகளை வாசிக்கிறார். வேறு அமைச்சர்கள் யாரும் அவர்கள் துறை சம்பந்தப்பட்ட அறிவிப்புகளை வெளியிட முடியவில்லை. சட்டம் ஒழுங்குப் பிரச்சினையோ தலைவிரித்தாடுகிறது. காதல் விவகாரத்தில் கோகுலராஜ் என்ற இளைஞர் கொலை செய்யப்பட்டார். தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த அவருக்கும் கொங்கு வேளாளர் சமுதாயத்தில் உள்ள பெண்ணுக்கும் ஏற்பட்ட காதலால் விழுந்த கொலை இது. இக்கொலை வழக்கில் தாழ்த்தப்பட்டோர் தரப்பில் யுவராஜ் என்பவரை முக்கிய குற்றவாளியாகக் கூறி அவரைக் கைது செய்ய வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்துள்ளார்கள். இந்த உணர்ச்சி பூர்வமான வழக்கை விசாரித்த டி.எஸ்.பி. விஷ்ணுப்பிரியாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பல்வேறு அழுத்தத்தின் காரணமாக அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளார். இந்த பெண் டி.எஸ்.பி. தற்கொலை பற்றி அவையில் விவாதிக்க வேண்டும் என்று தி.மு.க., காங்கிரஸ், மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் உள்ளிட்ட கட்சிகள் தீர்மானங்கள் கொடுத்தன. அதன் மீது விவாதம் கோரிய மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வெளியேற்றப்பட்டது. 22ஆம் திகதி காவல்துறை மான்யத்தில் பேசிய முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா, விஷ்ணுப் பிரியா வழக்கு சி.பி.ஐ. விசாரிக்கும் அளவிற்கு அவ்வளவு சிக்கல் நிறைந்த வழக்கு அல்ல என்று சட்டமன்றத்தில் அறிவித்துவிட்டார். சபாநாயகர் தனபாலின் சொந்த மாவட்டமான நாமக்கல் மாவட்டத்தில் டி.எஸ்.பி.யாக இருந்து தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளவர் விஷ்ணுப்பிரியா. அதன் மீது கூட விவாதம் நடத்த சபாநாயகர் அனுமதிக்கவில்லையே என்று மறுநாள் 22ஆம் திகதி தி.மு.க. எம்.எல்.ஏ.க்கள் கறுப்புத்துண்டின் சட்டமன்றத்திற்கு வந்தார்கள்.

விஷ்ணு பிரியா

இது மாதிரியான பல்வேறு சூழ்நிலைகள் அ.தி.மு.க.விற்கு சாதகமான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கவில்லை. அது தவிர நிர்வாகம் ஏதும் நடக்கவில்லை என்று மக்களே நினைக்கும் அளவிற்கு அ.தி.மு.க அரசின் செயல்பாடுகள் வந்து விட்டன. எதிர்க்கட்சிகளின் எந்தக் குற்றச்சாட்டிற்கும் முதலமைச்சர் சமீப காலமாக பதில் கூறுவது இல்லை என்ற குற்றச்சாட்டும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மத்தியிலேயே வந்துவிட்டது. இப்படி அடுத்தடுத்து நடைபெறும் நிகழ்வுகள் அ.தி.மு.க அரசின் மீது மக்களுக்கு கோபத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. பாராளுமன்றத் தேர்தலில் 45 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்ற அ.தி.மு.க சமீபத்தில் நடைபெற்ற லாயோலா கருத்துக் கணிப்பில் 35 சதவீதத்திற்குள் வாங்கியதன் பின்னணி இதுதான்!

கூட்டு அரசியலுக்கு முட்டுக்கட்டை!

அ.தி.மு.க ஆட்சியின் மீது இருந்த மவுசு மக்கள் மத்தியில் மெல்ல மெல்ல குறையத் தொடங்கியிருக்கிறது. இதைப் பயன்படுத்தி மக்கள் ஆதரவைப் பெறுவதற்கு மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உள்ள மக்கள் நலக் கூட்டியக்கம் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் வைகோவின் ஆளுமையில் சிக்கி அந்த அணி தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தன் இஷ்டத்திற்கு முடிவுகளை எடுத்து அறிவிக்கும் வைகோவை வைத்துக் கொள்வதா பகைத்துக் கொள்வதா என்பது தெரியாமல் மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் திணறிக் கொண்டிருக்கின்றன. தேர்தல் நேரத்தில்தான் கூட்டணி பற்றி அறிவிக்க முடியும் என்று கூறி அந்த கூட்டியக்கத்தில் இருந்த திருமாவளவன் தி.மு.க மற்றும் அ.தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி இல்லை என்று அறிவித்த வைகோவின் முடிவிலிருந்து விலகி நிற்கிறார். இரு திராவிடக் கட்சிகளுடன் கூட்டணி இல்லை என்று வைகோ

எப்படி தன்னிச்சையாக அறிவிக்க முடியும்? என்று மனிதநேய மக்கள் கட்சியின் தலைவர் ஜவஹிருல்லா கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார். இன்றைய திகதியில் நல்ல நோக்கத்திற்காக உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் நலக் கூட்டியக்கம் வைகோவின் எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்ற பேட்டிகளால் திண்டாட்டத்தில் நிற்கிறது. அ.தி.மு.க.வுக்கோ, தி.மு.க.வுக்கோ மாற்று அரசியல் என்பதற்கு முன்பு இந்த ஐந்து கூட்டு இயக்கங்களுக்குள் கூட்டு அரசியலை முதலில் நிலை நிறுத்த படாத பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

மாற்றம் தேடும் கட்சிகளின் போராட்டம்!

பா.ஜ.க. அணியிலிருந்து அனைத்துக் கட்சிகளும் வெளியேறிவிட்டன. ஆனாலும் இன்னும் பா.ம.க. எங்கள் கூட்டணியில் தொடரும் என்றும் பா.ஜ.க. தலைமையில் தமிழகத்தில் அணி அமையும் என்றும் அக்கட்சியின் தேசிய பொதுச் செயலாளர் முரளிதரராவ் பா.ஜ.க.வின் மாநில தலைமையகமான கமலாலயத்தில் பேட்டியளித்துள்ளார். பா.ஜ.க. அ.தி.மு.க.வை பாம்பு என்று தாண்டவும் முடியவில்லை பழுது என்று மிதிக்கவும் முடியவில்லை என்ற நிலைப்பாட்டில் இருக்கிறது. பா.ம.க. சொல்லவே வேண்டாம். அக்கட்சியும் மாநாடுகளை நடத்தி முடித்து இப்போது வரைவு தேர்தல் அறிக்கை வெளியிட்டுவிட்டது. அந்தத் தேர்தல் அறிக்கையின்படி மக்கள் கருத்துக்களைக் கேட்க அன்புமணி ஒரு பயணம் மேற்கொள்ளப் போகிறார். எங்கள் தலைமையை ஏற்று விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி வந்தால் கூட ஏற்றுக் கொள்ளத் தயார் என்று கூறும் அளவிற்கு டாக்டர் ராமதாஸ் அரசியல் நகர்வுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

கள அறுவடை யாருக்கு?

ஆனால், இவ்வளவு கட்சிகள் களத்தில் நின்று அ.தி.மு.க.விற்கு எதிரான வாக்குகளை அறுவடை செய்ய நினைத்தாலும் அதற்கான வலிமை, கட்சி கட்டமைப்பு இன்றைக்கு தி.மு.க. தவிர வேறு எந்தக் கட்சிக்கும் தமிழகத்தில் இல்லை என்பதுதான் நிஜ நிலைவரம். அதனால் தான் மக்கள் நலக் கூட்டியக்கம், பா.ஜ.க., பா.ம.க. என்று இப்போதைக்கு மூன்று அணிகள் தமிழகத் தேர்தல் களத்தில் நின்றாலும் அ.தி.மு.க.வை தோற்கடிக்கும் சக்தியுள்ள கட்சி தி.மு.க.தான் என்ற எண்ணம் மக்கள் மனதில் பதிவாகிவிட்டது.

அதன் தாக்கம் தான் தி.மு.க சமீபத்தில் நடத்தும் பொதுக்கூட்டங்களுக்கு வந்திருந்த மக்கள் கூட்டத்திற்கான அர்த்தம். அது மட்டுமன்றி தற்போது ஸ்டாலின் மேற்கொண்டிருக்கும் நமக்கு நாமே பயணத்திற்கும் மக்கள் மத்தியில் அமோக வரவேற்பு இருப்பதற்கும் காரணம். அ.தி.மு.க.வின் பலவீனத்தில் தி.மு.க. பலம் பெறுகிறது. அ.தி.மு.க.வின் எதிர்ப்பு வாக்குகள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பிரிந்தது போல் சட்டமன்றத் தேர்தலில் பிரிந்து பல்வேறு அணிகளுக்குப் போக வாய்ப்பில்லை. அதற்குப் பதில் எதிர்ப்பு வாக்குகளை தி.மு.க.வே அறுவடை செய்யும் என்றே அரசியல் பார்வையாளர்கள் கருதுகிறார்கள். தேர்தல் வரை வேறு எந்தத் தலைவலியும் தி.மு.க.வுக்கு வரவில்லை என்றால் இன்றைய திகதியில் தமிழக தேர்தல் களம் அ.தி.மு.க.விற்கும் தி.மு.க.விற்குமான போட்டிக் களமாகவே தொடருகிறது! ■

(51ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

சிலவற்றையாவது பகிரங்கப்படுத்தப்போவதாக அறிவிப்பதற்கு அவர் துணிச்சல் கொள்வாரா?

இந்திய அரசாங்கம் இந்த ஆவணங்களை ஏன் ஒரு இரகசியமாக வைத்திருக்கிறது என்று எவருக்கும் தெரியவில்லை. ஆவணங்களை வெளியிடுவது சில நாடுகளுடனான இந்தியாவின் உறவுகளைப் பாதிக்கும் என்று அரசாங்கம் கூறுவது அபத்தமானது. 70 வருடகால பழைமை வாய்ந்த ஆவணங்கள் இன்றைய காலகட்டத்தில் ஏன் உறவுகளைப் பாதிக்க வேண்டும்? அத்தகைய பழைய ஆவணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எந்தவொரு நாட்டின் தலைமைத்துவமும் எதையாவது செய்கின்ற அளவுக்கு முட்டாள்தனமானதாகவும் இருக்காது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் வசமிருக்கும் நேதாஜி ஆவணங்கள் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டால், இந்திய வரலாற்றை திருப்பி எழுதவேண்டியிருக்கும் என்று பலர் கருத்துத் தெரிவிக்கின்ற கட்டத்தைக் கூட இன்று இந்த விவாதம் எட்டியிருக்கிறது.

இடம்பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்ற விமான விபத்துக்குப் பிறகு நேதாஜி உயிருடன் இருந்தாரென்றால், ஏன் நேரு அத்தகைய ஒரு அறிவிப்பை பாராளுமன்றத்

தில் செய்தார் என்று பலரும் வியக்கிறார்கள்.

நேருவுக்கும் ஸ்டாலினுக்கும் இடையில் ஏதாவது புரிந்துணர்வு இருந்ததா? நேருவுக்குப் பிறகு பிரதமராக வந்த லால் பகதூர் சாஸ்திரி பாகிஸ்தானுடன் தாஷ்கண்ட் உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்ட பிறகு ரஷ்யாவில் மரணமடைந்த சூழ்நிலைகள் குறித்து இப்போது கூட சந்தேகம் கிளப்புபவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

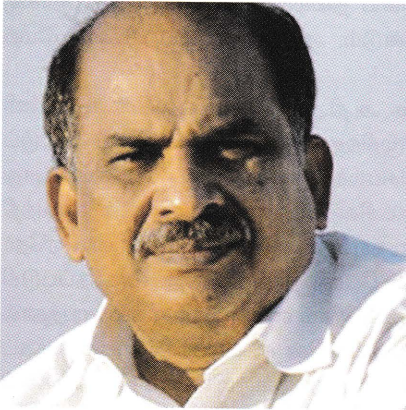
நேதாஜி இன்று உயிருடன் இல்லாமல் இருக்கக்கூடும் என்றாலும், மக்கள் குறிப்பாக, இளைஞர்கள் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய தலைவர்களில் ஒருவரின் மரணம் பற்றிய உண்மைகளை அறிய அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையை வெளியிட மோடி துணிச்சல் கொள்வாரா? ஆவணங்களை அவர் பகிரங்கப்படுத்துவாரா? இம்மாதம் நேதாஜி குடும்பத்தவர்களை அவர் சந்திக்கும் போது அதை நாம் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கலாம். அடுத்த வருடம் நடைபெறவிருக்கும் மேற்கு வங்காள மாநில சட்டசபைத் தேர்தலில் மமதா பானர்ஜிக்கு கடுமையான சவாலைத் தோற்றுவிப்பதில் பாரதிய ஜனதாவுக்கு உண்மையிலேயே அக்கறை இருக்குமென்றால், மோடியும் கட்சியும் நேதாஜி ஆவணங்களை வெளியிட வேண்டியிருக்கும். ■

உருக்காணல்

முத்தையா காசிநாதன்
சென்னை

இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?

மகேந்திரன்

தமிழிசை

தமிழக அரசியல் இன்று நாலாபக்கமும் சிதறிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. திராவிடக் கட்சிகளுக்கும் மாற்றாக பல அணிகள் உருவாகியுள்ளன. உழைப்பாளிகள், தொழிலாளர்கள், அடித்தட்டு மக்கள் ஆகியோரை நம்பி இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளும் சேர்ந்து மக்கள் நலக் கூட்டியக்கம் என்ற ஒரு இயக்கத்தை நடத்தி வருகிறார்கள். தி.மு.க., அ.தி.மு.க.வுக்கு மாற்று என்பது இந்த அணியின் பிரதான நோக்கம். திராவிட இயக்கங்களுக்கே மாற்று என்று டாக்டர் ராமதாஸ் தனி ஆவர்த்தனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். நாங்களே திராவிடக் கட்சிகளுக்கு மாற்று என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னாலும், அ.தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி இருக்குமா இருக்காதா என்பதை மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் பாரதீய ஜனதாக்கட்சி. இப்படியொரு சூழ்நிலையில் தமிழக அரசியல் எப்படிச் செல்கிறது- இன்றைய தமிழக அரசியலின் எல்லைக்கோடு எப்படிப் பரந்து விரியும்? இல்லை வழக்கம் போல் அ.தி.மு.க அல்லது தி.மு.க.வின் ஆக்கிரமிப்புக்குள் இந்தத் தமிழக அரசியல் தொடர்ந்து நீடிக்குமா?- இது போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் என்ன? இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநில துணைச் செயலாளரும், சிந்தனையாளரும் கட்டுரையாளருமான சி.மகேந்திரனிடமும் தமிழக பா.ஜ.க.வின் மாநிலத் தலைவரான தமிழிசை செளந்திரராஜனிடமும் சமகாலம் இதழுக்காக கேட்டோம். இனி அவர்கள் இன்றைய தமிழக அரசியலை விளக்குகிறார்கள்!

சீ.மகேந்திரன்

இன்றைய
இளைஞர்களின்
சிந்தனையில் மாற்றம்
ஏற்பட்டிருக்கிறது.
அவர்களுக்கு
பழைய அரசியல்
நடைமுறைகள் மீது
நம்பிக்கையில்லை.
பழங்காலத்து அரசியல்
நிவாரணங்களிலும்
நம்பிக்கையில்லை.
இன்றைய
இளைஞர்கள்
நேற்றைய
இளைஞர்கள் அல்ல.
இன்று அவர்கள்
அறிவுலகத்துடன்
ஐக்கியமாகி
நேரடித் தொடர்பில்
இருக்கிறார்கள்

இன்றைய தமிழக அரசியல் நெருக்கடி சார்ந்தது. மக்கள், மக்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகள் இந்த நெருக்கடியில் புறக்கணிக்கப்பட்டு, ஒரு பரபரப்பை உருவாக்கி அதன் மூலம் தமிழக அரசியலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தையும் அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தையும் முன்னிலைப்படுத்தும் போக்கு நிலவுகிறது. ஊடகங்கள் மூலம் இப்படிப்பட்ட கருத்துருவாக்கம் செய்யப்படுகிறது. பணம், ஆதிக்க கட்டுமானங்கள் எல்லாம் ஒன்றிணைந்து ஒரு குறுகிய பாதையை வகுத்து குறுகிய எல்லையைத் தொகுத்து அந்த குறுகிய பாதை மற்றும் எல்லைக்குள்ளேயே இந்த மக்கள் பயணிக்கும் வகையிலும் அதைத் தாண்டி அவர்களால் யோசிக்க முடியாத சூழலும் உருவாக்கப்படுகிறது. இது போன்றதொரு சூழல் தொலை நோக்கு அரசியலுக்கு உகந்ததோ, சிறந்ததோ, ஏற்புக்குரியதோ இல்லை. மோசமானதாக மட்டுமின்றி கற்பனைகளை உள்ளடக்கியதாகவும் இருக்கிறது. இந்த அரசியல் சூழ்நிலையை எப்படி மாற்றுவது? யார் ஜெயிப்பார்கள், யார் தோற்பார்கள் என்பதை மட்டுமே அடிப்படையாக வைத்துத் தமிழக அரசியலைப் பார்ப்பது தொலைநோக்குப் பார்வைக்கு அழகல்ல, தொலைநோக்கு அரசியலுக்கும் உகந்தது அல்ல என்ற சிந்தனை இளைஞர்களுக்கு வர வேண்டும். இளைய தலைமுறைக்கு அந்த சிந்தனை மனதில் உருவாக வேண்டும். அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் தந்திரம் அரசியல்வாதிகளிடம் இருக்கிறதே தவிர மக்களுக்கு அதிகாரம் அளிப்பது, ஜனநாயகரீதியில் ஆட்சி, மக்களின் அதிகாரத்தை வலுவாக்குவது போன்ற எண்ணங்கள் இல்லை. அதை மற்ற அரசியல் கட்சிகள் விரும்பவும் இல்லை. எங்களைப் பொறுத்தவரை இளைய தலைமுறைக்கு தொலை நோக்கு அரசியல் பார்வையுடன் செயல்பட வேண்டும், அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கருதுகிறோம்.

ஆனால் எங்களைப் பார்த்து நீங்களும் அ.தி.மு.க, தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி வைத்தவர்கள்தானே என்ற கேள்வி எழுகிறது. வகுப்பு வெறியை கட்டுப்படுத்தும் நோக்கிலோ, மக்கள் விரோதச் செயல்கள் உச்சத்திற்குப் போகும் போது அதைத் தடுக்கும் நோக்கிலோ இந்த இரு கட்சிகளில் ஒன்றுடன் கூட்டணி வைத்திருப்போம் என்பதை உணர மறுக்கிறார்கள். நாங்கள் வைத்த கூட்டணியை ஏதோ சந்தர்ப்பவாதம் என்று மக்கள் நினைக்கும் போது நாங்கள் மன வருத்தப்படுகிறோம். ஆனால் முன்பு கூட்டணி வைத்திருக்கிறோம் என்றால் அது கட்டாயத்தால் வைக்கப்பட்ட கூட்டணியாகவோ அல்லது கட்சியின் கட்டாயத்திற்காக வைக்கப்பட்ட கூட்டணியாகவோ இருந்ததைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை. இதை மக்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே என் போன்றோரின் விருப்பம். இன்றைக்கு உலக மயமாக்கல் என்பது மக்களுக்காக இல்லை. கார்ப்பரேட்டுகளுக்காகவும் அந்த கார்ப்பரேட்டுகளை நம்பியிருக்கும் இடைத் தரகர்களுக்காகவுமே உலக மயமாக்கல் இருக்கிறது. வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் உலக மயமாக்கல் இல்லை. வேலை இழப்பை ஏற்படுத்தி, வேலை இல்லை என்ற நிலையை உருவாக்கி அதன் மூலம் இலாபம் சம்பாதிப்பதும் பணப்புழக்கத்தை பெருக்குவதுமே உலகமயமாக்கலின் நோக்கமாக இருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் தீர்ப்பதற்குத்தான் மக்கள் சார்ந்த நடவடிக்கைகளை, அவர்கள் சார்ந்த சிந்தனைகளை கம்யூனிஸ்ட் பேரியக்கங்கள் முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன. அதனடிப்படையில்தான் தமிழகத்தில் ஒரு முயற்சியில் இறங்கியுள்ளோம். நாங்கள் முன்னெடுத்துச் செல்லும் இந்த இயக்கம் இன்றைக்கு மாற்றாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எதிர்காலத்தில் மாற்றத்திற்கான பொது அமைப்பாக உருவாகும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இப்படியொரு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள இந்தச் சூழலில் அரசியல் கட்சிகளுடன் கூட்டணி வைப்போமோ இல்லையா என்பதை இப்போது தெளிவுபடக் கூறிவிட முடியாது. இன்றைக்கு பெரும்பான்மையான அரசியல் கட்சிகள் கார்ப்பரேட்டுகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன. அவர்களின் சிந்தனைக்கு ஏற்றவாறு ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி ஆகிய இரண்டையும் கார்ப்பரேட்டுகள் தயார் செய்து விடுகிறார்கள். அதற்கு காங்கிரஸும் பா.ஜ.க.வும்

(35ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

தமிழக அரசியலில் உண்மைத் தன்மை போய் ஒரு மாயத்தன்மை உருவாக்கப்படுகிறதோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் இயல்பாக நடந்து கொள்ளும் விதத்தை வைத்து அவர்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படுவதில்லை. தலைவர்களின் முகத்தைக் காட்டுவதற்குப் பதில் இப்போது முகநூலை வைத்து அரசியல் செய்கிறார்கள். உண்மைத் தன்மை மறைந்து செயற்கைத் தன்மை முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறது. கார்ப்பரேட்டுகளில்தான் இப்படி டிரஸ் போட வேண்டும், இப்படி நடக்க வேண்டும் என்ற கலாசாரம் இருக்கும். அந்த கார்ப்பரேட் கலாசாரம் இப்போது அரசியலிலும் புகுந்துவிட்டது.

பிரதமர் மோடி அவர்கள் முகநூல் மூலம் தன்னை முன்னிலைப்படுத்தினார் என்றால் அவருக்கு இயற்கையிலேயே ஒரு ஈர்ப்பு மக்களிடம் இருந்தது. அவர் இயல்பாகவே மக்களைச் சந்தித்தார். ஆனால் தமிழகத்தில் உள்ள தலைவர்களிடத்தில் எல்லாம் இப்போது செயற்கைத் தன்மை வந்து விட்டது. இந்த கார்ப்பரேட் ஸ்டைல் அரசியலுக்கு நல்லதல்ல. உதாரணத்திற்கு நமக்கு நாமே நடைப்பயணம் மேற்கொண்டிருக்கிறார் மு.க.ஸ்டாலின். தன் உடையில் இருந்து அனைத்தையும் மாற்றி விட்டார். அதில் இயல்பான அரசியல் இல்லை. பாட்டாளி மக்கள் கட்சி சார்பில் அன்பு மணி ராமதாஸும் அப்படித்தான் மாறுகிறார். இது மாதிரி அனைத்து இரண்டாம் கட்டத் தலைவர்களுமே தங்களை செயற்கை தன்மைக்கு மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இப்படி மக்களை அவர்கள் ஏமாற்றக்கூடாது. அவர் செயல்பாடுகளை வைத்து, அவர்களின் அரசியலை வைத்து மக்கள் எடை போட வேண்டுமே தவிர டிரஸ் போன்ற மாற்றங்களை வைத்து அல்ல. அது மட்டுமல்ல எந்த விஷயமாக இருந்தாலும் ஏதாவது அறிக்கை கொடுத்து வைத்து விடுவோம் என்று இன்றைக்கு தமிழக அரசியல் தலைவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இந்த அறிக்கை கொடுக்கவில்லை என்றால் அந்த ஜாதி கோபித்துக் கொள்ளுமோ என்ற ரீதியில் தமிழக அரசியல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. வாழ்க்கை போலியாக இருக்கலாம். ஆனால் அரசியல் போலியாக இருக்கக்கூடாது.

தமிழகத்தில் திராவிட அரசியலை நாங்கள் முட்டி மோதி சமாளித்து வருகிறோம். இளைஞர்கள் மத்தியில் உருவாகியுள்ள தேசிய சிந்தனை எங்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. முன்பு எல்லாம் தமிழை வைத்தோ, அண்டை மாநில எல்லையை வைத்தோ தமிழகத்தில் வெறித்தனமான அரசியல் செய்துவிட்டோம். அந்த நிலை இப்போது மாறிவிட்டது. மக்கள் தெளிவுபெற்று வருகிறார்கள். நான் அடிக்கடி கூறுவது போல் மாநில அக்கறையுள்ள தேசியத் தன்மையும் தேசியத் தன்மை வாழ்ந்த மாநில அக்கறையும் இன்றைக்கு தமிழகத்தில் பெருகி வருகிறது.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில்தான் பா.ஜ.க. மாற்று சக்தியாக தமிழகத்தில் உருவாக நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது. நாங்கள் நல்ல கடலை மிட்டாய், தரமான கடலை மிட்டாய் கொடுத்து இது உங்கள் உடலுக்கு நல்லது என்று பா.ஜ.க. கூறுகிறது. தவுட்டு கடலை மிட்டாயில் கொஞ்சம் சரிகை சுற்றி திராவிட கட்சிகள் கொடுத்து இதோ பார் நல்ல கடலை மிட்டாய் என்று கூறுகின்றன. திராவிடக் கட்சிகளின் விளம்பர மோகத்தில் சிக்கியுள்ள தமிழக மக்கள் அந்தச் சரிகை சுற்றிய கடலை மிட்டாயை வாங்கிப் பழகிவிட்டார்கள். அதை இப்போது பா.ஜ.க. தனது பிரசார பலத்தால் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

மக்களும் தேசியத்தின் மீது நம்பிக்கை வைத்து மாறி வருகிறார்கள். தமிழக அரசியலில் அது முதல் மாற்றமாக எங்களுக்கு எல்லாம் தெரிகிறது. ஆகவே இன்றைய தமிழக அரசியலைப் பொறுத்தமட்டில் தேசிய சிந்தனை பெருகி வருவது ஒரு மாற்றம். அந்த மாற்றம் பாரதீய ஜனதாக்கட்சிக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறது. ■

தமிழ்சை

தமிழகத்தில் திராவிட அரசியலை நாங்கள் முட்டிமோதி சமாளித்து வருகிறோம். இளைஞர்கள் மத்தியில் உருவாகியுள்ள தேசிய சிந்தனை எமக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. முன்பெல்லாம் தமிழை வைத்தோ, அண்டை மாநில எல்லை வைத்தோ தமிழகத்தில் வெறித்தனமான அரசியலை செய்து விட்டோம். அந்த நிலை இப்போது மாறி விட்டது.

உகைச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

யதுசனன்

தீவிர இடதுசாரி பிரிட்டனின் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்

அமெரிக்காவுடன் சேர்ந்து ஈராக் போரில் பிரிட்டன் சம்பந்தப்பட்டதற்காக பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கேட்கப் போவதாக சூளுரைத்தவரும் முன்னாள் பிரதமர் ரொனி பிளையரைக் கடுமையாகக் கண்டன விமர்சனம் செய்து வந்தவருமான பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சியின் தலைவராகக் கடந்தமாத நடுப்பகுதியில் (செப்டெம்பர் 12) தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

பிரிட்டனின் இரண்டாவது பெரிய அரசியல்கட்சியான தொழிற்கட்சியின் புதிய தலைவரைத் தெரிவு செய்வதற்கு கட்சி அங்கத்தவர்கள் மத்தியில் நடத்தப்பட்ட தேர்தலில் 66 வயதான ஜெரமி பேர்னாட் கொர்பின் 60 சதவீதமான வாக்குகளைப் பெற்று வெற்றிபெற்றார். பிரிட்டனில் இருக்கக்கூடிய எந்தவொரு பெரிய கட்சியினதும் தலைவர்களில் மிகவும் தீவிரமான இடதுசாரிப் போக்குடையவர் என்று வர்ணிக்கப்படும் கொர்பின் 1983ஆம் ஆண்டில் இருந்து இஸ்லிவ்ன் வடக்குத் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து வருகிறார்.

தொழிற்கட்சியின் முன்னரங்கத் தலைவர்கள் என்று கருதப்படுகின்ற அன்டி பேர்ன்ஹாம், வைவெற் கூப்பர் மற்றும் லிஸ் ஹெண்டல் ஆகியோரை எதிர்த்து கட்சித் தலைவர் பதவிக்காக போட்டியிட்ட கொர்பின் பெற்ற வெற்றி பிரிட்டிஷ் அரசியல் அரங்கில், பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தொழிற்கட்சித் தலைவர் பதவிக்குப் போட்டியிடுவதற்கான வேட்பு நியமனத்தைப் பெறவேண்டுமென்றால் குறைந்த பட்சம் அக்கட்சியின் 35 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் ஆதரவு அவசியம். கொர்பின் அந்தக் குறைந்த பட்ச எண்ணிக்கையான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் ஆதரவை அதுவும் இறுதிநேரத்தில் பெற்றே போட்டியிடக் கூடியதாக இருந்தது.

கார்ல் மார்க்ஸின் கோட்பாடுகளின் தீவிர ஆதரவாளரான கொர்பின் தொழிற்கட்சியின் தலைவராகியதன் மூலம் மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் அதிகமான காலகட்டத்துக்குப் பிறகு முதற்தடவையாக அக்கட்சி தீவிர இடதுசாரியின் கைகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது. இந்நிகழ்வை நவீன பிரிட்டிஷ் அரசியலில் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் மாற்றங்களில் ஒன்று என்று அரசியல் அவதானிகள் வர்ணிக்கிறார்கள்.

கொர்பினின் வெற்றி ஐரோப்பிய அரசியல் கட்டமைப்புகள் 2008 நிதி நெருக்கடியின் விளைவான அதிர்ச்சிகளினால் எந்தளவுக்கு நிலை குலைந்து போயிருக்கின்றன என்பதை அடிக் கோட்டிக் காட்டுவதாகவும் அவதானிகள் கூறுகிறார்கள். ஏனென்றால் அந்த நிதி நெருக்கடிக்குப் பிறகு ஐரோப்பிய வாக்காளர்கள் மத்திய போக்கிலிருந்து விலகி ஒன்றில் சோசலிச இடதுசாரிப் பக்கத்துக்கு அல்லது தேசியவாத வலதுசாரிப் பக்கத்துக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

32 வருடங்களாகப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்துவரும் கொர்பின் ஈராக் போரைக் கடுமையாக எதிர்த்தவர். அமெரிக்கா தலைமையிலான நேச அணிநாடுகளினால் ஈராக் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கிரமிப்புத் தொடர்பாக விசாரணை நடத்தப்படுவதற்கு 2006ஆம் ஆண்டில் ஆதரவாக இருந்த 12 தொழிற்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் இவரும் ஒருவர். அரசியல் போராட்டங்களில் தீவிர ஆர்வம் காட்டும் சபாவத்தைக் கொண்ட கொர்பின் இன ஒதுக்கல் யுகத்தில் விதிக்கப்பட்

டிருந்த தடையை மீறி லண்டனில் உள்ள தென்னாபிரிக்கத் தூதரகத்துக்கு வெளியே ஆர்ப்பாட்டம் செய்தமைக்காக 1984 ஆம் ஆண்டு கைதுசெய்யப்பட்டிருந்தார். தொழிற்கட்சிக்குள் ஒரு கிளர்ச்சியாளர் போன்று இயங்கி வந்திருக்கும் கொர்பின் 2001 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு பாராளுமன்றத்தில் தொழிற்கட்சியின் தலைமைத்துவத்தின் கட்டுப்பாட்டை மீறி 500க்கும் அதிகமான தடவைகள் செயற்பட்டிருக்கிறார்.

மத்திய கிழக்கில் காசா பள்ளத்தாக்கில் காணப்படுகின்ற நிலைவரங்களை ஆட்சேபித்து இஸ்ரேலிய பொருட்களைப் பகிஷ்கரிக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்தும் பாலஸ்தீன ஒருமைப்பாட்டு இயக்கத்தின் போசுகரான கொர்பின் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் தலித் ஒருமைப்பாட்டு அமைப்பின் (Dalit Solidarity Network) நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் பதவியையும் வகித்தார். பிரிட்டனில் இருக்கின்ற தலித் சமூகத்தவர்கள் இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சாதிப்பாகுபாட்டுக்கு முகம்கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது என்று அவர் கூறியிருந்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

2020 ஆம் ஆண்டு நடைபெறப் போகின்ற பொதுத் தேர்தலுக்காக தொழிற்கட்சியைத் தயார்படுத்த வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு கொர்பினிடம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சவாலைக் குறைத்து மதிப்பிடமுடியாது. ஏனென்றால், தொழிற்கட்சி உறுப்பினர்கள் மத்தியில் அவருக்கு பெரும் ஆதரவு இருக்கின்றபோதிலும், அக்கட்சியின் 232 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மத்தியில் அவருக்கு ஆதரவு குறைவு. தலைவர் பதவிக்கு நடைபெற்ற தேர்தலில் கட்சியின் 20 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மாத்திரமே அவருக்கு ஆதரவாக வாக்களித்திருந்தார்கள். கொர்பின் தலைவராகத் தெரிவானதையடுத்து தொழிற்கட்சியின் நிழல் அமைச்சரவையின் பல உறுப்பினர்கள் இராஜினாமா செய்தார்கள். பிறகு அவர் புதிய தொரு நிழல் அமைச்சரவையை நியமிக்கும் பணிகளில் ஈடுபடவேண்டியிருந்தது.

வட அத்திலாந்திக் ஒப்பந்த நாடுகள் கூட்டணியில் இருந்து (நேட்டோ) பிரிட்டன் விலக வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட கொர்பின் சிரியாவில் இராணுவத் தலையீட்டை எதிர்ப்பவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மியன்மாரில் பொதுத்தேர்தல்

மியன்மாரில் நவம்பர் 8 ஆம் திகதி பொதுத் தேர்தல் நடைபெறவிருக்கிறது. இறுதியாக அந்த நாட்டில் நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய சுதந்திரமான தேர்தல் என்றால் 1990 பொதுத்தேர்தலைத்தான் குறிப்பிட முடியும்.

அத்தேர்தலில் மியன்மாரின் ஜனநாயகப் போராளி ஆங்சான் சூகியின் ஜனநாயகத்துக்கான தேசிய கழகம் (National League for Democracy) மகத்தான வெற்றி

றியைப் பெற்ற போதிலும், அந்த முடிவுகளை நிராகரித்த இராணுவம் அடுத்த 20 வருடங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாட்டை ஆட்சி செய்தது.

2010 ஆம் ஆண்டு நடத்தப்பட்ட தேர்தலை 'நேர்மையானதும் சுதந்திரமானதுமான' தேர்தல் என்று கூறிவிட முடியாது. ஆனால், ஓய்வு பெற்ற ஜெனரலான புதிய தலைவர் - ஜனாதிபதி தீயன் சீயன் தொடர்ச்சியான பல சீர்திருத்தங்களை முன்னெடுத்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எதிர்க்கட்சியினருக்கு நேசக்கரம் நீட்டிய அவர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் கணிசமானளவு தாராளவாதப் போக்கிற்கு வழிவகுத்தன. ஐந்துவருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போது பாராளுமன்றத்துக்கும் பிராந்திய சட்டசபைகளுக்கும் தேர்தல்கள் நவம்பரில் நடைபெறவிருக்கின்றன.

இத்தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற எம்.பி.க்கள் பிறகு 2016 பெப்ரவரியில் அல்லது மார்ச்சில் நடைபெறவிருக்கும் தேர்தலில் ஜனாதிபதியைத் தெரிவு செய்வார்கள். இதெல்லாம் தனது நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமையும் என்று தேர்தல் பிரசாரங்களை ஆரம்பித்து வைத்தபோது கடந்த மாதம் நடுப்பகுதியில் சூகி குறிப்பிட்டார்.

பாராளுமன்றத்தில் 498 ஆசனங்களுக்கான போட்டிக்கே அரசியல் கட்சிகள் வேட்பாளர்களைக் களமிருக்கியிருக்கின்றன.

166 ஆசனங்கள் இராணுவத்துக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தவிரவும் பிராந்திய சட்டசபைகளின் 673 ஆசனங்களுக்கும் தேர்தல் நடைபெறவிருக்கிறது.

தேர்தலில் பங்கேற்பதற்கென்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சுமார் 90 அரசியல் கட்சிகளில் இரண்டு மாதத்திரமே தேசியக்கட்சிகளாகும். யூனியன் ஒருமைப்பாட்டு அபிவிருத்திக்கட்சியும் (Union Solidarity and Development Party-USDP) சூகியின் ஜனநாயகத்துக்

கான தேசியக் கழகமுமே அவையாகும்.

சூகியின் கட்சி 2010 பொதுத் தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தது. பிறகு 2012 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற இடைத்தேர்தல்களில் போட்டியிட்ட அக்கட்சி பெரும்பாலான ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. அந்த இடைத்தேர்தல் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்பட்ட செய்தி தெளிவானதாக இருந்தது. அதாவது மக்கள் மத்தியிலான சூகியின் செல்வாக்கு பழுதுபடாமல் அப்படியே இருந்தது.

ஆனால், அதற்குப் பிறகு நிலைவரங்கள் பெருமளவுக்கு மாறிவிட்டன என்று தான் கூறவேண்டும். ஒரு சர்வதேச அரசியல் தலைவி என்ற சூகியின் பிரதிமை ஓரளவுக்கு பாதிப்புக்குள்ளாகிவிட்டதாகச் சில அரசியல் அவதானிகள் கருதுகிறார்கள். இருந்தாலும், நாட்டுக்குள் அவரது நிலை இன்னமும் வலுவானதாகவே இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது.

மியன்மார் அரசியலைப் பொறுத்தவரை இரு பிரதான தேசியக்கட்சிகளுக்கும் அப்பால் ஒரு மூன்றாவது சக்தியாக செல்வாக்குச் செலுத்தக் கூடியவையாக இருப்பவை ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் இருக்கக்கூடிய இனத்துவக்கட்சிகளேயாகும். தேசியக்கட்சிகளுக்கு ஆதரவளிப்பதை விடுத்து வேறுபட்ட இனத்துவ குழுக்களைச் சேர்ந்த மக்கள் தங்களது சொந்தக்கட்சிகளுக்கு வாக்களிக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறு நடந்தால் பொதுத்தேர்தலுக்குப் பிறகு நிச்சயமற்றதொரு நிலை ஏற்படலாம் என்று அவதானிகள் கருதுகிறார்கள்.

பொதுத்தேர்தலில் எந்தவொரு கட்சிக்குமே அறுதிப் பெரும்பான்மைப் பலம் கிடைக்காமல் 'தொங்கு பாராளுமன்றமொன்று' அமையுமானால், பெப்ரவரியில் அல்லது மார்ச்சில் நடைபெறும்போகின்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முன்னதாக எம்.பி.க்களுக்கு விலைபேசுகின்ற படலம் தவிர்க்க முடியாமற் தோன்றும்.

சூகியின் ஜனநாயகத்துக்கான தேசிய கழகம் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் மகத்தான வெற்றியைப் பெறுமா அல்லது தெளிவான பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறுமா அல்லது கூடுதல் ஆசனங்களைப் பெறும் தனிக்கட்சியென்ற நிலைக்கு வருமா என்பதே முக்கியமான கேள்வியாகும். தேர்தலில் சூகியின் கட்சியின் வாய்ப்புக்களே அடுத்துவரும் நிகழ்வுப் போக்குகளைத் தீர்மானிக்கப் போகின்றன.

மியன்மாரில் முழுமையான ஜனநாயகத்துக்காகப் போராடி வரும் சூகியின் அரசியல் எதிர்காலத்தைப் பற்றி இந்தக் கட்டத்தில் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அவர் போட்டியிட முடியுமென்றாலும், ஜனாதிபதித் தேர்தலில் போட்டியிட முடியாது. பிள்ளைகள் வெளிநாட்டுப் பிரஜைகளாக இருப்பதால் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சூகி போட்டியிடுவதை அரசியல் யாப்பு தடுக்கிறது. அரசியல் யாப்புக்குத் திருத்தம் கொண்டு வருவதற்கான எந்த முயற்சியையும் இராணுவம் அனுமதிக்கப்போவதில்லை.

சூகியினால் ஜனாதிபதியாக முடியாவிட்டாலும், நிச்சயமாக அவரால் 'கிங் மேக்கராக' வரலாம். ஆனால் அந்தப்

பாத்திரத்தை இராணுவம் தனக்கென்றே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படியானால், சூகி பாராளுமன்ற சபாநாயகராக வருவாரா? இவ்வாறாக பலவிதமாகக் கேள்விகளைக் கிளப்புகிறது மியன்மார் நிலைவரம்.

அடுத்த ஜனாதிபதியாக வருபவர் யாராயிருக்க முடியும்? தற்போதைய ஜனாதிபதி தீயன் சீயன் அனேகமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட வேட்பாளர் போன்றே இருக்கிறார். ஓய்வு பெறும் நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற தற்போதைய பிரதம இராணுவத்தளபதி ஆங் ஹுலெய்ங் போட்டியிடக்கூடிய சாத்தியம் இருப்பதாகவும் பேசப்படுகிறது. பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்குப் பிறகு இடம்பெறக் கூடிய பேச்சுவார்த்தைகளையடுத்து எவருமே எதிர்பாராத ஒருவர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் குதிக்கவும் கூடும்.

ஐ.நா. சீர்திருத்த வரைவு மசோதா

நீண்டகால இழுபறிக்குப் பிறகு இறுதியாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை அதன் பாதுகாப்புச்சபையை மறுசீரமைப்புச் செய்வது தொடர்பிலான பேச்சுவார்த்தை செயன்முறைகளை ஆரம்பித்திருக்கிறது. பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான அடிப்படையாக வரைவு மசோதா ஒன்றைப் (Framework text) பயன்படுத்துவதற்கான தீர்மானத்தை கடந்த மாத நடுப்பகுதியில் (செப்டெம்பர் 15) ஐ.நா. பொதுச்சபை நிறைவேற்றியிருக்கிறது.

பாதுகாப்புச்சபை மறுசீரமைப்பைப் பொறுத்தவரை நெருக்கடிகள் மிகுந்த நெடிய பயணத்தில் இது ஒரு சிறிய முதற்படியாக அமைந்திருக்கின்ற போதிலும் இதற்கு ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. பாதுகாப்புச்சபை மறுசீரமைப்பு தொடர்பான தீர்மானமொன்று ஒரு உத்தியோகபூர்வ ஆவணத்தின் வடிவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பது அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான பேச்சுவார்த்தைச் செயன்முறைகளின் வரலாற்றில் இதுவே முதற்தடவை என்று ஐ.நா.வுக்கான இந்தியத் தூதுவர் அஷோக் முகர்ஜி வர்ணித்திருக்கிறார். பொதுச்சபையில் பெரும்பாலான நாடுகள் பாதுகாப்புச்சபை மறுசீரமைப்பொன்றை ஆதரிக்கின்றன என்பதை இது வெளிக்காட்டுகிறது.

பாதுகாப்புச்சபை அர்த்தபுஷ்டியான முறையில் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் நீண்ட காலத்துக்கு முன்னரே உணரப்பட்டபோதிலும் அதை நோக்கிய நடவடிக்கைகள் எதுவும் எடுக்கப்படாமல் தாமதிக்கப்பட்டே வந்திருக்கிறது.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்திற்குப் பின்னரான சவால்களுக்கு முகங்கொடுப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஐ.நா.வின் பாதுகாப்புச்சபை சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னரான காலகட்டத்தில் தோன்றியிருக்கின்ற சவால்களைச் சமாளிக்க முடியாமல் பெரும் நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்குகிறது. கடந்த கால் நூற்றாண்டில் உலக ஒழுங்குமுறை அமெரிக்க ஒருதலைப்பட்ச வாதத்திலிருந்து 'பிரிக்ஸ்' போன்ற பல தரப்பு நிறுவனங்களின்

தோற்றம் வரை பாரிய மாற்றங்களுக்குள்ளாகிவிட்டது. எமது அயல்நாடான இந்தியா உட்பட அபிவிருத்திய டைந்துவரும் பல நாடுகள் சர்வதேச பொருளாதாரத்திலும் அரசியலிலும் முன்னரை விடவும் பெரிய பாத்திரத்தை இப்போது வகிக்கின்றன.

ஆனால், அத்தகைய மாற்றங்கள் ஐ.நா.வில் பிரதிபலிப்பதாக இல்லை. பாதுகாப்புச்சபையில் வீட்டோ அதிகாரத்தைக்கொண்ட நிரந்தர உறுப்பு நாடுகளே இன்னமும் கூட முக்கியமான சகல தீர்மானங்களையும் எடுக்கின்றன. அத்துடன் இந்த நிரந்தர உறுப்பு நாடுகள் மத்தியிலான புவிசார் அரசியல் போட்டா போட்டி உலக நெருக்கடிகளைக் கையாளுவதற்கு பயனுறுதியுடைய பொறிமுறைகளை வகுக்க வழிவிடாமல் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு சிரியா நெருக்கடி சிறந்ததோர் உதாரணமாகும்.

சிரியாவில் ஒரு மனித அவலம் தோன்றியிருக்கின்ற போதிலும் கூட, அதை எவ்வாறு கையாளுவதென்பது தொடர்பில் பாதுகாப்புச்சபையில் கருத்தொருமிப்பு இல்லை. பாதுகாப்புச்சபை சிரியாவைக் கைவிட்டு விட்டது என்று ஐ.நா. செயலாளர் நாயகம் பான் கீ மூன் அண்மையில் ஒத்துக்கொண்டார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

பாதுகாப்புச்சபையை மறுசீரமைப்புச் செய்வதிலிருந்து ஐ.நா. இனிமேலும் விலகிச்செல்லுமென்றால், புதிதாக வளர்ந்து வருகின்ற வல்லாதிக்க நாடுகளினால் அச்சபை ஓரங்கட்டப்படக்கூடிய சாத்தியத்தை நிராகரிக்க முடியாது என்று அரசியல் அவதானிகள் எச்சரிக்கிறார்கள். ஆனால், பொதுச்சபையில் கடந்த மாதம் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் முட்டுக்கட்டை நிலையை அகற்றுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பை வழங்குகிறது என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

ஆனால் முன்னால் உள்ள பாதை எளிதானதேயல்ல. பாதுகாப்புச்சபையின் நிரந்தர உறுப்பு நாடுகளில் அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீனா ஆகியவை அந்தச் சபையில் எந்த விதமான பெரிய மறு சீரமைப்பும் செய்யப்படுவதை

எதிர்க்கின்றன. பாதுகாப்புச்சபையை ஓரளவுக்கு விரிவாக்கம் செய்வதை மாத்திரமே அமெரிக்கா ஆதரிக்கின்ற அதேவேளை, வீட்டோ அதிகார ஏற்பாட்டில் எந்தவொரு மாற்றத்தையும் ரஷ்யா விரும்பவில்லை.

பாதுகாப்புச்சபையில் நிரந்தர உறுப்பு நாடாவதற்கான இந்தியாவின் முயற்சியை ஆதரிப்பதாக அமெரிக்காவும் ரஷ்யாவும் கூறியிருக்கின்ற போதிலும், மறுசீரமைப்பு தொடர்பில் ஐ.நா.வில் ஆராய்கின்ற செயற்பாடுகள் என்று வரும்போது அவ்விரு நாடுகளும் கடைப்பிடிக்கின்ற அணுகுமுறையும் நிலைப்பாடும் இருதரப்பு சந்திப்புகளில் அளிக்கப்படுகின்ற உறுதிமொழிகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவையாகவே இருக்கின்றன.

மறுசீரமைப்பு தொடர்பில் பொதுச்சபை உறுப்பு நாடுகள் கருத்தொருமிப்பை எட்டினாலும் அதை நிரந்தர உறுப்பு நாடுகளினால் நிராகரித்துவிட முடியும். பாதுகாப்புச்சபை எந்தளவுக்கு கூடுதலாக ஜனநாயகமயப்பட்டதாக இருக்கிறதோ, எந்தளவுக்கு இன்றைய சர்வதேச நிலைவரத்தை பிரதிபலிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறதோ, அந்தளவுக்கு அது உலக சவால்களை கையாளக்கூடிய வல்லமை கொண்டதாக இருக்க முடியும் என்பதையும் தங்களுக்கு இருக்கின்ற விசேட அதிகாரங்களைப் பேணுவதை விடவும் பாரதூரமான பிரச்சினைகள் சர்வதேச மட்டத்தில் நிலவுகின்றன என்பதையும் நிரந்தர உறுப்பு நாடுகள் உணர்ந்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியா, ஜப்பான், ஜேர்மனி மற்றும் பிரேசில் ஆகிய நாடுகளே பாதுகாப்புச்சபை மறுசீரமைப்புக்காக தொடர்ச்சியாகக் குரலெழுப்பி வருகின்றன. மறுசீரமைப்பு தொடர்பில் உலகளாவிய கருத்தொருமிப்பை ஏற்படுத்த இந்த நான்கு நாடுகளும் அவற்றின் பல்தரப்பு இராஜதந்திர முயற்சிகளைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டுமென்று அவதானிகள் வலியுறுத்துகிறார்கள்.

ஜப்பானின் புதிய பாதுகாப்புச் சட்டம்

வெளிநாடுகளில் போரில் ஈடுபடுவதற்கு ஜப்பானியத் துருப்புக்களை அனுப்புவதை அனுமதிக்கும் சட்ட முலத்தை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றுவதில் ஜப்பானியப் பிரதமர் வெற்றி கண்டிருக்கின்ற போதிலும் உள் நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் கிளம்பியிருக்கின்ற எதிர்ப்புகள் காரணமாக அச்சட்டத்தை நடைமுறையில் பயன்படுத்துவது பெரும் கஷ்டமாக இருக்கக்கூடும் என்று அவதானிகள் கூறுகிறார்கள்.

உத்தியோகபூர்வமாக போரை வெறுக்கின்ற அந்த நாட்டின் பாராளுமன்றத்தில் செப்டெம்பர் 19ஆம் திகதி சர்ச்சைக்குரிய பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் முடிவுக்குப் பிறகு முதற்தடவையாக ஜப்பானியத் துருப்புகள் வெளிநாடுகளில் சண்டையில் ஈடுபடுத்தப்படுவதற்கான சாத்தியத்தை இச்சட்டங்கள் தோற்றுவித்திருக்கின்றன.

சட்டங்களை எதிர்த்து முன்னென்றுமில்லாத வகையில் ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் ஜப்பானிய வீதிகளில் இறங்கி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். சட்டங்களை எதிர்த்து நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் தாக்கல் செய்யப்படவும் கூடும். ஜப்பானின் அயல்நாடுகள் மத்தியிலும் இச்சட்டங்கள் சீர்தத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்புகளினால் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளான சீனாவும் இரு கொரியாக்களும் சட்டங்களை கடுமையாகக் கண்டனம் செய்திருக்கின்றன.

ஜப்பான் மீது தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்படாவிட்டாலும் கூட, நேசநாடுகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வெளிநாடுகளில் மோதல்கள் இடம்பெறுகின்ற பகுதிகளுக்கு இராணுவத்தை அனுப்புவதற்குரிய அதிகாரத்தை இச்சட்டங்கள் ஜப்பானிய அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்கின்றன. சீனாவிடமிருந்தும் வடகொரியாவிடமிருந்தும் வரக்கூடிய அச்சுறுத்தல்களில் இருந்து நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கு இத்தகைய சட்டங்கள் அவசியமானது என்று ஜப்பானிய பிரதமர் ஷின்சோ அபே கருதுகிறார். ஆனால், அதை எதிர்ப்பவர்கள் ஈராக்கிலும் ஆப்கானிஸ்தானிலும் இடம்பெற்ற அமெரிக்க படையெடுப்புப் போன்ற தொலைதூர பிராந்திய நெருக்கடிக்குள் ஜப்பான் அகப்பட்டுவிடக்கூடிய ஆபத்து இருப்பதாக அஞ்சுகின்றார்கள்.

ஆரம்பத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்டதைவிடவும் கடுமையான எதிர்ப்பு கிளம்பிய பிறகு புதிய சட்டங்களை நடைமுறையில் பயன்படுத்துவது அரசியல் ரீதியில் நெருக்கடிமிக்கதாக இருக்கும் என்ற ஊகங்கள் அதிகரித்திருக்கின்றன என்று ஜப்பானின் நிஹோன் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல்துறைப் பேராசிரியர் ரொமோகி இவாய் கூறியிருக்கிறார். ஷின்சோ அபேயின் அரசாங்கத்துக்கான மக்கள் ஆதரவு தற்காலிகமாகவேனும் வீழ்ச்சி காணும். பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கு இசைவானவையா என்ற சந்தேகம்

களும் எழுந்திருக்கின்றன என்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

கியோட்டோ நியூஸ் நிறுவனம் மேற்கொண்ட அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பொன்றின் பிரகாரம் ஆகஸ்ட் நடுப்பகுதியில் 43.2 சதவீதமாக இருந்த பிரதமர் அபேயின் அமைச்சரவைக்கான மக்கள் அங்கீகாரம் கடந்த மாத பிற்பகுதியில் 38.9 சதவீதமாக வீழ்ச்சி கண்டிருக்கிறது. பெரும்பான்மையானவர்கள் பாதுகாப்புச் சட்டங்களை எதிர்க்கிறார்கள்.

பாதுகாப்புச் சட்டங்களை ரத்துச் செய்யக்கோரி தாக்கல்

செய்யப்படக்கூடிய எந்தவொரு வழக்கும் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் விசாரணைகளுக்குப் பிறகு உச்சநீதிமன்றத்தைச் சென்றடைய பல வருடங்கள் செல்லும் என்று கூறப்படுகிறது.

பிரதமர் அபேயின் ஆளும் லிபரல் ஜனநாயகக் கட்சி அடுத்த கோடை காலத்தில் பாராளுமன்றத்தின் மேல் சபைக்கான தேர்தலைச் சந்திக்கப்போகிறது. அத்தேர்தலில் அக்கட்சி தோல்வி கண்டால் கூட, அரசாங்க மாற்றத்தைக் கொண்டுவரப் போவதில்லை. ஆனால், 60 வயதான பிரதமருக்கும் அவரது கட்சிக்கும் ஒரு பெரிய தாக்கமாக அமையும். புதிய பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் மீதான எதிர்ப்பு அத்தேர்தலில் நிச்சயம் பிரதிபலிக்கும்.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திற்கு பின்னரான அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புப் படையினால் திணிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு தற்காப்பைத் தவிர, மோதல்களில் ஜப்பானிய இராணுவம் ஈடுபடுவதை தடுக்கிறது. புதிய பாதுகாப்புச் சட்டங்களை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றச் செய்வதற்காக 'தற்காப்பு' என்பதற்கு பிரதமர் அபே புதிய வியாக்கியானத்தைக் கொடுத்திருந்தார். கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள் அரசியலமைப்புக்கு முரணானவை என்றும் சட்டத்தின் ஆட்சியின் அத்திபாரத்தை அச்சுறுத்துகின்றன என்றும் பெரும்பான்மையான சட்டத்துறை கல்வி மாண்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஜப்பானின் தற்காப்புப் படைகள் 70 வருடங்களாக ஆத்திரத்தில் ஒரு துப்பாக்கி வேட்டைத் தானும் தீர்க்கவில்லை. ஆனால், எதிர்கால புவியார் அரசியல் நிகழ்வுப் போக்குகளைப் பொறுத்து அந்த நிலைவரம் மாற்றமடையக்கூடும்.

சிரிய நெருக்கடியில் புட்டின் விசுவகங்கள்

சா வியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு கடல் கடந்த மிகப்பெரியதொரு இராணுவ நடவடிக்கைக்கு ரஷ்யா தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறது. அமெரிக்காவில் இருந்து வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்ற தகவல்களையும் தனியார் புலனாய்வுக்கம்பனிகள் உட்பட பல்வேறு அமைப்புக்களினால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற செய் மதிப்பிடங்களையும் நோக்கும் போது ரஷ்யா தாக்குதல் விமானங் களையும் நவீன யுத்த தாங்கிகளையும் நூற்றுக் கணக்கான துருப்புக்களையும் சிரியாவுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது.

தனது நேச அணியான சிரிய ஜனாதிபதி பஷார் அல்-அசாத்மைப் பாதுகாப்பதற்காக ரஷ்ய ஜனாதிபதி விளாடிமிர் புட்டின் மேற்கொண்டிருக்கும் இந்த நடவடிக்கை 1989 ஆம் ஆண்டில் ஆப்கானிஸ்தானில் இருந்து சோவியத் துருப்புகள் வெளியேறியதற்குப் பிறகு தனது அயல் நாடுகளுக்கு அப்பால் முதன் முதலான மிகப்பெரிய இராணுவ நடவடிக்கையொன்றுக்கு மாஸ்கோ தயாராகிக் கொண்டிருப்பதை வெளிக்காட்டுகிறது.

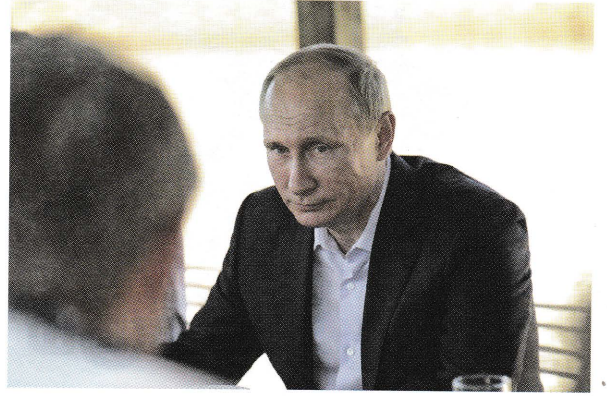
சிரிய நெருக்கடி தொடர்பாக அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமாவுக்கும் புட்டினுக்கும் இடையே சந்திப்பொன்றை ஏற்பாடு செய்வதில் கிரெம்ளின் நாட்டம் காட்டுவதாக செய்திகள் வெளியானதற்கு மத்தியிலேயே சிரியாவுக்கு ஆயுதங்களையும் படைகளையும் புட்டின் அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதாக தகவல்களும் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

புட்டினின் திட்டம் தொடர்பிலான விபரங்கள் இன்னமும் தெரியவரவில்லை என்று கூறும் சர்வதேச அரசியல் அவதானிகள், ரஷ்ய அதிகாரிகளினால் வெளியிடப்பட்டிருக்கக்கூடிய கருத்துக்களையும் சிரியாவில் இராணுவ பிரசன்னத்தின் தன்மையையும் மேற்கோள்காட்டி இரு முனைகளிலான தந்திரோபாயம் ஒன்றை மாஸ்கோ வகுத்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, அசாத் ஆட்சி விரைவாக வீழ்ச்சி காண்பதைத் தடுப்பதும் அந்நாட்டு நெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கு ஜிஹாமிகளைத் தவிர சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்புகளையும் உள்ளடக்கிய பேச்சுவார்த்தையொன்று நடத்தப்படுவதற்கு நெருக்குதலைக் கொடுப்பதுமே அந்த தந்திரோபாயமாகும்.

மேற்குலக நாடுகளின் தந்திரோபாயங்களில் ஏற்பட்ட குளறுபடிகளே சிரிய நெருக்கடியை படுமோசமான அனர்த்தமாக்கியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. உள்நாட்டுப் போரின் ஆரம்பத்தில் அமெரிக்காவும் அதன் ஐரோப்பிய நேச நாடுகளும் ஜனாதிபதி அசாத்துக்கு எதிரான கிளர்ச்சியாளர்களை ஆதரித்தன. அதனால் சிரியா சின்னாபின்னமானதும் பலம்பொருந்திய ஜிஹாதி குழுக்கள் தோன்றியதுமே மிச்சம்.

பிறகு அமெரிக்காவும் நேசநாடுகளும் இஸ்லாமிய அரசு படைகளுக்கு எதிராக விமானத் தாக்குதல்களை மேற்கொள்ளத் தொடங்கின. ஆனால், விமானத்தாக்குதல்களினால், ஜிஹாதிக்களை வலுவிழக்கச் செய்யக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. இஸ்லாமிய அரசுக்கு எதிராக சண்டையிடுவதற்கு 'மிதவாத சிரிய கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு' பயிற்சி அளிப்பதற்கு 50 கோடி டொலர்கள் செலவில் முன்னெடுக்கப்பட்ட திட்டமும் கூட தோல்வியையே கண்டது.

சிரிய நெருக்கடியை உலகம் கையாளுகின்ற முறையில்

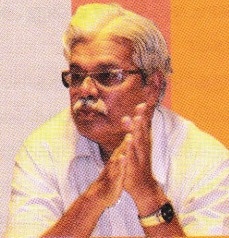
தந்திரோபாய மாற்றம் ஒன்று செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதையே இந்த நிகழ்வுப் போக்குகள் எல்லாம் உணர்த்தி நிற்கின்றன. அத்தகைய மாற்றமொன்றைச் செய்வதற்கான விசுவகங்களையா புட்டின் இப்போது வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று அவதானிகள் கேள்வியெழுப்புகிறார்கள்.

அசாத்மை ஆதரித்த காரணத்தால் சிரிய அனர்த்தத்துக்கு ரஷ்யாவும் உடந்தையாகவே இருந்திருக்கிறது. ரஷ்யா உடந்தையாக இருந்திருக்கிறதென்றால், மறுபுறத்தில் சலூதி அரேபியா, துருக்கி, கட்டார், அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகளும் அனர்த்தத்துக்கு உடந்தையே. சிரிய நெருக்கடி வெறுமனே கொடிய சர்வாதிகாரியொருவருக்கும் அவரை எதிர்ப்பவர்களுக்கும் இடையிலான ஒரு போர் அல்ல. அது நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பல நாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சிக்கலான புவியார் அரசியல் மோதலாகும்.

எனவே, இந்த நெருக்கடிக்குத் தீர்வொன்றைக் காணவேண்டுமென்றால், பயனுறுதியுடைய பல்தரப்பு முயற்சியே மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். அதுவே வரவேற்கப்படக்கூடியதுமாகும். இரு பலம் பொருந்திய குழுக்களுக்கிடையில், அதாவது- மேற்குலக நாடுகளும் அவற்றின் வளைகுடா நேச நாடுகளும் கொண்ட ஒரு குழுவுக்கும் ரஷ்யா-ஈரான்-சிரியா ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய மற்றைய குழுவுக்கும் இடையில் சிரியா தொடர்பில் பொது நிலைப்பாடொன்று காணப்பட முடியுமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆனால், இஸ்லாமிய அரசின் அச்சம்தரும் கொடிய வளர்ச்சி அத்தகைய பொது நிலைப்பாட்டை காண்பதற்கு இரு குழுக்களும் அரசியல் துணிவாற்றலை வரவழைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை பிரகாசமாக உணர்த்தி நிற்கிறது. ■

எட்டுத் தக்கும் பறந்து தீர்குவை

அ.மார்க்ஸ்

ஈ மண மதப் புனித நாட்களை ஒட்டி கடந்த மாதம் இந்திய மாநிலங்கள் சிலவற்றில் விதிக்கப்பட்ட இறைச்சித்தடை பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியுள்ளது. இந்திய மதங்களில் அவைதீக மதங்களான சமணமும் பௌத்தமும் கருணையையும் அன்பையும் போதித்தவை. உயிர்க்கொலையை அவை வெறுத்தன. அற வாழ்வை வற்புறுத்தின. பக்தி மற்றும் தொழுகைகளைக் காட்டிலும் அற அடிப்படையில் வாழ்வதன் மூலமாகவே ஒருவர் இறுதி விடுதலை அடைய இயலும் என அவை கூறின.

இந்த இரண்டிலும் உயிர்க்கொலை குறித்துச் சில நுணுக்கமான வேறுபாடுகள் உண்டு. உணவுக்காக உயிர்க்கொலை புரிதலைச் சில நிபந்தனைகளோடு பௌத்தம் ஏற்றுக்கொண்டது. பலி கொடுத்தல், விருந்து, கொண்டாட்டங்கள் ஆகியவற்றுக்காக உயிரைக் கொல்லுதலை மட்டும் அது ஏற்கவில்லை. இப்படி உருவான மாமிசங்களை பௌத்தம் 'அகல்பாய மாமிசம்'. அதாவது சாப்பிடக் கூடாத மாமிசம் எனத் தடைசெய்தது. அதே நேரத்தில் பசி தீர்ப்பதற்காக, உணவுக்கென கொல்லப்படும் மாமிசத்தை அது சாப்பிடக் கூடிய இறைச்சியாக ('கல்பாய மாமிசம்') அனுமதித்தது. இன்று சீனா, மியான்மர், இலங்கை முதலான நாடுகளில் வசிக்கும் பௌத்தர்களின் உணவில் மாமிசம் முக்கிய இடம் பெறுவதை அறிவோம்.

ஆனால் உண்பதற்காக மட்டுமல்ல எந்த வகைகளிலுமே உயிர்க்கொலை என்பதைச் சமணம் அனுமதிக்கவில்லை. நடக்கும்போது கூட காலில் மிதிபட்டுக் கண்ணுக்குத் தெரியாத உயிரினங்கள் இறந்துபடலாகாது என்பதற்காகச் சமண முனிவர்கள் மயிர்ப்பீலிகளால் செல்லும் பாதையைப் பெருக்கிய வண்ணம் அடிவைத்துச் செல்வர் என்பர். இப்படிக் குறிக்கோள் உன்னதமாயினும் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத வழமைகளைக் கொண்டிருந்ததாலேயே இன்று சமணம் இந்தியா விற்குள் சுருங்கிச் சிறுக்க வேண்டி ஆனது.

கடந்தமாதம் சமணர்களின் 'பர்யூஷன்' விரத நாட்களை ஒட்டி மகாராஷ்டிரா, ராஜஸ்தான் முதலான மாநிலங்களில் சில நாட்களுக்கு இறைச்சிக்காக மிருகங்களைக் கொல்லக்கூடாது, இறைச்சி விற்கக் கூடாது எனத் தடைகள் விதிக்கப்பட்டன. ராஜஸ்தான் அரசு 17,18,27 ஆகிய திகதிகளில் இப்படி இறைச்சித் தடையை விதித்தது. மகாராஷ்டிரத்தில் சிவசேனா ஆளும் பிரகன்

அரசியலாக்கப்படும் இறைச்சி உணவு

மும்பை கார்பொரேஷனில் நான்கு நாட்கள் தடை. பா.ஜ.க ஆளும் மிரா பயந்தர் முனிசிபல் கார்பொரேஷனில் எட்டு நாட்கள் முதலில் தடைவிதிக்கப்பட்டது. பின் எதிர்ப்புகளின் விளைவாக இந்தத் தடை 2 நாட்களாகக் சுருக்கப்பட்டது. தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரகன் மும்பைக் கார்பொரேஷனில் இறைச்சி விற்பனையைத் தடை செய்த அதே சிவசேனைதான் இங்கே அதே தடைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறது.

அதுவும் என்ன மாதிரி எதிர்ப்பு? ஜெயின்கள் (சமணர்கள்) குஜராத்திகளாம். சிவசேனைக்கு மிகவும் பிடித்த மான 'அந்நியர்' எதிர்ப்பு அரசியலுக்கு இது இங்கே பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஓரிடத்தில் ஜெயின்களின் வாக்கு வங்கியை மனதில் கொண்டு தடையை ஆதரிப்பது, இன்னொரு இடத்தில் வேறொரு வாக்கு வங்கியை மனதில் வைத்து எதிர்ப்பது என்பது சிவசேனையின் அரசியலாக உள்ளது. அதுவும் என்ன மாதிரி வார்த்தைகளில்? 'முஸ்லிம்களுக்காவது ஓடி ஒதுங்க பாகிஸ்தான் இருக்கிறது. ஜெயின்களே நீங்கள் எங்கே ஓடுவீர்கள்?'

வெறுப்பு அரசியல் என்ன மாதிரியெல்லாம் வேலை செய்கிறது பாருங்கள்.

ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் எதைச் சாப்பிடுவது, எதைச் சாப்பிடக்கூடாது என வழமைகள் உள்ளன. அவற்றைப் பிறர் மதிக்க வேண்டும் என்பதில் கருத்து மாறுபாடு இல்லை. ஆனால் 'எந்த மதமும் தன் வழமைகளை மற்றவர் மீது திணிக்கக்கூடாது. அதே போல எந்த ஒரு ஜனநாயக அரசுக்கும் தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் வழமைகளை நிரந்தரமாகவோ தற்காலிகமாகவோ பிற மதத்தவர் மீது திணிக்கும் உரிமை கிடையாது.

இறைச்சித் தடை என்பது ஏதோ முஸ்லிம்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவச் சிறுபான்மையரை மட்டும் பாதிக்கும் விடய

மல்ல. சகல அடித்தளப் பிரிவினர்களும் மாட்டுக்கறி உட்பட இறைச்சி உண்பவர்களே. பார்ப்பனர்களிலும் கூட மீன் உண்ணும் பார்ப்பனர்கள் இந்தியாவில் உண்டு. கோழி, எருமை உட்பட பலயிட்டு வணங்கும் வழக்கம் எத்தனையோ இந்துக் கோவில்களிலும் உண்டு.

இன்னொன்றையும் இதில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இறைச்சித் தடை என்பது ஏதோ சாப்பிடுபவர்களை மட்டும் பாதிக்கிற விடயம் அல்ல. இறைச்சி விற்பனை செய்பவர்கள், இறைச்சிக்கென ஆடு, கோழிகளை வளர்ப்போர் எனப் பலரும் இந்தத் தடைகளினால் இழப்புகளைச் சந்திக்கின்றனர்.

மகாராஷ்டிர அரசாவது மீன் விற்பது, உண்பது ஆகியவற்றைத் தடை செய்யவில்லை. ராஜஸ்தான் அரசு அதையும் தடை செய்துள்ளது. மீன் விற்பனையை அனுமதித்துள்ளதற்கு மகாராஷ்டிர அரசு கூறும் காரணம் நகைச்சுவையானது. மீன்களை ஆடு, மாடுகள் போல வெட்டிக் கொல்வ தில்லையாம். மீன்கள் தண்ணீரிலிருந்து அகற்றப்பட்டவுடனேயே செத்துப் போகின்றன. அவை ஒன்றும் தானாகவே துள்ளி வலைக்குள் விழுவதில்லை. எனவே அவற்றை வலை வீசிப் பிடிப்பதென்பதே கொல்வதுதான். அதோடு பிடித்த

பின்னும் உயிருடன் இருக்கும் விரால் மீன்களை கட்டையால் அடித்துத்தான் கொல்கிறார்கள்.

இந்தத் தடைகளை உயிர்கள் மீதான கருணை என்கிற அடிப்படையிலும் வரவேற்றுவிட இயலாது. உண்மையில் இவை உயிர்களின் மீதான கருணையில் விதிக்கப்பட்ட தடையல்ல. மாறாக வாக்கு வங்கிகளாக உள்ள மனிதர்களுக்கு அஞ்சித்தான் இந்தத் தடைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

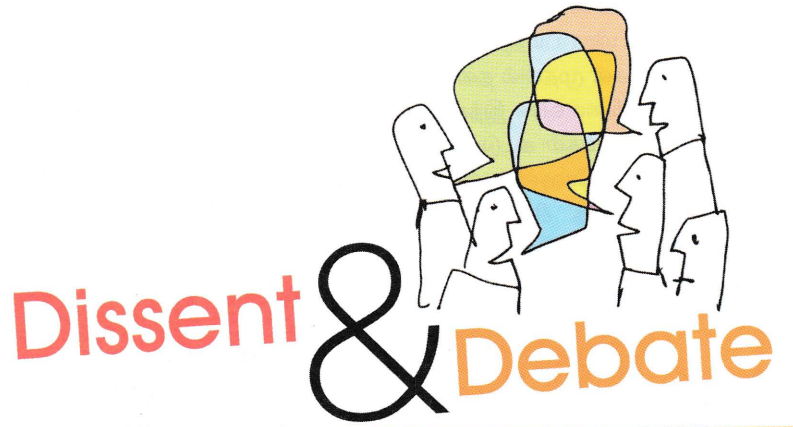
இறுதியாக ஒன்று; இந்த ஆண்டு 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கொண்டாடப்படும் மகாமகத் திருவிழா குடந்தையில் நடக்க உள்ளது. சென்ற முறை அப்படி நடந்த போது குடந்தைப் பேருந்து நிலையம் அருகிலுள்ள மீன் மார்கெட் சுமார் இரண்டு மாத காலம் வேறு இடத்திற்கு அகற்றப்பட்டது. திருவிழாவை ஓட்டி சுமார் ஒரு வாரம் அசைவ உணவுக் கடைகள் குடந்தை நகரத்திற்குள் செயல்படத் தடை விதிக்கப்பட்டது. இந்த முறையும் அப்படித்தான் நடக்கப்போகிறது.

அரசியலை மதத்திலிருந்து பிரித்து நிறுத்துவதுதான் மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக அரசின் அடிப்படை இலக்கணம். ஆனால் நாளுக்கு நாள் மதத்தின் அரசியல் தலை யீடு அதிகரித்துச் செல்வதுதான் நடைமுறையாக உள்ளது. இது ஜனநாயகத்திற்கோ இல்லை மதச் சார்பின்மைக்கோ அழகல்ல.

Thulasi
Muttulingam

This column will reflect on perspectives largely from the North and East, steering them towards progressive debates in the public domain. As a group of writers we see dissent as being critical to understand the predicament of minorities and those on the margins of society.

The Jaffna Muslims' unaddressed issue of repatriation 25 years since expulsion

சொர்க்கமே என்றாலும் அது நம்முடைய போல வருமா?
A popular ballad sung by South Indian Music Maestro Illayaraja (which was ironically released as part of the Tamil movie Ooravittooravanthu in 1990 – the year of the Muslims' ethnic expulsion) can often be heard sung nostalgically by the Tamil Muslims of the North: "Sorgameendralum, athu namoora polavaruma?"

This is also the one liner they consistently refer to, to explain why they chose to come back to their homelands in the North despite the many barriers put up in their way. October this year marks the 25th anniversary of their forcible expulsion from the North by the LTTE. Since then, many of the Muslims have put down roots in other parts of the country, mainly in Puttalam and to a lesser extent other areas such as Anuradhapura, Galle, and Colombo. As is their right however, at war's end in 2009, those who were unable to feel settled in their newly settled areas have chosen to return to their homelands – a process that has not been facilitated for them by either the government or Tamil community, despite the irreparable wrong done to them 25 years ago.

The returnees have many experiences to report on the hardships of resettling in their homeland but supreme love for their motherland they say, overrides all other considerations, to make them persevere.

Of these, the Jaffna Muslims are the worst hit among all the Northern Province Muslims, in

terms of receiving little to no repatriation help. Being a minor political constituency, they have neither Muslim nor Tamil politicians campaigning to address their issues. It's nearly six years now since many of them have resettled in Jaffna after War's end. In 2009-2010, they were reduced to living in the shelled out skeletal remains of their former stately homes. There are still many such families continuing to live so but others have also moved into more upscale renovated properties being rented out in the area. Some of the families living in Colombo have been able to repair their houses adequately and have given it out for rent. These

LTTE, not the Tamil people.”

....

“Even now, it is the politicians who are trying to set us off against each other. The Tamil people are our brethren and treat us well. We have nothing to say against them.”

....

The above were some of the common refrains across the board when interviewing the Muslim returnees for this article. Whether we their Tamil brethren deserve so vigorous a defence however is open to debate.

They were evicted in 1990 at two hours' notice with only the clothes on their back.

are however comparatively very few. And this excruciatingly slow process of Jaffna's Muslim quarters gradually regaining its neighbourhood tone has little to do with government facilitation.

The recurring refrain one hears from the community, is their disappointment at the Government and Tamil politicians, for not reaching out to help. “In other districts, there are Muslim MPs to see to Muslim constituencies, but in Jaffna we don't have such a representative. The Tamil politicians play the communal card and do nothing to address our needs though from time to time they pay lip service to it,” lament the Muslims resettled in Jaffna.

They are very careful however not to conflate Tamil politicians with the Tamil people. The Muslim people here, who to this day identify as Tamil-speaking people, magnanimously refuse to hold the Tamils responsible for the doings of either the Tamil politicians or the LTTE.

“In 1990, we were forcibly driven out by the

Originally a prosperous business community of Jaffna, many of them were stripped of their land and property titles, jewellery (including what they were wearing; women recall their children's ear studs ripped off their ear lobes) and all their cash before they left. They had been told that they could take Rs.500 with them but in some cases were stripped of even that, after which they were transported like cattle by the LTTE in trucks, to be dumped just outside Jaffna – and told to walk all the way to Puttalam.

“They told us to stamp the dust off our feet as we left, that we could not take even that from their Eelam which belonged only to Tamils. They were that cruel,” reports one returned Muslim lady. The shock of that extreme and unwarranted cruelty displayed by the LTTE is still fresh in the minds of the Muslims. They had always perceived themselves as having cordial relations with the Tamils (they still do) and so the sudden ethnic cleansing that was visited

upon them took them completely by surprise. They still have no answer as to why this happened other than that the LTTE perhaps wanted to harvest their wealth. "Due to our religious beliefs, we did not save our money in banks, we saved them instead in gold biscuits. In one morning, they piled all our jewellery, cash and gold biscuits in front of us and gloated that they had gained the wealth of a mini Saudi Arabia," explained one former businessman who had three vehicles at his disposal in 1990, now reduced to driving a hired three-wheeler for a living.

25 years from the expulsion and six years since resettlement, disappointingly little has been done in terms of outreach and reparation by the Tamil community towards the Muslim community. While many of the Muslims refuse to call out the Tamils for this, at least one elderly man voiced his hurt on this issue as well.

"I am 68 years old now, I fear I will die without the issue of what happened to us in 1990 ever being addressed – and with my generation will die the pain and knowledge of all that transpired. There will be no learning or restitution from it. Why though should we brush this under the carpet? Why can't it be addressed?"

"You, the Tamils, ask for your lands returned in areas like Valikamam and Sampur. We support you, this is your right. But why don't you support us in our endeavours to get our lands back in the North? Isn't that similarly our right?"

"You campaign to have July 1983's riots recognized as

genocide. But if we say October 1990's expulsion of us was ethnic cleansing, why do some Tamil people reject this? Some of these Tamil nationalists repeatedly make an outcry about all the wrongs done to them by the Government but if we try to raise the issue of what happened to us, they say we are repeating the same tired old refrain again and again. Why these double standards?"

We didn't really have an

answer to give him. We thus put the question to our readers. Can you answer? Why is there this double standard by the Tamil community towards the Muslim community, in the North? Why do we seek reparations for the wrongs done to us as a community whilst endeavouring at the same time to brush under the carpet, the wrongs done to the Muslims as a community, by our community? Why do we hold the central government and Sinhalese politicians to task for not addressing Tamil issues adequately but not hold the Tamil provincial politicians

to task for not addressing Muslim issues adequately?

Why have we left our Muslim brethren alone to fight lonely fights, often losing fights, for their rights? When they were evicted from Jaffna, many of the Muslims here were some of the wealthiest in the land. Stripped of all their money and property before they left, they have returned to live in hovels in most cases.

Yet of the thousands of

houses granted to war-affected people in Jaffna by the Indian Government, only 45 houses have been allocated to the Muslim community.

"The Tamil Government Officials in Jaffna are openly prejudiced against us. They make us run from pillar to post for every little thing, deliberately exhausting us in the process. In the case of this housing scheme, they initially allocated only 25 houses for our community. We had to campaign long and hard before they made it at least 45 houses. We were fed up with the amount of protests we had to

carry out before achieving even this small concession. Now the scheme is over. They afforded us a few houses only in its last stages," says an activist in the J88 area of Jaffna, where many Muslims are resettled.

The government officials for their part give various excuses, such as the Muslims already having been given housing in Puttalam (though only a few of them were), and that many of the Muslims don't live permanently in Jaffna and are instead a floating population between Puttalam and Jaffna. There are various sociological and economic reasons for this floating pattern of existence which the Muslims have been reduced to, that are not being addressed as they should, and has instead become a convenient stick to beat them with. If there are not enough facilities in Jaffna to live permanently, and there are many family members left behind in Puttalam who have chosen to remain there, why would not the Jaffna Muslims be a floating population? What the Muslims are employing for their social and economic survival is being negated as duplicity by the Jaffna officials who say that they do not deserve allocations and benefits from Jaffna if they are going to be residents of Puttalam. This conveniently does not address the fact that not enough has been done in Jaffna to enable families to feasibly settle permanently here.

Yet, despite all these odds there are about 3000 families permanently settled in Jaffna now, who have not received much benefit due to it. "A high ranking Tamil government official, in a bid to prove that we were not actually living in Jaffna as we said we were, came on a personal visit to check our houses. All those dwellings that were locked when she visited in the middle of the day were marked as unoccupied. The implication was that these residents had lied when they said they were living in Jaffna. This was one of the ways they reduced our numbers eligible for the Indian Housing Scheme. Did she not think that at that time, the man of the house would be out working, the children of the house would be at school and the lady of the house marketing or on some other errand? This same process was not carried out for Tamil households. How do they get to arbitrarily decide to treat us so differently?" ask the Muslim community.

Their families have lived in this area of town for generations, but they remember that even this was not where their ancestors originally settled. 1990 was by no means the first time expulsion had been forced on the Muslim community of Jaffna.

"Our ancestors used to live in Nallur and Musali from which they were driven out in 1838. That is when they came and settled in this area, which has now become part of Jaffna town," explained one of the community elders.

Living in the middle of town as they are, without adequate urban planning or facilities, they grapple with many frustrating problems that are not being addressed effectively either.

"It took years to get electricity and running water to this area though it is in the heart of Jaffna town," says one lady asked specifically on the issues women and children face while resettling, within the community. "There are not many job opportunities for women here. Wealthier members of the community who have repaired their houses have rented them out to us but this being a town area, we can't

earn through rearing poultry or livestock. Meanwhile, in nearby abandoned properties that have been left to grow wild with shrubbery, snakes and mosquitoes are breeding and we fear for our children's safety."

The men of the community engage in small-time business or drive three wheelers to support their families. A few are government officials. "Most of our men have taken loans to buy motorcycles or three-wheelers to facilitate their businesses. Now they are gone from early morning til late at night, trying to earn back enough money to pay off those loans.

(To be continued on page 83)

■ Sri Lankan Politics

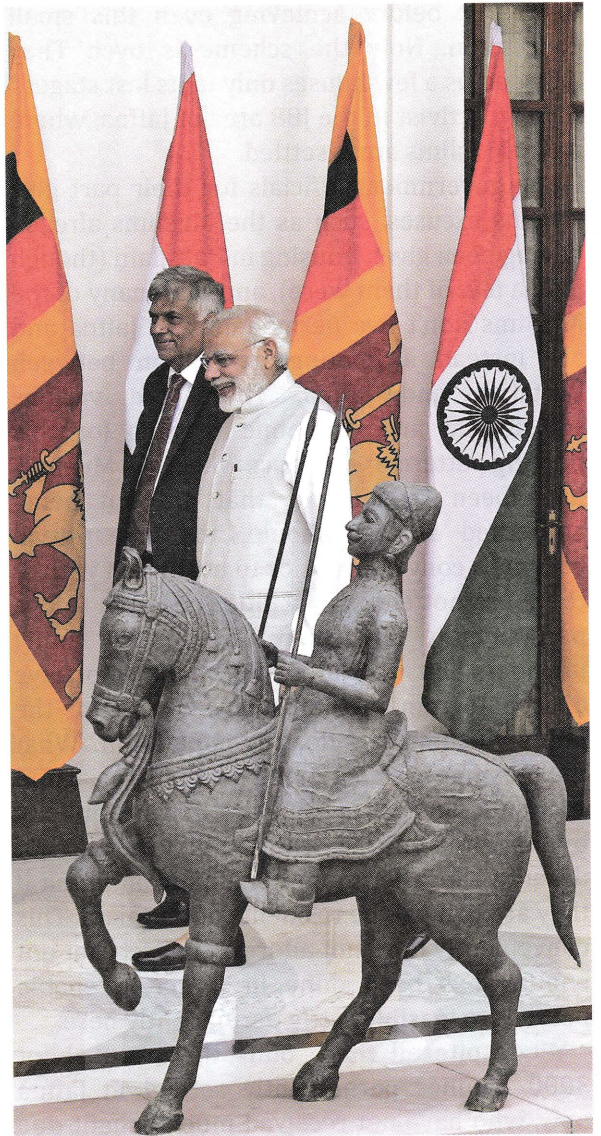

N Sathiya Moorthy

For a foot-loose leader eternally interested in knowing and understanding politics external as much they are internal, Sri Lanka's Prime Minister Ranil Wickremesinghe might have set a record of kind for himself. Possibly for the first time since hitting big-time national politics, he had stayed put in the nation for eight long months even after assuming the high office, requiring overseas travel as a part of the day's work. If one considered the time he had stayed back ahead of the historic presidential polls of January, the length of his home-stay at one go might be up by a couple of more months.

It might not have been without reason. The liberal democrat that he is, Ranil might have thought it proper not to undertake overseas visits as prime minister without a popular mandate. It may be uncharitable to say that he was power-hungry to usurp the prime ministerial chair once his UNP nominee Maithripala Sirisena had become President. In fact, an early parliamentary polls than it ultimately happened eight long months later, in August, would have caught the rival Rajapaksa camp completely demoralised and with no time to re-group, as they ultimately did for the parliamentary polls – and also gave a creditable performance, per se.

Having encouraged the Minister Sirisena, a senior aide of President Mahinda Rajapaksa, to take on the latter in the presidential polls, Wickremesinghe, as the leader of the mainline Opposition United National Party (UNP), could not have left the promised 'good governance'

UNHRC; Ranil's India visit a hidden message to the West?

agenda to chance, considering that the new President did not have adequate parliamentary support, one way or the other, at least at the time. By winning a popular mandate, even if of a 'minority group' in the parliamentary polls, and co-strategising the continuance of the post-January 'National Unity Government', at least for now, Wickremesinghe has ensured political stability at the helm. It is another matter how far and how long the stability would remain.

It was thus that Wickremesinghe visited India in September, as a 'popularly-accepted', if not 'popularly-elected' leader in the traditional sense of the latter term. That he would choose the northern neighbour as his first overseas destination, like his predecessors in office, and also successive Sri Lankan Presidents, including Rajapaksa earlier and Sirisena after January, was predictable, to say the least. But the fact that Ranil would confidently choose to be away in New Delhi on the very eve of the presentation of the expectedly controversial UNHRC probe report into allegations of 'war crimes' and 'accountability issues' at the height of the 'ethnic war' in his country, could not have been so predictable.

More-than-even keel

Instead, interesting questions arise. Given his greater understanding of diplomatic nuances than many in his country, was the Prime Minister sending out a message to the Big Boys at Geneva, through even the very timing of his India visit? After all, India does count in the region first, and more so in the context of global geo-politics and geo-strategic affairs, viz smaller neighbours like Sri Lanka. The contents, though not necessarily the terminology, of the UNHRC probe report too was not far to seek. Anyway, PM Ranil had his Foreign Minister Mangala Samaraweera join him at Delhi, directly from Geneva, where the latter had addressed the UNHRC session only a day or two earlier.

India having 'abstained' from voting on an 'international probe' into 'accountability issues' in the March-2014 UNHRC session, and there being other nations feeling similarly now than a year earlier, and needing a regional leader to say as much, was the timing aimed at Sri Lanka telling the US and the rest of the western prime-

movers of the probe and probe-related resolutions of the past years, that it had nothing to worry. If so, India-Sri Lanka relations had returned to a more even keel and more-than-an even keel with the change of government in the island-nation than may be acknowledged and understood. It's not just about a change from one leader to another, or from one party to another. From an Indian perspective, it's also about Sri Lanka shifting from one attitude to another, one approach to another – the kind of attitude and approach that India too can live with and also promote on Sri Lanka's behalf elsewhere.

PM Ranil has proved to be a better diplomat than predecessor President Mahinda Rajapaksa. Unlike in the past, his domestic political game-plan has also paid off, what with a politically weak President Sirisena assuming office, that too only to dilute the powers of the Executive Presidency, first through the 19th Amendment already, and more of the same in the coming months.

It's now an open secret that in the past three years, many non-western allies of the US-led West wanted a softer approach towards UNHRC processes against Sri Lanka. The 2014 'international probe' resolution might have been the last one of the kind that some, if not many or most of the non-western allies of the US might have voted. India, having voted for the previous two US resolutions, which specifically mentioned a 'domestic probe', could abstain. There were others, too, who either wanted to abstain, if not vote against. By taking a non-negotiable position and projecting a tougher exterior, Sri Lanka, at the time, lost those nations and their abstentions, if not votes.

Between the two, PM Ranil has proved to be a better diplomat than predecessor President Mahinda Rajapaksa. Unlike in the past, his domestic political game-plan has also paid off, what with a politically weak President Sirisena assuming office, that too only to dilute the

powers of the Executive Presidency, first through the 19th Amendment already, and more of the same in the coming months. The Rajapaksa regime matched its tough exterior with a non-flexible inside, with the result everything 'international' became non-negotiable, to them. In contrast, the Ranil leadership has taken a near-similar line on almost every core issue on the UNHRC front as the Rajapaksa presidency had done before him.

It was thus that Sri Lanka under Rajapaksa had come up with opposition to every suggestion that the West had come up with on the 'human rights' front. The post-war 'accountability issues' was only a follow-up on what the West, particularly the European Union (EU), was saying on non-war HR issues. It may have also been a well-thought-out and well-timed calibrated reaction of the West, to take on the post-war Sri Lanka and the war-victorious Rajapaksa in particular. That much of what the international community had said, or had to say later, the Rajapaksa Government also implemented in whatever form should go a long way to show what international diplomacy is about – or, not about.

By projecting a flexible and moderate exterior, as against President Rajapaksa's tough posturing, and ever willing to 'negotiate' with the 'international community' (read: West), without sacrificing the Sri Lankan position on 'core issues', he has become more acceptable to Sri Lanka's non-western sympathisers, both inside the UNHRC and outside. Derived possibly from his own convictions, it has also gone down well with his image as a 'liberal democrat'. It is another matter if any 'flexible' attitude on the part of President Rajapaksa would have gone down well with his domestic constituency, which alone had rallied around him for the Government to win what was believed to be an 'unwinnable war' against the LTTE. A 'selective liberal' by choice in the past, an eternally flexible exterior could have also gone against the very grain of Mahinda's personal being, forcing him to falter even more at every step.

Form and content

Yet, the fact remains that between the two leaderships, only the form of the packaging may have changed, if at all, but not the content.

Even that is doubtful. The South Africa-style 'Truth and Reconciliation Commission', which the Maithri-Ranil duo promised through Minister Samaraweera at the UNHRC, is only a take-off from what the Rajapaksa regime had been working on. If its efforts were half-hearted, it also owed to the acknowledged reality of the situation that the South African model was/is not an all-weather, fool-proof model, to ape or adapt without much tinkering. In the end, the name may remain not the form, and even some South African interlocutors seem to share the view, and are cautious to advise/caution the Sri Lankan stake-holders at every turn, thus far.

Anyway, none has questioned the credibility or the findings of the Lessons Learnt and Reconciliation Commission (LLRC), Sri Lanka's own 'truth commission', as would have been acceptable at the time. The UNHRC and the rest of the West only wanted the Rajapaksa Government to implement the whole of it, and not stop with just a part, as they had concluded it was doing. If there is a need for an additional commission, going beyond the LLRC, the terms of the same has to be carefully jotted down, taking off from where the other had left. Anyway, with the war full five years behind it, and the Government leadership too having changed in between, it would only help Sri Lanka and Sri Lankan stake-holders, to launch a review of the kind, now or later – if not, now and later.

The new Government has also promised the UNHRC that it would have a permanent office for 'missing persons'. If it's a take-off from the Justice Michael Parakrama Commission, appointed by the Rajapaksa Government, the new Government has not acknowledged it as such. As more recent submission by a group of Sri Lankan intellectuals has pointed out, the incumbent Government has shied away from referring to the Parakrama Commission at the UNHRC, at least in its early submissions. It is still, however, that some reference would have to be made as and when the Government geared up to start off the consultancy mechanisms for putting newer ones in place.

That way, the broad-brush Samaraweera commitment to consult all stake-holders, including the victims, the communities, the armed forces and the rest, is one sure way to

ensure that no such consultations concluded and the promised mechanisms took off in right earnest. Unless Sri Lanka and all Sri Lankans have had a change of heart and political approach, none of the promised missions and commissions are likely to be set off, leave alone take off. It's not as if the present Government duo did not know the hitches, it has ensured that the international community's euphoria for change in Sri Lankan leadership and their combined ignorance/non-acceptance of ground realities would see them through the early months of the UNHRC report. Or, so it seems.

Diaspora dampener

With or without a 'positive report' of their liking, the Sri Lankan Tamil Diaspora is out to sabotage the UNHRC report, or whatever might remain of the same after the Government had sought to dilute the same, with or without the attestation of the international community. Going by Minister Samaraweera's request

The TNA leadership is right in pointing out, pre-report, that the UNHRC probe itself was an international mechanism of the kind suggested. Post-report, the party has maintained ambivalence, at best, in turn. In Parliament, TNA Opposition Leader, R Sampanthan, maintained silence when PM Ranil rejected the proposal for a 'hybrid court'.

for 18 months' time to put the house in order, the UNHRC has given Sri Lanka time till March 2017 session to file its compliance report. It has also asked UNHRC chief, Prince Zeid, to submit a oral report one year from now, in September 2016. That's a long time in Sri Lanka's contemporary politics, and much water

would/could have flowed through every river in the country, and the Indian Ocean around it.

Now that Prime Minister Ranil has told Parliament that they could not accept a 'hybrid court', the Tamil Diaspora hard-liners are already after him. Even without it, opinion among the Diaspora Tamils was divided, so was within the TNA nearer home, and ruling the Tamil-majority Northern Province. Throughout the period, the hard-liners, both inside and

outside the country, were still clamouring for an 'international court', on the lines since mooted by the UNHRC probe. Inside the country, NPC Chief Minister, Justice Wigneswaran, a retired Judge of the Sri Lankan Supreme Court, even had the Provincial Council pass a resolution that he piloted himself, for the purpose.

Until not very, very long ago, Wigneswaran too was ambivalent in his public postures on the

subject. If nothing else, ahead of the presidential polls in January, he had claimed that it was not the right time to press such a demand. Post-presidential poll, however, he was the first one to jump the gun, and get a similar resolution passed by the Provincial Council. Now, he has 'tabled' the UNHRC probe report in the NPC, and has proposed a House discussion. All this might have constitutional implications.

The TNA leadership is right in pointing out, pre-report, that the UNHRC probe itself was an international mechanism of the kind suggested. Post-report, the party has maintained ambivalence, at best, in turn. In Parliament, TNA Opposition Leader, R Sampanthan, maintained silence when PM Ranil rejected the proposal for a 'hybrid court'. That being the case, Sri Lankan public opinion might get consolidated on the lines that the current Government's position is similar to the actions and posturing of the previous one. The 'Sinhala nationalist' hard-liners might have nothing to complain while their Tamil counterparts would

say, as they have always claimed, that there was a 'great Sinhala-Buddhist conspiracy' against the community – and would want the international community to intervene, even more.

Falling back...

It's in this context that PM Ranil's India visit assumes greater significance and urgency. Should the probe report and the follow-up resolution lead to a straining of relations between the current Government in Sri Lanka and the international community, if not immediately, then Sri Lanka would require to fall back on the larger neighbour India, which has taken a 'principled stand' on 'international inquiry into domestic affairs'. India's abstention from 2014 UNHRC voting could mean even more if now or later, the 'international community' (read: West), should feel unhappy about the progress made on the basis of the resolution passed at the current session.

If it did not happen already, through the US-sponsored process, the Rajapaksa regime was seeking to defend its hard-line position without trying to negotiate with the proposers. Earlier in 2009, when the European Union (EU) moved a near-similar resolution when the war had just concluded, the very same Rajapaksa Government had authorised a group of friendly nations, comprising India, Pakistan, China and Cuba, to negotiate a compromise resolution. It did not work, as was only to be expected, with the result, 'friends of Sri Lanka' moved a parallel resolution, praising Sri Lanka for ending LTTE terrorism and campaigned towards a positive vote from the UNHRC full house in Geneva.

It's anybody's guess why the Rajapaksa regime followed a different tactic later, and ended up losing both the international community and later the domestic polls. The two were not at all linked directly, but the Government's pre-occupation with the 'international community' tired out its borderline supporters, nearer home and afar. By not authorising India, whose position on an 'international investigation' was well known and was based on principles, Sri Lanka could have saved the day at the time. The 2009 tactic might have worked one more time, as then among those backing Sri Lanka were two UNSC

veto-powers in China and Russia, but whose claims on human rights issues would have sounded hollow compared to the better track-record of India viz Sri Lanka.

It's in this context, Sri Lanka's present leadership might feel the stand-by need for reverting to the 'friendly Indian relative' should the West pushed it into a corner as it had done in a calibrated way viz the predecessor regime. It's even more so with the TNA as it needed a face-saving way out of the current mess – of the hard-liners within and outside Diaspora wanting an 'international probe', and the leadership still wants a 'honest probe'. The TNA in particular could suddenly remember and recall the virtues of having India around, after they had moved away into an 'all-American orbit' over the previous years – if only to ensure that a credible probe is on, and that India did not come in the way should the international community were to persist with its report-based agenda, which has a longer shelf-life than now acknowledged.

In between, the TNA might have also given in to the 'Tamil nationalist' hard-liners, as always. The Government too might have also hardened its position, independent of the party and leadership in power – if not divided over any nuanced approach that the UNP leadership of Prime Minister Ranil might prefer over the rest. It need not necessarily be any part of a 'competitive Sinhala politics', but it would have been the only way the Government would have felt 'larger Sri Lankan interests are protected'.

It's in this overall context that Sri Lanka's upcoming approach and association with India could move on, from now. For now, however, Sri Lanka might negotiate directly with the US and the rest of the West, as they have been doing so far, and towards a 'consensus resolution' at the UNHRC this time. But if the UNHRC push comes to the shove, Sri Lanka, independent of who is in power, would require its 'Asian friends' all over again. That's when possibly, India would have a role to play – brokering a consensus between the Sri Lankan stake-holders, which other 'Asian friends' like China or Pakistan are incapable of and ill-equipped to perform, and in more ways than one. ■

Regional Issues

South Asia: Urgent need for regional cooperation against ISIS terror

Reports about a Sri Lankan national getting killed in ISIS terror in distant Syria should have been a cause for greater concern in the emerging national, regional and global security environment. However, the very news itself has been lost to the din and noise of the parliamentary poll campaign. Barring a relatively feeble official reaction by a junior minister in the lame-duck government, no one in the country seems wanting to talk about the episode.

It may have also owed to the 'religious identity' of the identified man from Kandy – but everything security should not be narrowed down to such issues that tend to divide communities and societies, particularly in multi-ethnic nations of South Asia, of which Sri Lanka already has had its quota of war, violence and terrorism. Now, it may be time for the nation to look inside even before the isolated episodes of the kind become a pattern, and start engulfing it all over again, as the ideological violence of the erstwhile JVP militants and terror-wars of the LTTE had done in their time.

On the political front, the BBS-BJP is the only organisation that has commended about the ISIS cadre-find. It has called upon the Government not to entertain such men in the Sri Lankan society. Well said, yes, but only in a way. Organisations like the BBS-BJP of Sri Lanka – there is a much larger political party in neighbouring India, where the 'BJP' is also ruling the federal Centre and a host of State Governments in the country.

The BBS, for instance, should look at its own contributions to the alienation of the Muslim community, for some frustrated youth to be able to think in terms of taking to arms, or joining the likes of ISIS terror-out, far away from their one immediate surroundings and circumstances. The issues that the ISIS flags are also not the issues that could at all be

The mainline Sinhala polity, as also the political leadership of 'minority communities' in Sri Lanka have to stop using their people(s) as pawns in a grander game of political chess. If left unchecked, it could throw up more Sri Lankan cadres for the ISIS than the loner at present.

considered dear to the frustrated youth, if any, of particular communities nearer home in Sri Lanka.

If anything, the success and failure of organisations like the ISIS and Al Qaeda owe to their inability/unwillingness to define their cause and delineate an 'enemy' from a host of nations and peoples. It's their methods that may have proved successful and attractive for youth of particular communities and societies, who have other legitimate aspirations and consequent frustrations, to air and address.

The Taliban first, and Al Qaeda later, in the troubled Af-Pak region, succeeded in the name of religion, yes, but through their methods rather than motives, if ever justifiable. Theirs became a 'Stateless people with a faceless leader', be it Mullah Omar of Taliban or Osama bin-Laden for Al Qaeda, later. They held everyone else responsible for the plight of

their people(s), but held no responsibility to providing even the basic amenities of life to the people that they 'ruled'. Rather, they denied to those people whatever they had been used to and were getting. It's no different in the case of the ISIS now.

'Clash of civilisations', but...

It's not as if religion does not play a part in geo-politics and geo-security issues these past years of the post-Cold War era. When celebrating the collapse of the ideology-driven Soviet Union, its western adversaries forgot that for the global geopolitical equilibrium to maintain and sustain itself, it would find its own ways and methods if the existing ones were removed, violently or otherwise – but mainly without notice or replacement.

Water found its own course, and thus came about the revived 'clash of civilisations', centuries after the Crusades of the medieval era. Possibly eager to grab at a known devil

as an identifiable adversary, however limited it had the capacity, to stand up to all those forces pitted on the other side, the 'international community', grabbed at whatever was on offer. Today, it's left to grapple with an idea which is as amorphous as whose methods are deliberate.

To conclude that ISIS/Al Qaeda brand of global terrorism is religion-centric should not be over-extended to argue otherwise. Nations that are in the grip of ISIS brand of terrorism outside of Syria and Iraq, where a civil war is being fought, whatever the reason and justification, also owes mostly to the same religion and adjoining region. South Asia may be the worst-hit, and even there the maximum sufferers are Islamic nations like Afghanistan and Pakistan.

Maldives, known the world over as a 'moderate Islamic nation' has not escaped the ISIS wrath, if it could be called so. The nation is also isolated

from the action-packed Syria-Iraq border, or Af-Pak region. Yet, some studies claim that Maldives might have 'sent' more ISIS terrorists per hundred-thousand population -- to fight somebody else's 'unholy war' elsewhere but in the name of Islamic jihad – than compared to similar figures from many other nations put together.

It's also easy to blame the Maldivian Government, for instance, for allegedly 'encouraging' ISIS terror activists. At times, vague charges have also been laid out in recent months and years about those in power in nations such as Maldives, encouraging/facilitating prospective ISIS terrorists to migrate to those distant lands, where many of these cadres end up losing their lives.

Truth be told, it's nations such as Maldives that have done enough and more – if not, more than enough – to discourage their youth from travelling to distant lands to fight 'holy wars' against 'infidels'. There is little understanding or acknowledgement of those youth (at times in their forties, than twenties and thirties as might have been expected) not even knowing that it's a 'Muslim fighting Muslim' politico-civil war in Syria, and the question of other nations and religions do not enter the picture.

Yet, as government and society, Maldives has worked with countries like Sri Lanka and Malaysia to stall its youth from illegally travelling to Syria for joining and fighting alongside the ISIS. There is enough publicity given to the death of Maldivian youth in a horrible war that is not theirs – even as ISIS elements in the web-space use such deaths to talk of martyrdom for greater glory in the other world, if only to motivate others, too, to go down that road. Government ministers and religious clerics have been talking repeatedly and in public – including weekly Friday sermons – telling Maldivians that 'jihad' is not about fighting another people's war elsewhere, but is about fighting oneself, one's greed and the like.

ISIS and ISI

The same cannot be however said about terrorist origins in Af-Pak region. It's sad that the region should be as much a victim of religious terrorism as parts of it continued to remain the 'fountainhead' of religious terrorism across the world. The differences between

Afghanistan and Pakistan too are striking in this context. No one has accused the ever-tottering Afghan State of funding and fostering the festering terror, nearer home or elsewhere. The same cannot be said about neighbouring Pakistan.

There is no knowing how for State-sponsored terrorism of whatever kind in Pakistan has affected the nation directly. But there is no denying that at least an arm of the State, though not the Pakistan State, per se, has been involved in funding and training terrorism, that too at camps inside territory under its possession and control – owned, or otherwise.

The Pakistan-occupied Kashmir (PoK) is acknowledged to be the training ground and launch-pad of terrorists targeting India, from across the border. The fact that many of these do not belong to PoK or even other parts of Pakistan for long years now, do not cut much ice with the international community. Yet, no one, including many Pakistan analysts, has denied that the Inter-Services Intelligence (ISI) of the nation's armed forces has been behind most of it.

In a way, ISI terrorism is of exclusive concern for and of India. But not the ISIS brand of terrorism, as nations like Maldives, Sri Lanka and Bangladesh, among others, in the South Asian neighbourhood too have found – apart from Afghanistan and Pakistan, too. In the past, and even more so recently, the ISI was known to have targeted Afghanistan, too, independent of they having worked together to get Soviet Union out of Afghanistan in the previous decades.

The question for the rest of South Asian nations is about the use of their territory for ISI-brand of anti-India terrorism. Going beyond the use of non-'Kashmiri', non-Pakistan and even India-based Indian terrorists/mercenaries, the ISI lately seems to be employing others from the rest of the region, to target India in particular. The arrest of two Sri Lankan nationals with ISI linkages in India not very long ago, and one another in distant Malaysia, is a case in point. As they spilled the beans, the ISI had also sought to induct Maldivians to carry out terror-strikes on US and Israeli assets in south Indian cities like Chennai and Bengaluru.

The question arises if nations like Sri Lanka and Maldives could persuade their citizens from participating in terror initiatives of the ISI kind as they have tried doing viz ISIS terror-prospects. Indian neighbours like Bangladesh and Nepal had faced similar situations in the past. The 'Kathmandu hijack' episode involving an Indian commercial aircraft being hijacked in Nepalese territory ultimately landed in Afghanistan – Kandahar, to be precise, when the city was known to be not under the control of Kabul, in any great way.

Some studies claim that Maldives might have 'sent' more ISIS terrorists per hundred-thousand population - to fight somebody else's 'unholy war' elsewhere but in the name of Islamic jihad – than compared to similar figures from many other South Asia nations put together.

It's not about the ability of host-governments from dissuading their citizenry from joining the ISIS on the one hand or becoming ISI mercenaries of whatever kind on the other. It's about their being able to stand up and tell the world with a straight face that their arms of government and agencies were not involved in any which way. That has not always happened, it would seem. It goes beyond a Sri Lankan citizen getting killed in Syria, or many more (particularly in proportionate terms) being eliminated, earlier along the Af-Pak border, or Syria, in more recent times.

The question of global terrorism, or terrorism of whatever kind, is not centred just on the purported target-nation. It may be India in the immediate South Asian neighbourhood, or the US or Israel or whichever nation or its populations and assets elsewhere. But by providing facilities/sanctuaries to such mercenaries and their handlers from other nations – whether ISI-brand State actors, or 'faceless' non-State players of the Al Qaeda/ISIS

kind, these nations might be facilitating their own doom and predicting doomsday of sorts.

It's global and regional history, for instance, that he who encourages terrorism becomes the target of the terrorist. Worse still, terror groups across the world, starting in recent times with Al Qaeda viz the US and 9/11, have proved that they hide more than their State handlers from elsewhere, with the result, they always have more surprises for the latter, when they end up becoming sworn enemies after a time.

There is a lesson in this for smaller neighbours who might think of breathing easy if India, for instance, were to be put to some discomfort. There is also a lesson for the other, too. Their earlier efforts and attempts of the kind often leave behind a generation or two in the neighbourhood, who would use it all as a justification to hit back in the only way they think good and fit – that is, the ISI way, though not necessarily the ISIS way, because the former rather than the latter is that which wants them.

In the case of Sri Lanka, the solitary attraction towards ISIS notwithstanding, the community by and large has desisted from the temptation of taking law into its hands, individually or collectively, now after the 'BBS attacks' of the past years, or of the LTTE in 1990. Instead, the democratic nature of the nation's politics and the demographic dividend that the nation's electoral process entails has given a genuine way for the community to send out the right signals to the right – and also the wrong – people at the helm.

It also commands/demands a response in a way that they feel secure and wanted – that their legitimate aspirations are met and apprehensions, removed, and for good. For starters, the mainline Sinhala polity, as also the political leadership of 'minority communities' in the country have to stop using their people(s) as pawns in a grander game of political chess. If left unchecked, it could throw up more Sri Lankan cadres for the ISIS than the loner at present. ■

(The writer is Director of the Chennai Chapter of the Observer Research Foundation, the multi-disciplinary Indian public-policy think-tank, headquartered in New Delhi. email: sathiyam54@gmail.com)

What Do We Do Now?

"Reconciliation should be accompanied by justice, otherwise it will not last. While we all hope for peace it shouldn't be peace at any cost but peace based on principle, on justice."

Corazon Aquino

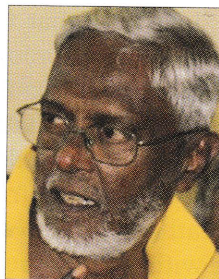
The final outcome of the 30 session of the UNHRC on Sri Lanka is virtually over while this is written (Sept.26). Prime Minister Wickramasinghe stated on Friday (Sept.25) Sri Lanka will go with the final draft of the US initiated resolution and that will keep Sri Lanka free of international interference. This leaves two issues for the people to discuss and intervene in for the benefit of the country and all its citizens. One is the issue of reconciliation and justice from the stand point of victims of the war that was concluded 06 years and 05 months ago. The other is how non aligned Sri Lanka will be, with US taking such a keen interest immediately after the regime change.

This second issue is a serious topic that will to a certain extent overshadow the first if taken here. This would bring in John Kerry's visit and then a very hurried visit immediately after August 17 elections even before a government was sworn in by Biswal's and Malinowski, both important officials in relation to Sri Lanka and South and East Asia. Thereafter PM Wickramasinghe's visit to Delhi and China with its economically important projects still on, make this issue quite interesting and adventurous to follow.

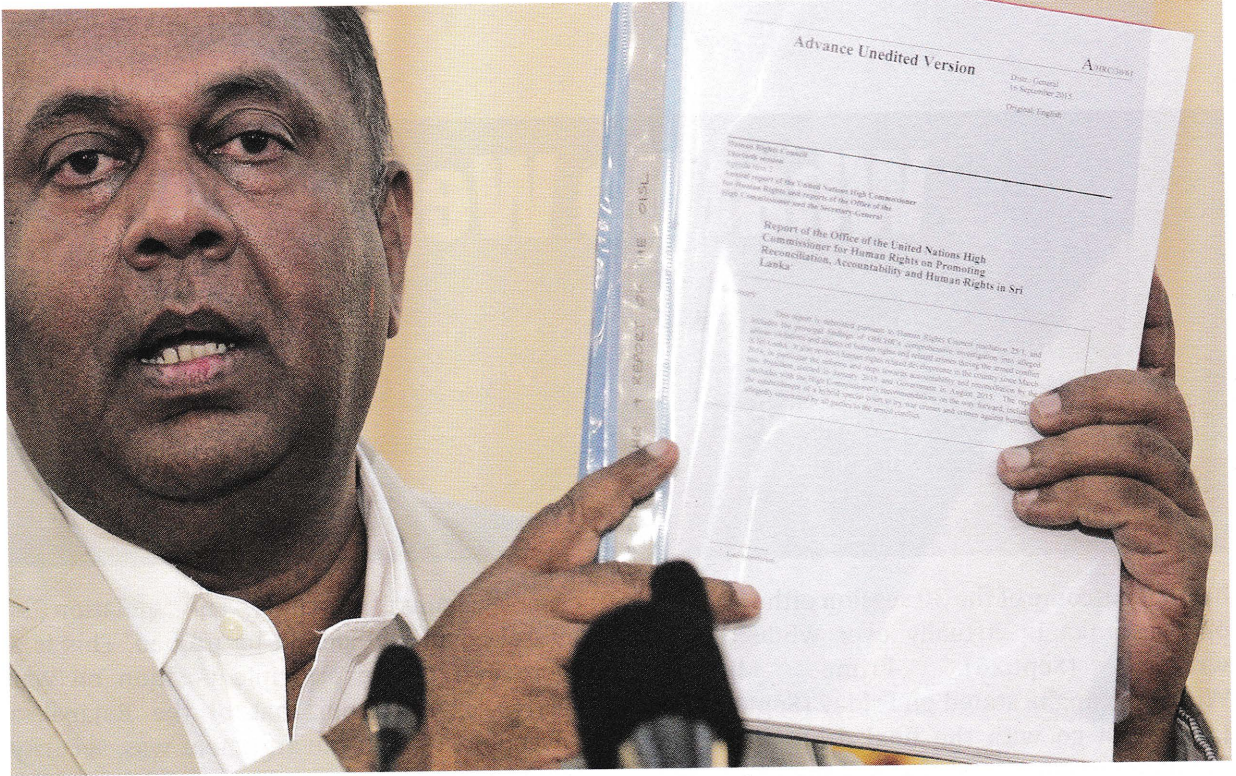
Thus to restrict this short write up to the first issue and that only, there is consensus now between major stakeholders, the new Sirisena-Wickramasinghe government, the TNA and the UNHRC that war crimes,

crimes against humanity and violation of international law should be probed. This is a clear shift in the principle position on war related crimes from that of the Rajapaksa government. Then the argument was, security forces saved Sri Lanka from a 30 year long terrorist war and there is therefore no reason to question or probe the role of the heroic forces. Today it is accepted while the LTTE committed crimes against humanity, the State security forces have also committed horrendous crimes on the basis of the investigations carried out on the UN Resolution adopted in March 2014 and they need to be seriously probed. The question now is, who should do it and how. This Sirisena-Wickramasinghe coalition government wants to have it under them as a "Domestic" probe. The claim is, the final draft of the US Resolution that PM Wickramasinghe says Sri Lanka would support, allows for such domestic probe.

The more important question is not how "domestic" it would be, but how "independent and credible" the whole process of investigations could and would be. From all sides, including the political opposition in the Sinhala South the claim is, this country has a long judicial system and tradition capable of undertaking any prosecution and therefore international interference in any form is not required. Two serious issues are comfortably left out in all those arguments. One is that the

Kusal Perera

whole system of investigations, prosecution and judicial conduct is wholly politicised, corrupt and is also inefficient. This was very clearly stated in the Report on Sri Lanka presented by HC for HR Prince Zeid.

Investigating arms of law enforcement, the police and prison officials for a very long time and since of late the security forces too enjoy unquestioned and uncontrolled impunity that has now become part of their official duty. Corruption is therefore inherent in these State organisations. It has gone as far as implicating and filing charges against any one the police feel, could lead to their role being seriously questioned and proved as both bias and wrong.

An affected mother Jeyakumari who was a very conspicuous and a consistent campaigner demanding answers for missing persons, was arrested in March 2014 and kept in detention under the PTA for over 360, days. Since providing conditional bail, she is still being harassed say human rights activists. Human rights defenders Ruki Fernando and Fr.Praveen were also arrested in March 2014 and then given conditional bail, but to date have not been indicted on any charge. There were even deaths due to assault and torture of detainees like with Ganesh Nimalaruban and Mariadas Nevis

Delroxan after the prison protests in Vavuniya in 2012.

It is not only Tamil detainees and human rights activists who have to bear this "cross" of a heavily politicized and corrupt system of law enforcement, prosecution and judgement. Murder of torture victim Gerald M. Perera who pursued his case for legal redress through a FR petition should say how corrupt and politically influential the Police are. The whole lot of custodial killings during the past few years at least that go as "defensive action" by the police the Courts and the legal profession don't even want to question is more proof on the status of the system. Add the two recent cases of rape and murder of 5 yr old girl child and the arrest of a 17 yr old youth who was later released as he was innocent. Police pursued thereafter to say he is a "porn" addict and his mother's plea that the police should at least make a public apology is being flatly refused. So was the assault of disabled motor cyclist in Kahatagasdigiliya. He is now being charged for drunk driving and other flimsy charges instead of first arresting and indicting the two cops who assaulted him mercilessly in public.

The other most important factor is this whole system is racially bias too. Starting with the

massacre of 53 Tamil political prisoners in 1983 July inside the Welikada high security prison, the killing of 03 Tamil prisoners following a riot in the Kalutara high security prison in 1987 December, the Bindunuweva massacre of 27 Tamil political prisoners by villagers who stormed the rehabilitation centre in October 2000 and then acquitting all accused on grounds there was no evidence and then the attack on Tamil prisoners again in the Welikada prison in 2011 November is more than enough proof the whole system that would have to be in operation in the "Domestic probe" this government wants to carry through, is ruthlessly and racially bias.

For reconciliation to happen, the most important condition is that the victims, in this armed conflict the Tamil people, will have to first feel safe to provide details of all they had to go through. They should have some degree of confidence, their intervention would allow for justice to prevail without any undue influence on the process. How well does this total system of investigations, prosecution and judgment convince the Tamil people they are safe and will be served with justice? Can any involvement by foreign personnel in a "domestic" mechanism the government is hard and firm on, provide or instil confidence in the Tamil people?

While the same corrupt, politicised, inefficient and racially bias system remains as it was, the two major players on either side of the ethnic divide seem to be playing with words at no cost. The TNA thus says, "In particular, we welcome the draft resolution's call on Sri Lanka to involve foreign and Commonwealth judges, lawyers, investigators and defenders in a judicial mechanism to be set up in Sri Lanka that would

be mandated to try international crimes," The message the TNA tries to convey is, they are supporting this US led Resolution the SL government has accepted as it allows foreign involvement in the mechanism. But PM Wickramasinghe was clear this is nothing "hybrid" but plain "domestic".

While the sessions would wind up in Geneva on 30 September, the debate will have to go on as to how this could be practically done for the benefit of the victim, as NP CM Wigneswaran made out the case for victims. It will not be enough to say, "the hard work of implementing the Government's commitments and winning back the trust of victims begins now." as the TNA wish to say.

It is a hard road to reconciliation no doubt. It is hard as this government is not approaching the issue of reconciliation as a political need of the Sinhala society as well. There is a serious need to engage with the Sinhala constituency to convince them and have them on board as peace and reconciliation cannot be enforced by one party upon another. The Sinhala society too should accept systems have eroded to the worst they could be. That it is no more possible to continue with these horribly warped State agencies to live as a decent civilised society and that they have to be cleaned up not just to have a "domestic" probe but to live in a democratic society.

For that alone, this discussion has to be opened up with commitment and seriousness, not only among the Tamil society, not only in North and East, but in the Sinhala South as well. That is also a responsibility of all media, Sinhala, Tamil and English. ■

The Jaffna Muslims'

Many of our children are thus growing up without knowing their fathers. The fathers are gone by the time they wake up and return only after they have fallen asleep, such is our lot," says another woman.

Having come through all these hardships, some in the community are determined to stick it out but others are considering returning to the areas they had relocated to post their expulsion in 1990.

"We never felt at home in any of those places.

We always remembered Jaffna as our homeland with so much nostalgia and returned after the war ended with so much hope. Now however, we are being slowly driven out. We have been made to feel as if we don't belong here either."

This is a sad reflection of what the Muslim people feel, along with what the Tamil people have made them to feel. 25 years since their expulsion, after all that our two communities have been separately through, have we the Tamils, nothing to offer in terms of solidarity to the Muslims? ■

Sri Lanka's re-elected Prime Minister Ranil Wickremesinghe made a three-day low profile but high impact visit to New Delhi in mid-September. After the visit, Samakalam spoke to India's former foreign secretary Shashank (2003-04). Shashank thinks that the India-Sri Lanka relations are on the right track now. He says Sri Lanka's new leadership has been able to increase the trust level significantly after the fall during Rajapaksa's later term. He discusses various issues in the interview.

Sirisena-Ranil team builds up trust level with New Delhi

Q: How do you see Mr Ranil Wickremesinghe's recent visit to India?

A: As most Sri Lankan leaders have done earlier, the new Sri Lankan prime minister also decided to visit India as the first nation of his new term. There is nothing surprising in this decision. As an experienced leader, he took the right decision. It was an effective visit. He talked to most top leaders of the Indian government. Besides having frank and intensive talks with prime minister Modi, he also called on President Pranab Mukherjee. He also met ministers Arun Jaitley (Finance), Suresh Prabhu (Railways) and Nirmala Sitharaman (Commerce).

I think the importance PM Modi gave to his Sri Lankan counterpart's visit can be understood from the fact that he deputed a senior leader like Sitharaman. Besides holding an important portfolio which can effectively influence the bilateral tie, the minister belongs to a southern state, Tamil Nadu, which is connected with Sri Lanka through umbilical chord. I think the purpose was to make the visiting PM comfortable.

Q: Do you think the visit has been a little low profile?

A: I think the government planned it that way. Both governments wanted to make

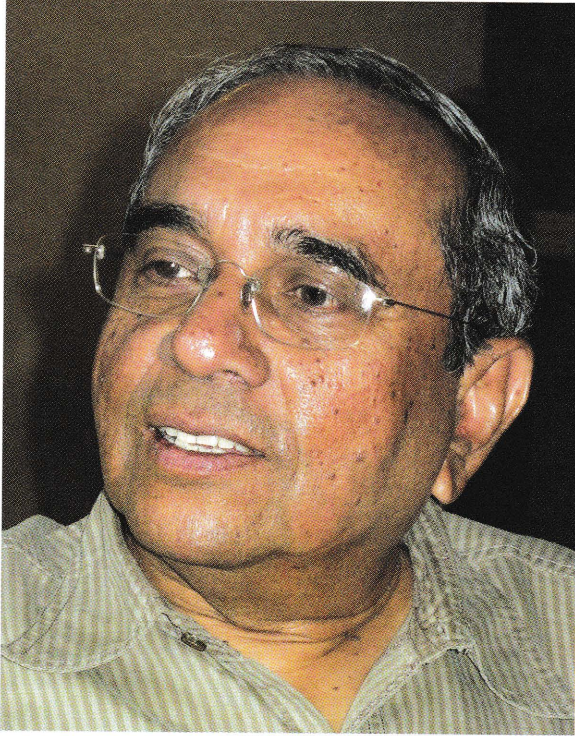
keep the visit low profile but effective. And that is what they have achieved too. There was frantic discussions on various issues, both sides understood each other better and now with both the governments almost on the same page on important issues, at least geo-politic, strategic and security-related, I think the relations will improve much further.

Q: What do you think is the biggest takeaway from the visit?

A: There are many takeaways in different fields, some known and some the government officials might have kept to themselves in the interests of the nations. However, the biggest takeaway, according to me, is the increasing trust between the two governments. After President Sirisena assumed power, there is no doubt that the trust level between the two governments has increased manifold. Earlier, especially towards the end of term of former president Rajapaksa, the trust level between Colombo and Delhi had come down a lot. Delhi viewed Rajapaksa's moves toward China with suspicion. It looked like China became closer to Sri Lanka, with Rajapaksa offering many benefits. Delhi's concerns about allowing Chinese naval submarines at the Lankan port were not addressed. Such

things happened despite Rajapaksa attending Modi's swearing-in May last year and having few very good meetings.

Q. So, you think President Sirisena has been able to develop better confidence with PM Modi in a short span of time.

A. Of course. There is no doubt about that. Sirisena has developed a much better rapport now. Rajapaksa too managed to develop good rapport after the first meeting in New Delhi, but somehow he spoilt it through his moves towards China. India was not comfortable the way he moved towards China which was, and is, always eager to exploit the strategic position that Sri Lanka enjoys in the changing Asia-Pacific.

Q. What are the main issues in India's viewpoint?

A. One is of course the Tamil issue. India cannot keep it off if Tamil speaking citizens of the island nation are not treated equally with the other sections of the population. India likes to see Tamils getting equal rights, proper treatment, end of discrimination and better justice. India wants to see a strong and united Sri Lanka, where now, unfortunately, Tamils are facing lots

discrimination. Most of the Tamils there are also very poor and many of them homeless following the fierce ethnic war. India wants to help them as far as possible.

The fishermen's issue is also an irritant. Fishermen from both countries are affected because of this. Knowing well this, the visiting PM, few days before leaving for Delhi, freed I think 16 Indian fishermen jailed in Sri Lanka. It was a good gesture before the start of the visit.

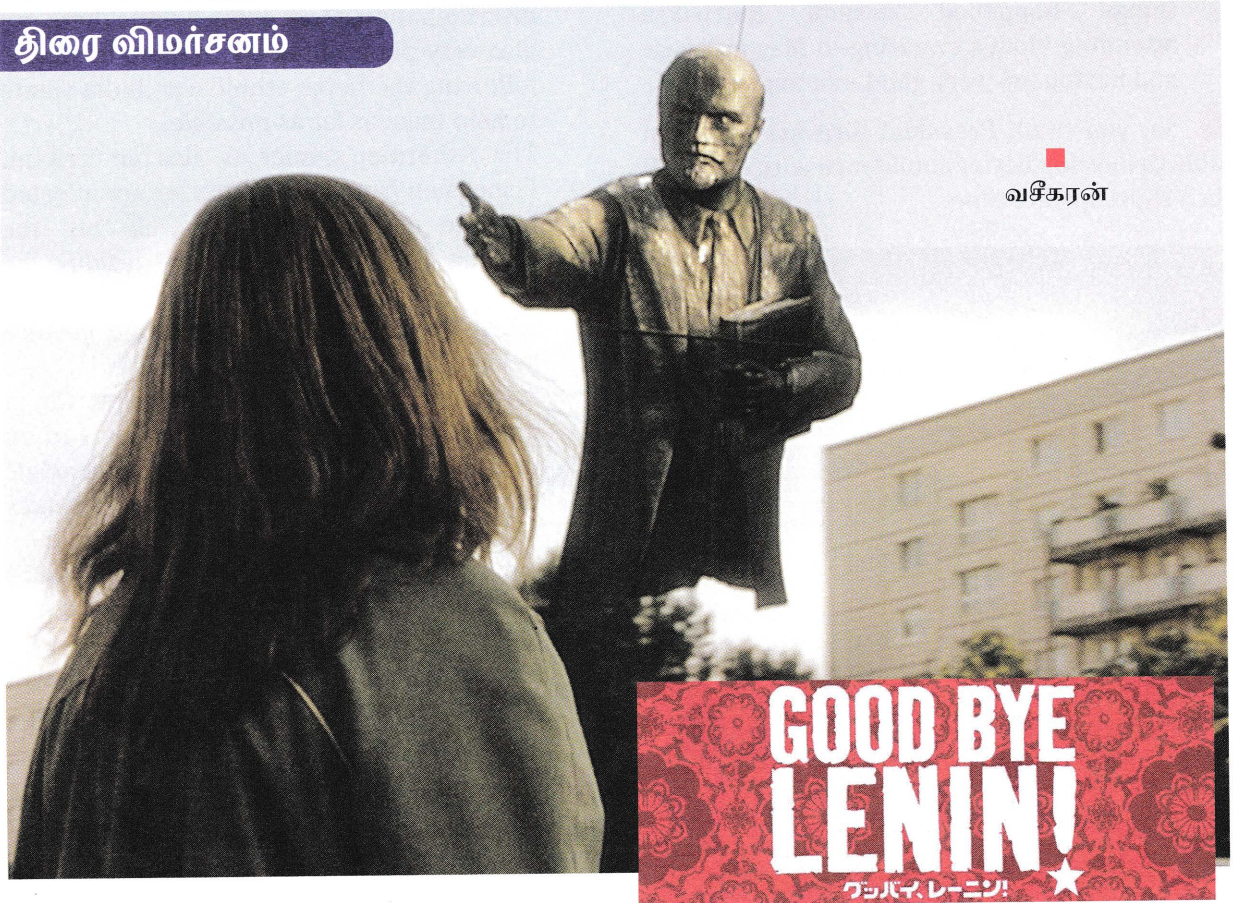
Sri Lanka's perceived move closer to China during Rajapaksa's time, in fact, was more important to Delhi because of the strategic reasons. Now the current leadership seems to be nearly on same page as New Delhi on most of the issues. Once both nations work on these issues, I think, issues of more political devolution to provinces, more authority to provincial governments, will happen. Now I think both the leaderships are on the right track.

Q. Do you think now Modi will be able to take the right decisions without any political interference from leaders from Tamil Nadu?

A. Of course. The earlier UPA government in Delhi was handicapped because of coalition compulsions. Then too, the Ministry of Foreign Affairs, the foreign minister and prime minister Manmohan Singh knew what need to be done. But there was tremendous pressure from their political ally, the DMK. Other parties in the State too supported most of DMK demands. The result was some times, the government could not take the right decisions. This too annoyed the Rajapaksa government.

Now, Modi need not worry about this. His party has majority on its own. The say of the Tamil Nadu leaders have become almost nil. So, Modi can keep the national interest on top always. Also, the Indian PM is now taking extra care to maintain good relations with all neighbours, especially Sri Lanka, Maldives, Nepal, Bhutan, Bangladesh etc. He has visited all these countries except Maldives. So, for Modi I think the new Sri Lankan leadership is the best thing to happen in the region. Now the relationship will take off. ■

திரை விமர்சனம்

வசீகரன்

அக்டோபர் புரட்சியின் நினைவாக ஒரு திரைப்படம் பற்றிய மீள்பார்வை

கம்யூனிஸ்ட் சிந்தனை ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் 'அக்டோபர் புரட்சி' தொடர்பில் மிகுந்த ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்டவர்களாக இருப்பர். ஆனால் நமது சூழலில் இடதுசாரிக் கட்சிகள் பலவீனமாக உள்ளமையால் அக்டோபர் புரட்சியைக் கொண்டாடுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாக உள்ளன.

உலகளவில் 'அக்டோபர் புரட்சி -1917' ரஷ்யப் புரட்சியாளரான லெனினை (1870-1924) நினைவுபடுத்தும். இவரது சாதனைகள் பல நிலைப்பட்டவை. புரட்சியை அடுத்த மிக நெருக்கடியான ஆண்டுகளில் புரட்சியைக் காப்பதிலும் சோசலிசத்துக்கான அடிப்படைகளை இடுவதிலும் தனது ஆளுமை முழுவதையும் ஈடுபடுத்தியவர் லெனின். அந்தளவிற்கு இவரது சாதனைகள் பன்முகப் பரிமாணம் கொண்டவை.

இவற்றிலொன்று பல்வேறு தேசிய இனங்கள், தேசிய இனக்குழுக்கள், தேசங்கள் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையான சோவியத் ஒன்றியத்தை உருவாக்குவதற்கான அடிப்படையை வகுத்தது. குறிப்பாக பாட்டாளிவர்க்கப் போராட்டத்திற்கு உட்பட்டதாக தேசங்களின் தன்னுரி

மையை தேசிய இனக்குழுக்களின் தன்னாட்சி பகுதிகளை அங்கீகரித்ததாலேயே இது சாத்தியமாயிற்று. தேசிய இனப்பிரச்சினையில் இன்னும் நமக்கு வழிகாட்டியாக இருப்பவை லெனினின் கோட்பாடுகளும் நடைமுறைகளும் தான். இவரது மறைவுக்குப் பிறகு (21.01.1924) இவற்றில் பல கைவிடப்பட்டன என்றாலும் ரஷ்யாவிலும் பிறசோவியக் குடியரசுகளிலும் இருந்த நூற்றுக்கணக்கான சிறுதேசிய இனக்குழுக்கள், பழங்குடி சமூகக்குழுக்கள் (இவற்றில் சில ஆயிரம் பேர்களை மட்டுமே கொண்டிருந்தன) எழுத்தறிவு பெறுவதற்கும் அவர்களது மொழிகளில் பல எழுத்து வடிவம் பெறுவதற்கும் அவை இலக்கிய மொழிகளாக வளர்ந்து படைப்பிலக்கியங்களை உருவாக்குவதற்கும் லெனின் இட்ட கால்கோள் தான் காரணம். இந்தப் பாடம் நமக்கு இன்னும் முக்கியம்.

“லெனின் பிரமிக்கத்தக்க மனோதிடம் படைத்தவர். புரட்சிவாதியான ஒரு அறிவாளியிடம் காணப்படும் உன்னதமான பண்புகளெல்லாம் படைத்த சீரிய மனிதர். அவருடைய ஒழுங்குமுறையுள்ள வாழ்க்கை பல சமயங்

களில் அவரை சித்திரவதை செய்வதாகக் கூட இருக்கும். அந்த ஒழுங்குமுறையில் உச்ச நிலையில் அவர் கலையைக் கூட உதறியெறிந்து விடுவார்' என்று மார்க்சியம் கார்க்கி லெனின் ஆளுமை குறித்து பதிவு செய்கின்றார்.

இதுதவிர லெனின் எல்லாக்கலைகளையும் விட சினிமா என்பது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கலை என்றார். இந்த விளக்கம் பல்வேறு கலைஞர்களாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்னும் உறுதிப்பட்டு நிற்கும் சிந்தனையாகவும் அமைந்துள்ளது. லெனின் இந்தக் கூற்று மனிதரை மனிதராக வாழவிடாமல் நாசப்படுத்தி அழித்தொழித்து விடும் அதிகாரத்தை வென்றெடுத்து, அனைவரும் சமத்துவமான சமுதாயத்தைக் களவு காணும் கலையாக சினிமாவை மையமிட்டே வெளிப்படிருக்கிறது. லெனின் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அரசியற் தன்மை வாய்ந்த சினிமாவில் சோசலிசம் மார்க்சியம் தொடர்பிலான சிந்தனைகள் மையம் கொள்ளும் அரசியல் சார்ந்த உரையாடல்கள் பலமுனைகளில் வெளிப்படவேண்டிய காலத்தேவை இன்று உருவாகியுள்ளது.

சோசலிச வளர்ச்சியில் முன்னுக்கு வந்த சவால்களுக்கு சோசலிச நிலைப்பாட்டில் நின்று தீர்வு காண சோவியத் தலைமை தவறியதும் ஏகாதிபத்தியத்தின் தொடர் தாக்குதலும் 1991 இல் சோவியத் ஒன்றியமும் அங்கே சோசலிசமும் வீழ்த்தப்படுவதற்கு இட்டுச் சென்றது.

ஜேர்மனிய திரைப்பட இயக்குநர் வூல்வ்காங் பெக்கர் (Wolfgang Becker) இயக்கத்தில் உருவான 'குட்பை லெனின்' (GOOD BYE LENIN) மீதான பார்வையை இங்கு தொகுத்துக் கொள்வோம். அக்டோபர் புரட்சி வெளிப்படுத்தும் லெனின் நினைவாக ஒரு திரைப்படம்

வார இறுதி விடுமுறையைக் கோலாகலமாக கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியுடன் விளையாடுகிறார்கள். ஒரு கடற்கரையில் வைத்து அம்மா குழந்தைகளை பல்வேறு நிலைகளில் வைத்து புகைப்படம் எடுத்து சந்தோசப்படுகின்றார்.

நகரத்தின் அழகான வெளிப்புற தோற்றம், ஒரு பெரிய லெனின் சிலை நகரத்தின் மையத்தில் கம்பீரமாக நின்று கொண்டு இருக்கிறது. இதன் மூலம் இந்த நாடு, இந்த சமூகம் எப்படிப்பட்டது என்பது மிகத்துல்லியமாக அறிமுகம் செய்யப்படுகிறது.

சிறுவன் அலெக்ஸும் அவன் சகோதரியும் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 1978 ஆகஸ்ட் 26ஆம் திகதி விண்வெளியில் ஒரு ரொக்கெட் ஏவப்படுகிறது. இந்த நிகழ்வு தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பாகிறது. அதில் சிக்மண்ட் ஜான் என்ற விண்வெளி வீரர் பயணிக்கிறார். அதே நாளில் தான் இவர்கள் வீட்டில் ஒருமோசமான சம்பவமும் நடைபெறுகின்றது. அலெக்ஸின் அப்பா மேற்கு ஜேர்மனியில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணுடன் வாழ்வதற்காக அலெக்ஸின் அம்மாவை விட்டு தனியாகப் போய்விடுகிறார். இதற்குப் பிறகு அலெக்ஸுக்கும் சகோதரிக்கும் தந்தையின் நினைவு வராமல் தாயார் பாசத்துடன் பிள்ளைகளை வளர்த்து வந்தார்.

அலெக்ஸின் அம்மா ஒரு போராளி. சோசலிசம் பற்றிய நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து வருபவர். சோசலிச நாட்டில் மிகுந்த பற்றுறுதி கொண்டவர். தமது பிள்ளைகளுக்கு அப்பால் நாடு - மக்கள் - சோசலிசம் - கட்சி பற்றிய உணர்வும் சிந்தனையும் தான் அவரை வளர்த்து வந்தது. அவருக்கான தன்னம்பிக்கையையும் கொடுத்தது.

ஒருமுறை அலெக்ஸின் அம்மாவுக்கு சிறந்த மக்கள்

வாழ்க்கைக்கு மிக அண்மையில் இருக்க முடியும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இதனுள் ஒரு காலம் இயங்குகிறது. வாழ்க்கை சார்ந்த நம்பிக்கைகள், இலட்சியங்கள் சரியும்பொழுது ஏற்படக்கூடிய மனநெருக்கடிகள், சமூக நெருக்கடிகள் வெகு இயல்பாக பதிவு செய்யப்படுகிறது. இவை பதிவு அல்ல மாறாக அரசியல் கருத்துநிலை சார்ந்த உரையாடல்களுக்கான பின்னணியை முன்னிறுத்துகின்றது.

கிழக்கு ஜேர்மனியில் ஒரு தாயும் இரு குழந்தைகளும்

சேவை புரிந்ததற்காக சோசலிச அரசால் உயர்ந்த விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்படுகிறது. சில வருடங்களுக்குப் பிறகு 1989 அக்டோபர் 7 இல் கிழக்கு ஜேர்மனியக் குடியரசின் 40ஆவது ஆண்டுவிழா நாடெங்கும் கோலாகலமாக கொண்டாடப்படுகிறது. வீதியெங்கும் நீண்ட சிவப்புக்கொடிகள் பறக்கின்றன. படைகளின் அணிவகுப்பு வெகு சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

அதேநேரம் அன்று மாலை நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் ஒன்றுகூடி 'எங்களுக்கு பத்திரிகைச் சுதந்திரம் வேண்டும்'

டும்' என்று கோஷமிட்டுக் கொண்டே சோசலிச அரசுக்கு எதிராக ஊர்வலமாகப் போகிறார்கள். அந்த ஊர்வலத்தில் அலெக்ஸும் கோஷமிட்டுக் கொண்டு போகிறான். இந்த நேரத்தில் அந்த வழியே காரில் வரும் அலெக்ஸின் அம்மா சோசலிசத்துக்கு எதிராகத்திரளும் மக்களை அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறார். அப்பொழுது அக்கூட்டத்தில் இருந்து இரண்டு பொலிஸ்காரர் அலெக்ஸை இழுத்துக் கொண்டு வருவதையும் பார்க்கிறார். இந்நிலையில் அம்மா அதிர்ச்சியில் மயங்கி விழுகின்றார்.

அம்மா மருத்துவமனையின் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் சேர்க்கப்படுகிறார். அம்மாவுக்கு மாரடைப்பு வந்து கோமாவில் இருப்பதாக டாக்டர் கூறுகிறார். அவர் மேலும் 'அம்மா எப்போது இயல்புக்கு திரும்புவார் என்று தமக்குத் தெரியவில்லை' எனவும் அலெக்ஸிடம் கூறுகிறார்.

அம்மாவை எப்படியும் அன்போடு பராமரிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்புடன் அம்மாவை வீட்டுக்கு கொண்டு போக அலெக்ஸ் விரும்புகிறான். 'இனிமேல் அடுத்த மாரடைப்பு வராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்ற எச்சரிக்கையுடன் டாக்டர் அம்மாவை வீட்டுக்கு அனுப்புகிறார். அம்மா கோமா நிலையில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கும் இந்த நாட்களில் நாட்டில் பெரும் மாறுதல்கள் நடைபெறுகின்றன. குறிப்பாக கிழக்கு ஜேர்மனியையும் மேற்கு ஜேர்மனியையும் பிரிக்கும் பெர்லின் சுவர் உடைக்கப்படுகிறது. பிரிந்திருந்த இரண்டு நாடுகளும் ஒன்றிணைகின்றன. கலாசார மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. மேற்கத்திய நாகரிகம் அலைபுரண்டு ஓடுகின்றது. களியாட்ட விடுதிகள், மதுபானக் கடைகள் பெருக்க மடைகின்றன. மேற்கத்திய உணவுப்பொருட்கள், அமெரிக்க பானங்கள் யாவும் விற்பனைக்கு வருகின்றன. சமூகப்பண்பாட்டு அரசியலில் பெரும் மாற்றங்கள் உருவாகின்றன. மனித நடத்தைகள், மனப்பாங்குகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. பொதுத் தேர்தல் நடைபெறுகின்றது. இடதுசாரி சோசலிச உணர்வும் சிந்தனையும் அரசியலும் சிதைவுக்குள்ளாக்கப்படுகின்றன.

இந்த மாற்றங்கள் அலெக்ஸையும் சகோதரியையும் வெகுவாகப் பாதிக்கிறது. அலெக்ஸின் அம்மா இந்தக் காலம் வெளிப்படுத்தும் எந்தவித தாக்கத்தையும் பாதிப்பையும் உணராத வகையில் நீண்ட தூக்கத்தில் உள்ளார்.

இந்த நிலையில் எட்டுமாதம் கழிந்து ஒரு நாள் காலை யில் கோமாவிலிருந்து அம்மா விழித்துக்கொள்கிறார். எல்லோருடனும் முழு நிறைவுடன் பேசுகிறார். அலெக்ஸும் சகோதரியும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர். ஆனால் டாக்டர் அம்மா விழித்தது பற்றி ஆச்சரியம் தெரிவிக்கிறார். 'எந்தச் சின்ன அதிர்ச்சியும் திரும்பவும் மாரடைப்பை ஏற்படுத்திவிடும் பிறகு உயிர் பிழைப்பது கடினம்' என்று டாக்டர் எச்சரிக்கின்றார்.

சோசலிசவாதியான அம்மாவுக்கு கம்ப்யூனிஸ ஆட்சி மறைந்ததும் பெர்லின் சுவர் உடைந்ததும் தெரியாது. இந்

நிலையில் வெளி உலகில் நடக்கும் எந்தச் செய்தியும் அம்மாவுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் டாக்டரின் அனுமதியோடு அம்மாவை வீட்டிலேயே வைத்துப் பார்த்துக் கொள்வதாக அலெக்ஸ் சொல்கிறான். அலெக்ஸ் உடனடியாக வீட்டுச் சூழலை மாற்றுகிறான். குறிப்பாக அம்மாவின் அறையை எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு எப்படி இருந்ததோ அப்படி மாற்றுகிறான். தனது காதலி லாராவின் உதவியுடன் அம்மாவை வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறான். வரும் வழியில் ஆம்புலன்ஸில் இருக்கும் ரேடியோவில் கிழக்கு ஜேர்மனியினரின் பணம் இன்னும் இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் செல்லாது என்பதால் அதையெல்லாம் உடனே மாற்றிக்கொள்ளுமாறு செய்தி ஒலிபரப்பாகிறது. அம்மாவுக்கு இந்தச் செய்திகேட்டுவிடாமல் அதன் சத்தத்தை அலெக்ஸ் குறைக்கச் சொல்கிறான். தாங்கள் தங்கியிருக்கும் ஃபிளாட்டில் யாருக்கும் தெரியாமல் அம்மாவை ஒரு வழியாகக் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறான். அம்மாவுக்கு புதுவாழ்வு காட்ட விளைகிறான்.

பிள்ளைகள் அம்மாவை கண்ணும் கருத்துமாக அன்போடு பராமரித்து வருகின்றனர். ஒரு நாள் பிள்ளைகள் தன்னுடன் கூடவே இருப்பதைப் பார்த்து அம்மா 'நீங்கள் எனக்காக ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறீங்க. இந்த அறையில் ஒரு டி.வி.பெட்டி வைத்தா நான் பாட்டுக்கு அதை பார்த்துக்கிட்டு இருப்பேன்' என்கிறார்.

இதனைக் கேட்ட அலெக்ஸ் இதனைச் சமாளிக்க நீண்ட யோசனையில் ஈடுபடுகிறான். ஒருவாறு திட்டமொன்றுக்கு வருகிறான். தனது நண்பன் உதவியுடன் நாடு இணைவதற்கு முன்பு இருந்த பழைய செய்திகளை கெசட்டில் வாங்கி அதை இன்னொரு அறையில் பிளேயரில் ஓட வைத்து அம்மா பார்க்கும் டி.வி.யில் தெரியுமாறு செய்கிறான்.

வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் அலெக்ஸும் சகோதரியும் அம்மா சேகரித்து மறைத்து வைத்திருக்கும் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதனை மாற்றும் இடத்துக்கு கொண்டு செல்கின்றனர். அங்குள்ள அதிகாரி இந்தப் பணத்தை மாற்றுவதற்கான காலக்கெடு முடிந்துவிட்டது எனக் கூறுகிறார். இதற்காக அலெக்ஸ் ஆத்திரப்படுகின்றான் 'நாற்பது வருடம் எங்கம்மா உழைச்ச உழைப்படா' என்று அங்கு கத்துகிறான். சகோதரி அவனை சமாதானப்படுத்தி வீட்டுக்கு கூட்டி வருகிறாள். இரவு அலெக்ஸ் மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து ஒவ்வொரு நோட்டாக வீசி எறிகிறான்.

அம்மாவின் பிறந்த நாளை வழமை போல் சிறப்புடன் கொண்டாடுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்கிறான். அந்த ஃபிளாட்டில் இருக்கும் சிறுவர்களிடம் சொல்லி அம்மா அவர்களுக்கு சொல்லித் தந்த நாட்டுப்பற்றுப் பாடல்களை பாடவைக்கின்றான். அம்மாவின் வயதான கட்சித் தோழர்களிடம் நாட்டில் நடந்த எந்த மாற்றமும் அம்மாவுக்கு தெரியவேண்டாம் எனக்கூறி எல்லோரையும் வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறான்.

அம்மா படுக்கையில் படுத்திருக்க மாணவர்கள் நாட்

டுப் பற்றுப் பாடல்களைப் பாடுகின்றனர். அம்மா மகிழ்ச்சியடையும் வேளையில் சாலை வழியே தொலைவில் தெரியும் கட்டடத்தில் கொக்கோ கோலாவின் பெரிய சிவப்பு நிற பேனர் கட்டப்படுவதை அம்மா பார்த்துவிடுகிறார். 'அது என்ன' என்று அம்மா கேட்கிறார். 'அது ஒரு சோசலிசக் கண்டுபிடிப்பு' என்று கூறி அலெக்ஸ் சமாளிக்கிறான். இப்படி

வெளிநிலைமைகள் எதுவும் அம்மாவுக்கு தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்கிறான். இதற்காக நிறையவே சிரமப்படுகிறான்.

ஒரு நாள் தன் உடல் நிலையில் நல்ல முன்னேற்றம் இருப்பதாக உணரும் அம்மா மெல்ல எழுந்து நிற்கிறார். வீட்டுக்குள்ளே தொடர்ந்து இருந்ததால் ஒரு மாற்றத்துக்காக கொஞ்சம் கீழே இறங்கி வெளியில் போகிறார்.

வெளியே அவர் பார்க்கும் காட்சிகள் நம்ப முடியாதவாறு உள்ளன. இயேசுநாதரின் படம், பிரேசியர் விளம்பரங்கள், புதுப்புது கார்கள், வீட்டுவாசலில் தங்கள் பொருட்களுடன் குடிவருகின்ற மேற்கு ஜெர்மனியக் குடும்பம் என எங்கு திரும்பினாலும் பார்க்கிற எதையும் நம்ப முடியவில்லை. அம்மா அங்குள்ளவர்களிடம் 'எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்' என்று கேட்கிறார். அவர்கள் 'மேற்கி

லிருந்து' என்று சொல்கிறார்கள். வீட்டில் அம்மாவைக் காணாத அலெக்ஸ் தேடி வீதிக்கு வருகின்றான். தெருவில் அம்மாவைப் பார்த்ததும் பதட்டத்துடன் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்து வருகின்றான்.

'இங்க என்ன நடக்குது' என்று அம்மா கேட்கிறார். ஒருவாறு இந்தக் கட்டத்தை சமாளிக்கிறான். மேலும் மேலும் இதனைச் சமாளிக்க தனது

றார். பிள்ளைகளால் அதனைத் தடுக்க முடியவில்லை.

அங்கு சென்று வந்தால் நாட்டில் நடைபெறும் மாற்றங்கள் அம்மாவுக்கு தெரிந்து விடுமென்று அலெக்ஸ் யோசிக்கிறான். பின்னர் ஒருவாறு புதிதாக வாங்கிய காரில் குடும்பத்தோடு பயணமாகின்றனர். இந்தப் பயணம் அம்மாவுக்கு மன நிறைவைக் கொடுத்தது. மிகுந்த சந்தோசத்துடன் பண்ணை வீட்டை அடைகின்றனர்.

அங்கு சென்றவுடன் அம்மாவுக்கு பழைய நினைவுகள். அலெக்ஸின் அப்பா பற்றிய நினைவுகள். தனது கணவரோடு வாழ்ந்திருந்த நினைவுகள் யாவற்றையும் மீட்டுப் பார்க்கிறார். அம்மாவுக்கு கணவரின் நினைவுகள் தொந்தரவு செய்யத் தொடங்கின. எப்படியும் அவரைப் பார்த்து விட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட ஆரம்பித்தார். அவருடன் வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கையை நினைத்து அழத் தொடங்கிவிட்டார்.

அன்று மாலையே அம்மாவின் உடல்நிலை மோசமாகிறது. அங்கிருந்து ஒரு அம்புலன்ஸ் வண்டியில் அம்மாவை மருத்துவமனைக்கு கொண்டு போகின்றனர். இந்த முறை அம்மா பிழைப்பது கடினம் என்று டாக்டர் சொல்கிறார்.

இரவு முழுக்க அலெக்ஸ் அம்மாவின் அருகிலேயே உட்காந்திருக்கிறான். வீட்டில் சகோதரி அப்பாவின் பழைய கடிதங்களை தேடிக்கண்டுபிடித்து அதிலிருந்து அப்பாவின் முகவரியைக் குறித்துக் கொள்கிறான். இதனை அலெக்ஸிடம் கொடுத்து 'அம்மாவின் கடைசி ஆசையைப் பூர்த்தி செய்' என்கிறான். அலெக்ஸ் அப்பாவைத் தேடிப் புறப்படுகிறான்.

எப்படியோ அப்பாவைக் கண்டுபிடிக்கிறான். அவரிடம் அம்மாவின் நிலையைச் சொல்லி நாட்டில் நடந்த மாறுதல்கள் எதுவும் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட வேண்டாம் என்று கூறி அப்பாவை மருத்துவமனைக்கு அழைத்து வருகிறான். அப்பா அம்மா படுத்திருக்கும் அறையில் உட்காந்திருக்க எல்லோரும் வெளியில் வந்து விடுகின்றனர்.

நண்பனுடன் சேர்ந்து இன்னொரு செய்தியை தயாரிக்கிறான். மேற்கு ஜெர்மனியில் முதலாளித்துவம் பிடிக்காத ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அகதிகளாக இங்கு வருவதாகவும் அவர்களுக்கு அடைக்கலம் தரவேண்டியது நம் கடமை என்றும் செய்தி அறையில் ஒலிபரப்பாகிறது. இதனை உண்மை என்று நம்பும் அம்மா யன்னல் வழியே சாலையை பார்க்கிறார்.

விதவிதமான கார்கள் செல்லச் செல்ல 'இத்தனை அகதிகளா.. அவர்களின் குழந்தைகளை நம்ம வீட்டில் தங்கவைக்கலாமே' என்று அப்பாவி யாகச் சொல்கிறார். 'நம்ம வீட்டில் இடமில்லையே' என்று அலெக்ஸின் சகோதரி கூற 'ஊரின் கடைசியில் இருக்கும் நமது பண்ணை வீட்டில் அவர்களைத் தங்க வைக்கலாம்' என்று அம்மா சொல்கிறார். அம்மா பிள்ளைகளிடம் நமது ஊர் வீட்டுக்கு சென்றுவர வேண்டும் எனக் கூறுகி

பழைய சோசலிசக் குடியரசின் ஆண்டுக் கொண்டாட்டம் நடக்கும் நாளுக்கு இன்னும் ஒரு சில நாட்களே இருக்கின்றன. அந்த வாரத்திலேயே இரண்டு நாடுகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்த நாளும் வருவதால் அந்த நாளின் கொண்டாட்டத்தை சோசலிசக் குடியரசின் ஆண்டு விழாவாக அம்மாவை நம்ப வைத்துவிடலாம் என்று அலெக்ஸ் கடைசி முறையாக அதற்கான செய்திகளை தயாரிக்கிறான்.

மருத்துவமனைக்குள் டி.வியை ஏற்பாடு செய்து செய்திகளைப் போட்டுக்காட்டுகிறான். அம்மா மகனை பெருமிதத்துடன் பார்க்கிறார். அன்று இரவு ஒன்றிணைந்த நாட்டின் கொண்டாட்டம் நடக்கிறது. வானத்தில் வண்ண வண்ணமாக பட்டாசுகள் வெடித்துச் சிதறுகின்றன.

அதை மருத்துவமனையில் படுக்கையில் இருந்தவாறே சோசலிச நாட்டின் விழாவாகப் பார்க்கும் மகிழ்ச்சியுடன் அம்மாவின் உயிர் பிரிகிறது. அம்மா தனது சாம்பல் சோசலிச நாட்டின் காற்றில் கலக்க வேண்டும் என்று விரும்பியிருந்தார்.

இதனால் அம்மாவின் சாம்பலை அலெக்ஸ் ஒரு ராக் கெட்டில் வைத்து பற்ற வைக்கிறான். முன்பு பிறந்த நாளில் கலந்து கொண்ட தோழர்களும் ஆசிரியர்களும் மொட்டை மாடியில் கனத்த முகத்துடன் நிற்க ராக் கெட்டி வானத்தில் சீறிச் சென்று மத்தாப்பாக வெடித்துச் சிதறுகிறது. 'அம்மா விட்டுச் சென்ற நாடு கடைசி மூச்சுவரை அவர் நம்புகிற ஒரு நாடாகவே இருக்குமாறு நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டோம். இனி எப்போதும் நாடு அந்த நிலைக்குத் திரும்பப்போவதில்லை. ஆனாலும் அது எங்கள் நினைவில் இருக்கும் எப்போதும் நான் என் அம்மாவுடன் இருப்பதைப் போல...' என்ற அலெக்ஸின் குரலுடன் படம் நிறைவடைகிறது.

இப்படம் ஐரோப்பாவிலும் ஜெர்மனியிலும் 2003 இல் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டது. இந்த ஜெர்மன் மொழிப் படத்தின் இயக்குநர் ஆல்வ்காங் பெக்கர் அரசியல் உணர்வு மிக்கவர். இவர் பல்வேறு படங்களை இயக்கியுள்ளார். பாராட்டுகளுக்கும் பெற்றுள்ளார்.

(32ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகத் திருப்பி அனுப்பப்படும் அகதிகள் ஏதாவது ஒரு குழுவுடன் இணைந்து கொள்ளும் சாத்தியம் கூட உள்ளது. ஐரோப்பிய யூனியன் ஒவ்வொரு நாடும் ஏற்க வேண்டிய அகதிகள் இவ்வளவு என்ற திட்டத்தை வெளியிட்டுள்ளது. கிழக்கு ஐரோப்பிய உறுப்பு நாடுகள் இத் திட்டத்தை எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்துள்ளன. செக் குடியரசின் பிரதமர் பொஹுஸ்லேவ் சொபட்கா தமது நாட்டினை ஒரு தொகுதி அகதிகளை ஏற்கும்படி கட்டாயப்படுத்த முடியாது என்று கூறியதோடு, இத்திட்டம் செயற்பட முடியாது என்றும் கூறினார்.

ஐரோப்பிய யூனியனுக்கும் சர்வதேச சமூகத்திற்கும்

இயக்குநர் 1989 ஆம் ஆண்டு உடைக்கப்பட்ட பெர்லின் சுவரைப் பின்னணியாகக் கொண்டு அற்புதமான கதையை அழகாகச் சொல்லி இருக்கிறார். காட்சி சார்ந்த கதை நகர்வின் மூலம் அரசியல் தத்துவார்த்த உரையாடல்களுக்கான களங்களை குவியப்படுத்துகிறார். ஒரு நாட்டின் அரசியலில் நிகழும் மாற்றம் குடும்ப உறவுகளுக்குள் நிகழ்த்தும் பாதிப்புகளை மிக நுணுக்கமாக இப்படம் பதிவு செய்கிறது.

பழைய வீட்டை விட்டு அம்மா வெளியில் வரும் காட்சியில் ஒரு ஹெலிகொப்டரில் கயிற்றில் கட்டப்பட்ட வெனினின் சிலையை தூக்கிச் செல்வதும் சிலையின் நீட்டிய கை தெருவில் நிற்கும் தன் கடைசித் தோழரான அம்மாவை நோக்கி நீள்வது போல கடந்து செல்லும் காட்சி நம்மை மெய்சிலிர்த்த வைக்கிறது. நீண்ட உரையாடல்கள் வசனங்களின்றி காட்சி சார்ந்து அரசியல் பேசுவது வெகு சிறப்பு.

அம்மா கேட்கும் ஊறுகாய் போத்தலைக் கூட வாங்க முடியாமல் குப்பைத் தொட்டியில் இருந்து பழைய போத்தலை மட்டும் எடுத்து அதில் புதியதை வைத்துக் கொடுக்கும் காட்சி பல்வேறு அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. இது போல் அம்மாவுக்கு டி.வியில் போட்டுக் காட்டுவதற்காக அலெக்ஸால் எடுக்கப்படும் காட்சிகளின் பின்னால் உள்ள நகைச்சுவையும் சோகமும் நெருடலானவை. இவை மூலம் சொல்ல வேண்டிய செய்திகள் அரசியல் தன்மை பெற்றவை. சினிமா மொழி உயிர்ப்புள்ளது. தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகின்றது. இதனை இப்படம் மெய்ப்பிக்கின்றது.

ஒரு தாய் தன் பிள்ளைகள் செய்யும் அனைத்தையும் சாகசமாகவே பார்க்கிறாள். கடைசியில் பொய்யான செய்திகளை டி.வி.யில் பார்க்கும்போது அம்மா அலெக்ஸை அர்த்தம் ததும்பப் பார்ப்பாள். அந்தப் பார்வையில் தான் எத்தனை அர்த்தங்கள். இது போன்ற அர்த்தங்கள் அரசியல் பார்வையாக நமக்குள்ளே உருவாகட்டும். எது எப்படியிருந்தாலும் சினிமா நமக்குள்ளே பல மாற்றங்களை நிகழ்த்தியுள்ளது. இந்தப் படமும் நமக்குள்ளே இதனைத்தான் செய்துள்ளது. ■

இடையே நெருக்கமான ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்துதல் இப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு உதவும். அத்தோடு இப்பிரச்சினையில் அமெரிக்காவை இணைத்துக் கொள்வதற்கு ஐரோப்பிய யூனியன் முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதன் மூலம் தீர்வுக்கான வழிகளைத் தேடிக் கொள்ளலாம். உறுதிநிலையில் உள்ள மேற்கு ஆசிய நாடுகள் இவ் அகதிகளுக்கு உதவவும் ஆறுதல் அளிக்கவும் முன் வரவேண்டும். இவ்விடயத்தில் கவனக்குறைவாக இருந்தால் அது ஐரோப்பாவிற்கு மட்டுமல்ல உலகின் ஏனைய நாடுகளுக்கும் தீங்காய் முடியும். ■

(தனஞ்சே திரிபாதி- புதுடிவலியின் தென்னாசிய பல்கலைக்கழகத்தின் சர்வதேச உறவுகள் துறையில் உதவிப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறார்)

எஸ்.இராகவன்

சமகாலத் திரைவலம்

அண்மையில் வெளிவந்த தமிழ்த்திரைப்படங்களில் ஆரஞ்சுமிட்டாய், நாலு பொலிஸும் நல்லா இருந்த ஊரும் குறிப்பிடப்படவேண்டியவையாகும். எளிமையும் நுட்பமும் கொண்ட இயல்பான காட்சிகளால் மாற்றுத்திரைப்படங்களை உருவாக்கும் முயற்சியாகத்தான் இத்திரைப்படங்களைப் பார்க்க வேண்டும். முதலில் ஆரஞ்சு மிட்டாய் குறித்து நோக்குவோம்.

அறிமுக இயக்குனர் பிஜு விஷ்வநாத் இயக்கத்தில் வெளிவந்திருக்கும் ஆரஞ்சு மிட்டாய் சுயமாக முடிவெடுக்க இயலாத ஓர் இளைஞனையும் எதையும் சாதாரணமாகக் கருதும் ஒரு முதியவரையும் ஒரு புள்ளியில் சந்திக்க வைத்து உடன் நிகழும் சம்பவங்களால் வாழ்வியலின் கூறுகளை எளிமையாகப் பகுத்தாய்வு செய்ய எத்தனிக்கிறது. இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்ற நடைமுறைக்கும் எப்படியும் வாழலாம் என்ற சிந்தனைக்கும் இடையில் ஓர் இணைப்பை ஏற்படுத்தி சமரசம் செய்து கொள்ள முயன்று இருப்பதுதான் இத்திரைப்படத்தை பலவீனமாக்குகிறது. சற்றே சிரத்தை எடுத்து காட்சிகளில் உரிய வகையில் அழுத்தம் கொடுத்திருந்தால் ஆரஞ்சு மிட்டாய் ஓர் உலகத்தரமான திரைப்படமாகியிருக்கும். அந்தளவுக்குப் இப்பிரதிக்கான ஓரிருவரிக்கதை மிக வலுவானது.

இனிப்புப் புளிப்பு கலந்த ஆரஞ்சுமிட்டாயைத் தலைப்பாக வைத்தது கூட எல்லா வகையிலும் மிகப் பொருத்தமானது. ஆனால் சில காட்சிகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்துவிட்டு அதே அளவிற்கு ஏனைய காட்சிகளை சிறுபிள்ளைத் தனமாக அமைத்திருப்பது நகைப்பிற்கும்

வேதனைக்குமுரியதாகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக அறுபது வயது இதய நோயாளியாக விஜய்சேதுபதி தோன்றும் காட்சிகளுக்கு உரியவகையில் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதும் அவர் வேட்டியை மடித்துக்கட்டிக் கொண்டு நடக்கும் போது அதுவரை கொடுக்கப்பட்ட அழுத்தமெல்லாம் சீர்குலைந்து பலவீனமாகிவிடுகிறது.

சுயமுடிவெடுக்க முடியாத ஒரு மருத்துவப் பணியாளாக நடத்திருக்கும் ரமேஷ் திலக் வெகு இயல்பாக நடத்திருக்கிறார். விஜய்சேதுபதியின் மகனாக நடத்திருக்கும் கருணாகரனின் பாத்திரம் மனதோடு ஒட்டாமல் தனித்து நிற்கிறது. இதெல்லாம் உண்மையில் திரைக்கதையையே பலவீனமாக்கிவிடுமென்பதை இயக்குநர் உணரவில்லையா?

அடுத்ததாக “நாலு பொலிஸும் நல்லாயிருந்த ஊரும்” நமது கவனத்தை ஈர்க்கிறது. இது பேசும் பொருள் உலகத்தரமானது. ஊர் அமைதியாக இருப்பது அவ்வூரின் நான்கு பொலிஸ்காரர்களுக்கும் தீங்காகப் போகின்ற தென்ற நிலை வரும்போது ஊரின் அமைதியைக் குலைத்துக் கலவரத்தை உருவாக்கி அதிலே குளிர்காய அவர்கள் போடும் திட்டங்களும் அத்திட்டங்களைக் கைவிடும் நிலைமை வரும்போது முன்னர் போட்ட திட்டங்கள் ஊரின் அமைதியை எவ்வாறு குலைக்கின்றதென்பதை வெகு இயல்பாக படமாக்கித்தந்துள்ள அறிமுக இயக்குநர் எம்.ஜே. பூரீகிருஷ்ணா கணிப்பிற்குரியவராகின்றார்.

இத்திரைப்படம் நல்லா இருந்த ஊருக்கு மட்டுமல்ல நல்லா இருந்த நாட்டிற்கும் பொருந்திவரக்கூடியது. இன்று உலகளாவிய ரீதியில் இதுபோலவே தான் நடந்து

கொண்டிருக்கிறது. அமெரிக்கா, ரஷ்யா போன்ற வல்லாதிக்க நாடுகள் சார்பளவில் அமைதியை விரும்புவதில்லை.

அமைதிக் குலைவை ஏற்படுத்திக் குளிர்காய்வதற்குரிய தருணங்களை எதிர்பார்த்திருக்கின்றன. தவிரவும் சில நாடுகளில் அமைதிக்குலைவினை ஏற்படுத்திக் குளிர்காய்ந்துகொண்டுமிருக்கின்றன. இலங்கைக்கும் இது நன்றாகப் பொருந்தக் கூடியதே. 2002இல் தொடங்கி இன்று வரை இலங்கையில் நடந்த அரசியல் மாற்றங்களோடு இதைத் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தால் எல்லாம் தெளிவாகும். இதுபோன்ற திரைப்படங்கள் தான் உண்மையில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த முடியும். இத்திரைப்படத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியும் (காதல் காட்சிகளைத் தவிர) அங்கத ரசனையோடு செதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இதுவரை யாருமே இத்திரைப்படத்திற்கு உரிய முக்கியத்துவமளித்துள்ளதாகத் தோன்றவில்லை.

தனது முன்னைய திரைப்படங்களின் மூலம் மாற்று சினிமாவுக்கான நடிகர் என்ற இமேஜை உருவாக்கியிருக்கும் அருள்நிதி இதில் ஒரு பொலிலாக வருகிறார். சிங்கம் புலி, பகவதி பெருமாள், அசோக் ஆகியோர் பொலில் வேடமேற்றுள்ளனர். ரம்மியா நம்பீசன் கதாநாயகியாக நடித்துள்ளார். எனினும் எவருக்குமே தனித்த முக்கியத்துவம் வழங்கப்படாமல் எல்லோருக்குமே சமமான முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடவேண்டியதாகும். காதல் காட்சிகளையும் பாடல் காட்சிகளையும் நீக்கி விட்டு பிறகாட்சிகளுக்கு இன்னும் அழுத்தம் கொடுத்திருந்தால் இத்திரைப்படமும் காக்கா முட்டை பெற்றிருந்த வரவேற்பினைப் பெற்றிருக்குமென்றே எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

நல்ல திரைப்பட ரசனையை உருவாக்குவதென்பது தனியே நல்ல திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதில் மட்டும்தங்கியிருப்பதில்லை. புறமொதுக்கலின்றி எல்லாத் திரைப்படங்களையும் பார்ப்பது கூட நல்ல திரைப்பட ரசனையை உருவாக்குவதற்கான மாற்றுவழிதான். எமது திரைப்பட ரசனை என்பது பொதுவாக தென்னிந்திய தமிழ்ப்படங்கள் வழியாகவே உருவாக்கப்படுகிறது. எனவே நமது திரைப்பட ரசனையை மேம்படுத்திக்கொள்வதற்கான செயற்பாடுகளை அங்கிருந்து தான் தொடங்க வேண்டும்.

அதை விடுத்து எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒரு சாதாரண பார்வையாளனை நோக்கி நீ பார்ப்பதெல்லாம் குப்பை சினிமா அதைப் பார்க்காதே. நான் பார்ப்பதுதான் நல்ல சினிமா. அதைத்தான் நீ யும் பார்க்க வேண்டுமென வேற்றுமொழித் திரைப்படங்களின் பட்டியலொன்றை வாசித்து வியாக்கியானம் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவன் விழிபிதுங்கி செய்வதறியாது திகைப்பான். 'ஐயோ இப்படியொரு முழுப்பைத்தியத்திடம் வந்து மாட்டிக்கொண்டோமே!' எனப்பயந்து தருணம் கிடைத்தால் எழுந்தோடி விடுவான். இதனால் அவனது ரசனை மட்டத்தில் இருந்து தான் அதைத்தொடங்க வேண்டும். இதிலே ஓரிரு சாதாரண பார்வையாளனையாவது விழிப்புணர்வடையச்

செய்துவிட்டால் கூட பெரிய வெற்றிதான். இந்த அடிப்படையில் தான் சமகாலத் திரைவலத்தில் தீவிர சினிமா விமர்சகர்களால் குப்பை எனத் தூக்கியெறியப்படும் தகுதி வாழ்ந்த திரைப்படங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன. அந்த வரிசையில் ரோமியோ ஜூலியட், சகலகலாவல்லவன் (அப்பாடக்கர்), தனிஒருவன், இது என்ன மாயம்? சண்டிவீரன், தாக்க தாக்க போன்ற திரைப்படங்கள் குறித்துப் பேசிக்கொள்ளலாம்.

ரோமியோ ஜூலியட், சகலகலாவல்லவன், தனி ஒருவன் மூன்றுமே ஜெயம் ரவி கதாநாயகனாக நடித்து சமகாலத்தில் வெளிவந்த திரைப்படங்கள். ரோமியோ ஜூலியட், சகலகலாவல்லவன் இரண்டுமே வழமையான மசாலா படங்கள்தான். இயக்குநர் புதிதாக எதையும் யோசிக்கவில்லை. காட்சிகளுக்கு அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டும்- காட்சிகள் தர்க்கபூர்வமானவையாக அமைய வேண்டும் என்ற எந்தவித அக்கறையுமில்லாமல் எடுக்கப்பட்டுள்ள மிகமோசமான திரைப்படங்கள் என்று சொல்லலாம்.

கட்டிடிக்கமாக காட்சியமைத்திருந்தாலும் கவனயீர்ப்புக்குள்ளாகக் கூடியதாகத் தான் கதை ஓட்டம் உள்ளது. ஆனாலும் கூட அழுத்தமற்ற தர்க்க ரீதியற்ற காட்சிகள் மிகுந்திருப்பதால் இவ்விருதிரைப்படங்கள் குறித்துப் பேசுவதற்கு எதுவும் இல்லை. பெரும் பணக்காரனைக் கணவனாக அடைய விரும்பும் பெண்ணொருத்தி உடல் பயிற்சி நிலையம் நடாத்தும் ஒருவனைப் பெரும் பணக்காரன் என நம்பிக்காதலிக்கிறாள். அவன் பணக்காரன் இல்லை என்பதை அறிந்ததும் அவனுக்கு Goodbye சொல்லிவிட்டு இன்னொரு பணக்காரனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்துகொள்கிறாள். என்ன இது தமிழ் சினிமாக்கதாநாயகிகளின் கற்புநெறிக்குக்

களங்கம் ஏற்படுத்துகிறாளே? என நீங்கள் கோபம் கொள்ளலாம். எனக்கும் கோபம் வரத்தான் செய்தது எங்களுக்கே கோபம் வருகிறதே கதாநாயகனுக்குக் கோபம் வராதா? ஆனால் அவன் வேறு ரூட்டில் போகிறான்.

“நீ விரும்பியபடி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள். அதிலே நான் குறுக்கிடாமலிருக்க உன்னைப் போல ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து எனக்குக் கட்டிவை” எனக் கதாநாயகியைத் தனிமையில் அழைத்து நிபந்தனை விதிக்கிறான். இதற்குமேல் தொடரவேண்டாமென நினைக்கிறேன். ஏனெனில் நீங்கள் எதிர்பார்ப்பதைப் போலவே கதாநாயகி மனம்மாறிவந்து கதாநாயகனைக் கெஞ்சிக்கூத்தாடியாவது கரம்பிடித்துவிடுவாளல்லவா. ஜிம்போயாக ஜெயம்ரவியும் பணக்காரனைக் காதலித்து மணம்புரியும் இலட்சியக்கதாநாயகியாக ஹன்சிகா மோத்வானியும் இதில் நடித்துள்ளனர்.

நிச்சயிக்கப்பட்ட மாப்பிள்ளையாக வரும் வம்சிகிருஷ்ணாவின் நடிப்புக் கொஞ்சம் பரவாயில்லை. சகல கலாவல்லவன் (அப்பாடக்கர்) ஜெயம்ரவி, அஞ்சலி, திரிஷா ஆகியோரது நட்சத்திர அந்தஸ்தையும்) பரோட்டா சூரியின் நகைச்சுவையையும் நம்பி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சூரியின் முறைப்பெண்ணாக வரும் அஞ்சலியோடு ஜெயம் ரவி காதலாசிரியர் கசிந்துருகும் போது எதிர்பாராதவிதமாக தந்தை (பிரபு)யின் சொல்லை மந்திரமாகக் 'கருதி திரிஷாவை ஜெயம் திருமணம் செய்துகொள்கிறார்'.

தம்பதியரிடையே நாளுக்குநாள் முரண்பாடு வலுத்து விவாகரத்து செய்துகொள்வதென்ற முடிவிற்கு திரிஷாவரும் போது தனது வீட்டில் வந்து 30 நாள் தங்கினால் விவாகரத்துத் தருவதாக நிபந்தனை விதிக்கிறார் ஜெயம் ரவி. அதற்குத் திரிஷாவும் ஒப்புக்கொள்கிறார். அதன்

பின் விவேக்கின் இரட்டை வேட நகைச்சுவை தவிர குறிப்பிட எதுவுமில்லை. எல்லாமே வலிந்து திணிக்கப்பட்ட காட்சிகள் தான்.

'தனி ஒருவன்' ஒப்பீட்டில் சற்றே தற்புதுமையான கதைக்களம். தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியைக் கருவியாகக் கொண்டு குற்றமும் குற்றத்தின் நிமித்தமும் காட்சிகளாக்கப்பட்டுள்ளன. ஏற்கனவே ஜெயம், சந்தோஷ் சுப்பிரமணியம், வேலாயுதம் போன்ற திரைப்படங்களைப் பிறமொழிகளில் இருந்து மீளருவாக்கம் செய்த ராஜாவுக்கு தனியொருவன் முதலாவது நேரடித் தமிழ்ப்படமாகும். இப்படத்தின் பலமே கட்டிற்றுக்கமான திரைக்கதைதான். இங்கேயும் காட்சிகளுக்கான அழுத்தம் போதுமானதாக அமையவில்லையென்றாலும், கதாநாயகனுக்கு காண மற்றும் எதிர்க்கதாநாயகனுக்கான பாத்திர உருவாக்கம் சமநிலையில் இருப்பதால் சாதாரண பார்வையாளனுக்கு விறுவிறுப்பையும் பரபரப்பையும் ஏற்படுத்த முடிகிறது. தகவல் தொழில்நுட்பத்தின் வளர்ச்சி மனித இருப்பை கேள்விக்குள்ளாக்கும் ஒரு நிலைபற்றிய சிறு பொறியையேனும் காட்சிப்படுத்த முயன்றிருப்பதைப் பாராட்டலாம். மித்ரன் (ஜெயம் ரவி) நாங்கள் அநேகமாக எல்லாப்படங்களிலும் பார்த்திருக்கும் கதாநாயகன் தான். ஆனால் சித்தார்த் அபிமன்யூ (அரவிந்தசாமி) தமிழ் சினிமாவுக்கு புதியவன். இப்படியொரு நிதானமான எதிர்நாயகன் தான் எமது சினிமா உலகத்திற்கு அவசியம். மித்ரனின் தோழர்களில் ஒருவராக வரும் கணேஷ் வெங்கடராம் வீணாடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

'இது என்ன மாயம்?' விக்ரம் பிரபுவுக்கு ஆறாவது படம். கும்கி, இவன்வேற மாதிரி, அரிமாநம்பி, சிகரம் தொடு என வரிசையாகத் தனது அழுத்தமான தனித்துவமான நடிப்பினால் ஒரு நல்ல இளந்தலைமுறை நடிகன் எனத்தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொண்ட விக்கிரம் பிரபுவுக்குத் தாத்தா நடிகர் திலகம் அப்பா இளைய திலகம் இருவரினதும் சாயலோ தாக்கமோ இல்லாதிருப்பது தான் மிகப்பெரும் பலம்.

ஆனால் அண்மையில் வெளிவந்த வெள்ளைக்கார துரையும் இது என்ன மாயமும் அவரை ஒரு சராசரி நடிகளாக்கிவிட முனைவதாகவே தோன்றுகின்றது. வெள்ளைக்காரத் துரையில் ஓர் அசட்டுத்தனமான கதாபாத்திரத்தின் மூலம் தனது தனித்துவமான நடிப்பில் இருந்து விடுபட்டுச் சராசரி கதாநாயகனாகிவிட்ட விக்ரம் பிரபு 'இது என்ன மாயம்?' திரைப்படத்தில் சராசரி நாயகனை விடக் கீழ் இறங்கி விட்டான். விஜய் இயக்கத்தில் வெளிவந்திருக்கும் இது என்ன மாயத்தில் எந்த மாயமும் இல்லை. இந்தளவிற்கு மொக்கையான ஒரு திரைக்கதையை தமிழ் சினிமா இதுவரை கண்டதில்லை என்பது தான் ஒருவேளை இது என்ன மாயமாக இருக்குமோ? காதலர்களைச் சேர்த்து வைக்கும் குழுவின் தலைவராக வருகிறார் விக்கிரம் பிரபு. அதற்காக மழை பெய்விக்கிறார்கள். காதலனுக்கு ரூப் வைத்துச் சண்டை போடுகிறார்கள். இறுதியில் ஒருவன் வந்து தனக்குப் பிடித்த பெண்ணைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைக்குமாறு விக்கிரம்

பிரபுவின் குழுவினரிடம் கேட்கிறான். அவன் விரும்புகிற பெண் விக்கிரம் பிரபுவின் முன்னாள் காதலியென கதையில் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தும் இயக்குநர் நகைப்புக்குரியவராகிறார். விக்கிரம் பிரபுவிற்கு அம்மாவாக அம்பிகாவும் அப்பாவாக நாசரும் காதலியாகக் கீர்த்தி சுரேஸும் ஒருதலைக்காதலனாக நவ்தீபும் நடத்துள்ளனர். எந்தவொரு காட்சியிலும் அழுத்தம் இல்லை என்பதுதான் பெரிய பலவீனம். மழைபெய்விப்பதும் காதலனுக்காக டூப்போடுவதும் காதலியின் முன்னிலையில் மஜிக்ஷோ நிகழ்த்துவதுமான காட்சிகளை ரசிக்கலாம். அவ்வளவு தான்.

களவாணி, வாகை சூடவா, நையாண்டி போன்ற திரைப்படங்களை இயக்கிய சற்குணத்தின் நெறியான்கையில் வந்திருக்கும் திரைப்படம் தான் சண்டிவீரன், களவாணி, வாகை சூடவா இரண்டுமே சற்குணத்தை ஒரு மாற்று சினிமா இயக்குநராக அடையாளம் காட்டின. விமல், ஓவியா, இனியா போன்றோரும் இத்திரைப்படங்களிலேயே அறிமுகமாகி முன்னணிக்கு வந்தனர். நையாண்டி திரைப்படத்தின் மூலம் சற்குணம் தன்னை ஒரு சராசரி இயக்குநராகத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

இப்போது சண்டிவீரனிலும் அதுதான் நேர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் நையாண்டி அளவிற்கு மோசமான படம் இல்லை என்பது சற்றே ஆறுதல் அளிக்கும் சங்கதி. இரு கிராமங்களிற்குமிடையிலான தண்ணீர்ப் பிரச்சினை தான் கரு. இரு கிராமங்களுக்கிடையில் நிலவும் பகையினால் (நெடுங்காடு, வயல்பாடி) நெடுங்காட்டில் உள்ள மில் முதலாளி குளத்தை ஏலத்திற்கெடுத்து வயல்பாடிக்கு தண்ணீர் கொடுக்க மறுக்கிறார்.

இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க களமிறங்குகிறான் நமது சண்டிவீரன். மில் முதலாளியின் மகனையும் பகுதி நேரமாகக் காதலிக்கிறான். கடைசியில் எல்லாம் சுமுகமாக முடிகிறது. சண்டிவீரனாக நடிகர் முரளியின் மகன் அதர்வாவும் மில் முதலாளியாக லாலும் அவர் மகளாக ஆனந்தியும் சண்டி வீரனின் அம்மாவாக ராஜபூரியும் நடத்துள்ளனர். ஆரம்பக் காட்சியில் சண்டிவீரன் சிங்கப்பூர்ச் சிறையில் அடிவாங்குவதுதான் ஏனென்று புரியவில்லை.

தாக்க தாக்க நடிகர் விஜயின் உடன்பிறவாச் சகோதரன் விக்கிராந்த் நடத்து வெளிவந்திருக்கிறது. வழமையான பழிவாங்கும் திரைப்படமென்றாலும் சில விடயங்களைக் கவனப்படுத்தியிருக்கிறது. சஞ்சீவ் இயக்கத்தில் வெளிவந்திருக்கும் இத்திரைப்படம் புகையிரத நிலையத்தில் பணத்துக்காக அப்பன் ஒருவன் தனது மகளைத் தரகனுக்கு கைமாற்றுவதோடு ஆரம்பிக்கிறது. அத் தரகன் தன்னால் நாடாத்தப்படும் விபசார விடுதிக்கு அப்பெண்ணைக்கொண்டு செல்கிறான். அவன் அங்கிருந்து தப்பித்துச் செல்ல முயன்று அத்தரகனிடம் பிடிபட்டு வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்படுகிறான். விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படும்போது கருத்தரிக்கிறான்.

பிரசவத்தின்போது ஆண் குழந்தை பிறப்பதால் குழந்தையைப் புதைத்துவிடச் சொல்கிறான் தரகன். மயக்கம் தெளிந்து எழுகின்ற அந்தப் பெண் தன் குழந்தை புதைக்கப்பட்டதை அறிந்து வலியையும் வேதனையையும் தாங்கி அந்த இடத்திற்கு ஓடிப்போய் குழந்தையை தோண்டி எடுக்கிறான். குழந்தையும் உயிர்பிழைத்து விடுகிறது(?) விபசார விடுதியிலேயே வளரும் அக்குழந்தை சிறுவனாகும் போது இன்னொரு பெண்ணின் மகள் முதல் நாள் விபசாரத்தில் ஈடுபடுத்தப்படும்போது அவளைக் காப்பாற்ற அச்சிறுவன் எத்தனிக்கிறான். அப்போது நடக்கும் கைகலப்பில் சிறுவனைக் கொல்ல தரகன் துரத்தும் போது அவனைத் தப்பித்துச் செல்லும் படி தாய் சொல்லுகிறான்.

தரகன் சிறுவனின் தாயைக் கொன்றுவிட அங்கு இருந்து தப்பிக்கும் சிறுவன் நகரத்திற்கு வந்து சேருகிறான். அங்கே இன்னொரு அனாதைச் சிறுவன் அவனோடு நெருக்கமாகிறான். இருவரும் வளர்ந்து பெரிய வர்களாகிறார்கள். விபசார விடுதியில் தப்பித்து வந்த சிறுவன் தான் விக்ராந்த் அவனுக்கு சிநேகிதனாகும் சிறுவன் தான் அரவிந்த் இருவரும் அண்ணாச்சியின் சாப்பாட்டுக்கடையில் வேலைசெய்வதும் அந்தப் பகுதிக்கு ரவுடியாக உள்ள ராகுல்வெங்கட்டின் தேர்தல் வேலைகளையும் கவனித்துக்கொள்கிறார்கள். அரவிந்த் அபிநயாவைக்காதலிக்கிறான். அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாத அபிநயாவின் தாய் ரவுடி ராகுல் வெங்கட்டின் அடியாள் ஆன தனது தம்பிக்கு கட்டிவைக்க ஏற்பாடு செய்கிறான். இதற்கிடையில் அரவிந்த் இரகசியமாக அபிநயாவுக்குத் தாலி கட்டிவிடுகிறான். இது வெளியே தெரிய வரும் போது அபிநயாவின் முறை மாமன் அவளைக்

(35ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

நினைவுப்பரவல்

பாட்டாளிக் கவிஞன் பட்டுக்கோட்டையார்

தமிழகத்தின் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திற்குச் சொந்தமான பட்டுக்கோட்டையில் உள்ள 'செங்கம்பட்டுத் தான் காடு' கிராமத்தில் பிறந்த ஒரு சிறுவன் தனது சிறுவயதில் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பார்ப்பதும் அதில் இடம் பெறும் பாடல்களைக் கேட்டு வரிகள் பிழைக்காமல் பாடுவதும் அவனது விருப்பமான செயலாக இருந்தது.

இரண்டாம் வகுப்பு வரைதான் அச்சிறுவனின் பள்ளிப் படிப்பு. பின் அந்தச் சிறுவன் அரசியல் மேடைகளில் பாடல்கள் பாடுவது, மேடை நாடகங்களில் நடிப்பது என தனது வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

பாட்டு, மேடை, நடிப்பு என்று பயணப்பட்ட அந்த சிறுவன் தனது 24 ஆவது வயதில் தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்கு பாடல்கள் எழுதும் வாய்ப்பைப் பெற்றான்.

தன் கடின உழைப்பாலும் விடாமுயற்சியினாலும் முன்னேறித் தனது தனித்துவமான கவிவரிகளால் மிகக்குறுகிய கால இடைவெளியில் தமிழ் நாடு முழுதும் பெயர் சொல்லும்படி பிரபலமானான்.

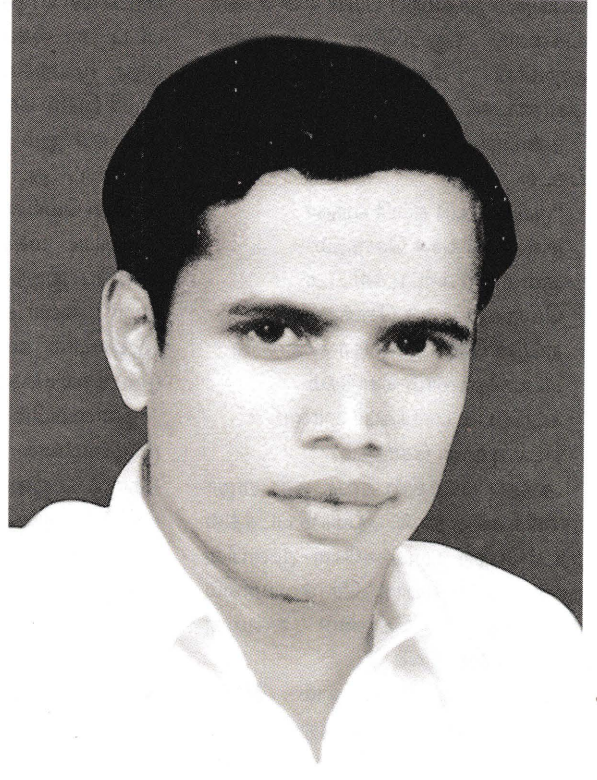
வாழ்வில் எத்தனையோ சிரமங்கள். பல நாட்கள் பட்டினியென அவனைக் காலம் வாட்டிப் பிழிந்த போதும் தன் சுய முயற்சியையும் நேர்மையையும் விட்டுக் கொடுக்காது வளர்ந்து வந்தான்.

இப்படிப் பல இன்னல்கள் தாக்கியபோதும் தன்னம்பிக்கையோடு வளர்ந்து பிறர் வியக்கும்படி வாழ்ந்த அந்தச் சிறுவன் தான் தமிழ்த் திரைவானில் என்றும் உள்ளம் மறவா பாடல்கள் எழுதிய 'மக்கள் கவிஞர்' பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம்.

பாரதியைப் பட்டுக்கோட்டையார் நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பை வரலாறு தரவில்லை. பாரதி 1921 இல் மறைந்தார். பட்டுக்கோட்டையாரோ 1930 ஆம் ஆண்டு தோன்றினார். இருப்பினும் பீடுமிக்க கவிஞர்களை எந்தக் கால இடைவெளிகளும் பிரிப்பதில்லை.

உலகில் தோன்றிய அரும்பெருங்கவிஞர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் மகாகவி பாரதியார் ஆவார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் மனிதனையும் மனிதத்தையும் சிறக்கப் பாடியவர். மனித சமூகத்தை முன்னிலும் மேலாக உயர்த்திப் பாடியவர். பாடுபட்டவர்;

பாரதியின் கவிதைகளையும் ஏனைய கட்டு

ரைகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவரது கூரிய பார்வை மனிதச் சமூகத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஊடுருவி உள்ளதை நன்கு உணரலாம்.

அரசியல், பொருளியல், மெய்யியல், இலக்கியம் போன்ற பல துறைகளையும் நுணுக்கமாக நோக்கி அதன் வெளிச்சத்தில் சமூகத்தை முன்னேற்றத் துடித்தவர். சமூகத்தில் மண்டிக் கிடந்த மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் பெண்ணடிமைத் தனத்தையும் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் ஒழிக்க முரசு கொட்டியவர். புதுமை எண்ணங்கொண்டோர்க்கு வழிகாட்டியாக விளங்கி முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களும் கவிஞர்களும் தோன்ற உந்து சக்தியாக விளங்கியவர். அதனார் தான் அவரை 'நீடு துயில் நீக்க பாடி வந்த நிலா' என்றார் புரட்சிக் கவிஞன் பாரதிதாசன்.

பாரதிதாசன் அவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகித் தம் கவித்துவத்தை வளமாக்கிக் கொண்டவர் பட்டுக்கோட்டையார். பாரதி, பாரதிதாசன் ஆகியோரை இரு கண்களாகப் போற்றிய பட்டுக்கோட்டையார் மார்க்சிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு புதுயுகக் கவிஞராக மலர்ந்தார். பட்டுக்கோட்டையார் பிரபலமான கவிஞர் ஒருவரை எப்படிப் பாதித்தார் என்பதை அவரே கூறுகிறார் பாருங்கள்.

'திரைப்படப் பாடல்களை திவ்வியப்பிரபந்தம் போல் மனப்பாடம் செய்யும்' என் நண்பன் ஒருவன் ஒரு படத்தின் ஒரிரு பாடல்களை என் செவியில் பிரம்மோபதேசம் போல் ஒதினான்.

ஆம் அந்தப் பாடல் வரிகள் காயத்திரி மந்திரத்தைப் போல் என் காது வழியே புகுந்து நாடி நரம்

கனிவுமதி

பெங்கும் நீக்கமறப் பரவி என் உணர்வுகளைப் புதுப்பித்து உள்ளத்தில் நாற்காலி போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டன.

நண்பன் என் காதில் ஓதிய அந்தப் பாடல்

“குட்டி ஆடு தப்பி வந்தா குள்ள நரிக்குச் சொந்தம் குள்ள நரி மாட்டிக்கிட்டா கொறவனுக்குச் சொந்தம் தட்டுக் கெட்ட மனிதர் கண்ணில் பட்டதெல்லாம் சொந்தம் சட்டப்படி பார்க்கப் போனா எட்டடிதான் சொந்தம்”

அந்தப் படத்தின் கதை ஒரு ராஜா ராணிக் கதை தான். ஆனால் படத்தில் இடம்பெற்ற பாடல்களோ முன்பின் நான் கேட்டறியாத சொல்லாழமும் கருத்தாழமும் கொண்டு என்னை பிரமிக்க வைத்தன.

குணங்குடி மஸ்தானும் சித்தர் பெருமக்களும் யாத்தளித்துள்ள எத்தனையோ தத்துவப் பாடல்களை அடியேன் அந்நாளிலேயே அறிவேன். ஆயினும் இப்படப் பாட்டில் பாமரனுக்கும் புரியுமாறு போதிக்கப்பட்டிருந்த தத்துவ வரிகள் இருக்கின்றனவே,

அவை ஒரு ஞானக்கோவையைச் சாறு பிழிந்தெடுத்து வெள்ளித்திரை மூலம் ஊருக்கெல்லாம் விநியோகித்தது போலிருந்தது.

அடேயப்பா! சவுக்கெடுத்து சொடுக்கிவிட்டது போல என்ன சொல்வீச்சு?

அசந்து போனேன் அன்றைய படவுலகிற்குப் புதிய வரவான பட்டுக் கோட்டையின் மேல் என்னையுமறியாமலேயே காதலாகிக் கசிந்துருகிப் போனேன்.

பட்டுக்கோட்டையார் எழுதிய பாடல் இடம்பெற்ற தமிழ்த் திரைப்படம் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் தயாரித்த ‘பாசவலை’ (1956).

பட்டுக்கோட்டையின் இந்தப் பாடல் என்னுள் பூசிக்கிடந்த சிறுகதை எழுதும் ஆசை, ஓவியம் வரையும் ஆசை, நாடகம் எழுதும் ஆசை அனைத்தையும் ஒரு சேர ஒரே நாளில் கழுவிவிட்டது.

பரிசுத்தமான என் உள்ளத்தில்

பாடல்கள் எழுத வேண்டும்; அதுவும் படப் பாடல்களை எழுத வேண்டும் இந்த முயற்சியையே ஒரு தவமாக பழகி இதில் காரியசித்தி பெற வேண்டும் என்னும் புதியதோர் வேட்கை வேர்விட்டது. அதற்குள் காலம் மெல்ல மெல்ல நீர்விட்டது.

இப்படி ‘மக்கள் கவிஞர்’ மீது தன்னையே இழந்த கவிஞர் யார் தெரியுமா? அவர் தான் தமிழ் நல்லுலகம் இரண்டாம் கம்பன் என கொண்டாடும் ‘காவியக்கவிஞர்’ வாலி.

இளமையில் விவசாய இயக்கத்தில் முழுமையாக ஈடுபட்டதனாலும் தோழர் ப.ஜீவானந்தம் போன்றோருடன் நெருங்கிப் பழகிப் பொதுவுடமை இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டதாலும் மார்க்சிய சிந்தனைகள் அவர் உள்ளத்தில் உரம்பெற்றன.

இதன் விளைவாகப் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஒழிக்கவும் அதன் வழியாகச் சுரண்டலற்ற ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கவும் சமூக அநீதிகளை ஒழிக்கவும் பொருளாதார விடுதலையை முன்னிறுத்தி மார்க்சிய சிந்தனைகள் மிளிர்ப் பாடல்கள் புனைந்தவர் பட்டுக்கோட்டையார்.

பொது மக்களிடத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக வழங்கி வரும் சொற்றொடர்களும் மரபுத் தொடர்களும் கொச்சை வார்த்தைகளும் இசை வடிவங்களும் கிராமியப் பண்ணோடு நடப்பியல் சிந்தனைகளும் மக்கள் நெஞ்சங்களை கொள்ளை கொள்ளும் வகையில் பயின்றுவரும் பாடல்களே நாட்டுப்புற இலக்கியம் எனலாம்.

பட்டுக்கோட்டையாரின் பாடல்கள் தனித்துவம் பெற்று மிளிர்வதற்குப் பெருங்காரணமாக இருப்பனவற்றுள் ஒன்று அப்பாடல்களில் மணக்கும் மண்ணின் மணமே ஆகும்.

அதாவது தொல்காப்பியக் காலத்திற்கு முற்பட்டு இன்று வரை மக்களால் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்கப் பட்டு வரும் நாடோடி இலக்கிய மரபே அதுவாகும். இதனை கிராமத்துப்பாடல் என்றும் நாடோடி இலக்கியம் என்றும் பாமரர் இலக்கியம் என்றும் நாட்டார் இலக்கியம் என்றும்

வாய்மொழி என்றும் நாட்டார் வழக்கியல் என்றும் நாட்டுப்புற இலக்கியம் என்றும் பலவாறாக அழைப்பர்.

அப்படிப்பட்ட நாட்டு மணத்தை வலிமையாகவும் பொலிவாகவும் பாடிய பெருமைக்குரியவர் பட்டுக் கோட்டை. நமது காலத்தில் நாட்டு மணத்தை திரையில் சிறப்பாகப் பாடிய ஈடிணையற்ற கவிஞர் இவரே.

இது அவரின் தனி ஆளுமை என்றே கூறலாம். கிராமத்தில் பிறந்து அந்தச் சூழலிலேயே வளர்ந்து பல காலம் உழைப்பாளராகவே உழன்று உழைக்கும் மக்களின் இயக்கங்களில் பங்கு கொண்டு போராடிய ஒருவருக்கு இளமையில் இயல்பாகவே கவிதை பாடும் திறன் அமைந்துவிட்டால் அவருக்கு நாடோடி மரபு இயல்பாக அமைவதில் வியப்பில்லை அன்றோ!

‘கிராமியப் பண்’ என்பது பாரம்பரிய மிக்கது. காலங்காலமாக நாட்டுப்புற மக்களின் உழைப்போடும் வாழ்வோடும் இணைந்து நின்று அம் மக்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பண்களாகவும் சிந்தாகவும் கும்மியாகவும் குறவஞ்சியாகவும் பள்ளாகவும் வில்லுப்பாட்டாகவும் தாலாட்டாகவும், ஒப்பாரியாகவும் இப்படி எத்தனையோ இசைச்சுரங்களாக பரிணமித்துக் கிடக்கின்றன.

இந்தப் பண்ணின் தன்மையை அறிவதென்பது நமது கிராமப்புறத்தின் ஆத்மாவை அறிவதற்கு ஒப்பாகும்.

கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையாருக்கு இசை ஞானம் உண்டு என்பது ஒரு புறமிருக்க கிராமியப் பண்பும் பண்ணும் அவரது உதிரத்துடன் இரண்டறக் கலந்து நின்ற ஒன்றாகும். தனது உள்ளத்தில் உருவெடுத்து பெருக்கெடுத்து பரிமளிக்கும் கிராமியப் பண்ணிலேயே பாடலை பாடிக்காட்டியும் விடுவார்.

பட்டுக்கோட்டையாரிடம் காணப்பட்ட முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் தான் எடுத்துக் கொண்ட கருத்துக்குப் பண் கட்டியம் கூறவேண்டுமே அல்லாமல் சொல்லவேண்டிய கருத்துக்கு பண் இடைஞ்சலாக நிற்குமானால் மெட்டையே மாற்றுவதற்கும் கவிஞர் தயங்குவ

தில்லை. இசையும் சிந்தனையும் உயிரும் உடம்பும் போல இணைந்து பிணைந்திருந்த காரணத்தால் பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் காலத்திற்கு பிறகு திரைப்பட இசைக்கும் கிராமியப் பண்புக்கும் மண்ணுக்கும் மதிப்பும் வரவேற்பும் ஏற்பட்டிருந்தன.

நாட்டுப்புற இலக்கிய வகைகளாக சிந்து, தெம்மாங்கு, தாலாட்டு, கதைப்பாடல், கோணங்கிப்பாடல், தெருக் கூத்து, பண்டாரப்பாட்டு, காவடிப்பாட்டு, பழமொழி, விடுகதை போன்றவற்றை பட்டுக்கோட்டையார் பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணலாம்.

நாட்டுப்புறக் கூறுகளால் தம் பாடல்களை மணக்க

வைத்தவர் நம் மக்கள் கவிஞர். உழைப்பையும் உழைப்பாளரையும் திரைப்படத்தில் பரக்கப் பாடிய பெருமை கவிஞருக்கு உண்டு. சுருங்கக் கூறின, சிறிய கண்ணாடியில் பெரும் தோற்றத்தைப் புலப்படுத்துவது போன்று சிறிய கல்லில் பெருமை மிகு சிலையை வடித்தது போன்றும், ஐந்தாண்டுகளுக்குள் (1954 - 1959) உழைப்புப் பற்றி மிகச்சிறந்த பாடல்களை இயற்றிய பெருமை பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தையே சாரும். ■

(பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் நினைவு தினம் அக்டோபர் 8. இதை முன்னிட்டு இக்கட்டுரை பிரசுரமாகிறது.)

(98ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

அவதானம். உண்மையில் அவருக்கு உலகமே இரங்கியதற்குக் காரணம் அவரது அறிவு முதிர்ச்சியும் கல்விச்சேவையும் நாட்டுப்பற்றும் மட்டுமே தவிர வேறு ஏதும் கிடையாது. என்னைப் பொறுத்தவரை முஸ்லிம்களாகிய நாம் அவருக்கு இரண்டு அடிப்படைகளில் இரங்கியிருக்கவேண்டும்.

1. அறிவியலுக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர், ஒரு முஸ்லிம், அவர் எமது இனம் என்ற அடிப்படையில்.

2. அவர்பொதுவாக அறிவியலுக்கும் நாட்டுக்கும் சேவையாற்றிய மகான் என்பதன் அடிப்படையில்.

நாம் முதலாவதன் அடிப்படையில் அவருக்கு இரங்குவதற்கு எமது மார்க்கக் கோட்பாடுகளை அவர் மீறினார் என்பதனால் தவறினோம். உண்மையில் இது மார்க்கத்தில் என்ன தீர்வு என்பது எமதறிவிற்குத் தெரியாது. அதை நாம் மதிப்பிடவும் முடியாது. அது அவரையும் அல்லாவையும் (இறைவனையும்) சார்ந்தது. எனவே முதலாவதின் அடிப்படையில் முஸ்லிம்கள் இரங்கத்தவறியிருந்தாலும் இரண்டாவது அடிப்படையிலாவது அவருக்கு இரங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது எனது சொந்த அபிப்பிராயமாகும். காரணம் இந்நிலை முஸ்லிம்கள் அறிவியலையும் அறிவார்ந்த செயற்பாடுகளையும் மதிக்கத்தெரியாதவர்கள் எனும் அவப்பெயரை சர்வதேச அரங்கில் தந்துவிடுமல்லவா.

இந்த இடத்தில் நாம் முரண்பட்டவர்களையும் அரவணைத்துச் செல்லும், அவர்களை மதிக்கும் நல்ல பண்பைக் காட்டியிருக்கவேண்டும். முஹம்மது நபி அவர்கள் ஒரு போதும் மனிதர்களைக் கொள்கைக்காக மாத்திரம் மதிக்கவில்லை. சிலரை அவர்களது அறிவிற்காக மதித்தார்கள். சிலரை அவர்களது நற்பண்புகளுக்காக மதித்தார்கள். இன்னும் சிலரை அவர்களுக்கு அவர்களது சமூகத்தில் இருந்த நன்மதிப்பிற்காக மதித்தார்கள். எனவே இங்கு ஒரு மனிதன் விடும் தவறுகளை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு அவரைப் புறந்தள்ளி சமூகத்தைவிட்டு தூரப்படுத்தும் வழிமுறையை விடுத்து அவர்களையும் அரவணைத்துச் செல்லும் வழிமுறையை நாம் எம்மில் வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

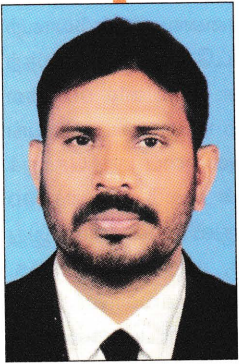
ஒரு மனிதன் நிர்வாக ரீதியாகக் கொண்டுள்ள கருத்து

வேறுபாடுகளுக்காகக் கூட அவன் சமூகத்தரோகியாகப் பார்க்கப்படுவது அல்லது காட்டப்படுவது ஆபத்தானது. தங்களோடு சார்ந்து நின்று செயற்படும்போது மூலாவாக (மோஸஸ்) மதிக்கப்பட்ட ஒருவன் தங்களோடு சிறிய முரண்பாடு ஒன்றை வெளிப்படுத்தும்போது பிரஅவுனாகப் (பார்வோன் மன்னன்) பார்க்கப்படுகின்றான். அவன் மேல் இல்லாத பழிகள், புனைவுகள் எல்லாவற்றையும் சமத்தி சமூகத்தளத்தைவிட்டே ஓரங்கட்டுவதற்கான முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. ஒருவனில் 90 நல்ல பயனுள்ள விடயங்கள் இருந்தாலும் 10 மருவிய விடயங்களை மாத்திரம் தூக்கிப்பிடித்து அவனைப் புறத்தொதுக்கும் வழிமுறையைக் கையாள்வதன் மூலம் அவனது 90 வீத சமூகப் பங்களிப்பையும் இழந்துவிடுகின்றோம். இது தான் இன்றைய முஸ்லிம் உலகு அறிவியல், சமூக, பொருளாதார, கலாசார விடயங்கள் எல்லாவற்றிலும் பின்தங்கியிருக்கக் காரணமாகும். சகல விடயங்களையும் நாம் செய்தால்தான் சரி மற்றவர்கள் செய்தால் அது பிழை என்று கருதுவது தவிர்க்கப்படவேண்டும். நாம்தான் 100 வீதம் சரி என்று மற்றவர்களது பங்களிப்பைப் புறக்கணிப்பது அவர்களை அந்நிய தீய எதிர்ச்சக்திகளுடன் நெருக்கமாக்கிவிடும். அரபுலகில் தோன்றி நம்பிக்கையூட்டிய அரபு வசந்தம் இப்போது எகிப்திலிருந்து சிரியாவரை அரபுலகில் அனற்காற்றாய் வீசி சகோதரப்படுகொலைகளை மலிவாக்கியுள்ளமைக்கும் இந்த அணுகுமுறை தான் காரணம்.

எனவே முஸ்லிம் சமூகம் தன்னை அவசரமாக மாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய தேவை உணரப்படுகிறது. புறத்தொதுக்கும் அணுகுமுறையை (Exclusive approach)த் தவிர்த்து அரவணைக்கும் அணுகுமுறையை (Inclusive Approach) நாம் பின்பற்றவேண்டும். கருத்து வேறுபாடுகள் ஒருபோதும் ஒருவரை ஒருவர் புறந்தள்ளுவதற்கு இட்டுச்செல்லக்கூடாது மாறாக முரண்பட்டவர்களையும் அரவணைத்து அவர்களிடமிருந்து எமது சமூகத்திற்கு குறைந்தபட்சம் எதைப்பெறமுடியுமோ அதனைப் பெற்றுக்கொடுப்பதே எமது சமூகத்தின் அறிவியல் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்ல முடியும். இதற்கு மாற்றமாக நாம் செயற்படுவது எம்மை சர்வதேச அறிவியல் அரங்கத்திலிருந்து ஓரங்கட்டிவிடும். ■

கடைசிப் பக்கம்

கருத்து வேறுபாடு என்பது மனித வாழ்வில் இயல்பான ஒன்றாகும். இது குறித்த சமூகத்திற்கோ நாட்டிற்கோ மனிதக் குழுமத்திற்கோ அல்லது பிரதேசத்திற்கோ பிரத்தியேகமானதல்ல. இது இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் அந்நியமான ஒன்றல்ல. அதன் அடிப்படை மூலாதாரமான குர்ஆனும் இறை தூதர் முஹம்மது அவர்களது அறிவுரைகளும் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. குர்ஆனின் வாசகங்களைப் படிக்கும்போது தெரியும் அவற்றில் சில வசனங்கள் பல கருத்துகளுக்கு இடம்பாடான வகையில் அமையப் பெற்றுள்ளன என்பது. அதேபோன்று தூதர் முஹம்மது அவர்கள் தனது சமூகம் கருத்து வேறுபாடுகளால் பிரியும் என்றார்கள். எனவே கருத்துவேறுபாடுகள் என்பது புதியதோர் விடயமல்ல. ஆனாலும் கருத்துவேறுபாடுகளை நாம் கையாளும் அல்லது அணுகும் முறைகள் பற்றித்தான் நாம் சற்று ஆற அமரப்பேச வேண்டியுள்ளது. முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை கருத்துவேறுபாடுகள் பின்வரும் மூன்று முறைகளில் விளக்கப்படலாம்.

எம்.எஸ்.முஹமட்
இக்ரிமா

1. இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டு விடயங்களில் உள்ள கருத்து வேறுபாடுகள்.
2. இஸ்லாத்தின் கிளைப்பிரச்சினைகளில் அல்லது இஸ்லாமிய பிரசார வழி

எந்த அணுகுமுறை எமக்கு தேவை?

முறைகளில் தோன்றிய கருத்து வேறுபாடுகள்.

3. அதி தீவிரவாதத்திற்கும் தாராளவாதத்திற்கு மிடையிலான கருத்து முரண்பாடுகள்.

முதலாவது தலைப்பிற்கு மிகவும் சிறந்த உதாரணமாக உலகில் தற்போது இஸ்லாமிய நாடுகளை இரண்டு அணியாக ஆக்கியுள்ள சியா - சுன்னா முரண்பாட்டைக் குறிப்பிடலாம். இப்போது இஸ்லாமிய உலகில் நிகழும் யுத்தமேகம் இதனைச் சுற்றியே சுழல்வதை நுணுக்கமாக ஆராயும் எவரும் புரிந்து கொள்வர். இரண்டாவது வகையைப் பொறுத்தவரை பல்வேறு காலகட்டங்களில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இஸ்லா

மிய பிரசார நிறுவனங்கள் அல்லது இயக்கங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களிடையே உள்ள கருத்துவேறுபாடுகள் புறக்கணிக்கத்தக்கவை.

இந்த இரண்டுவகையான கருத்து வேறுபாடுகளின் நிலை என்ன? இவை இரண்டையும் எவ்வாறு கையாள வேண்டும் என்பதுபற்றித் தற்போதுள்ள முஸ்லிம் சமூகம் ஓரளவு தெளிவு பெற்றுள்ளது போல ஒரு தோற்றத்தைக் காண முடிகின்றது. ஆனாலும், நாம் இங்கு விவாதிக்க எடுத்தவிடயம் மூன்றாம் வகையானது. இது மிகவும் நுணுக்கமாக அணுகப்படவேண்டிய ஒரு கருத்து முரண்பாடாகும். இஸ்லாத்தில் அத்தீத தாராளத்தன்மைகளைக் கடைப்பிடிக்கச் சென்று அதன் அடிப்படைகளையும் தாண்டிச் செல்லும் நிலைக்கும், அதி தீவிரப்போக்கில் சென்று பயங்கரவாதத்திற்குச்செல்லும் நிலைக்கும் இடையிலானது இந்த விடயம். இதில் சரியான ஒரு தெளிவின்மையே யுத்தங்கள் வரை முஸ்லிம் சமூகத்தை இழுத்துச்சென்றுள்ளது. அல்லது மாற்று மத வழிபாடுகளைக்கூடத் தாராளமாக கலந்து நிறைவேற்றக்கூடிய நிலைக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளது. அதி தீவிர நிலைக்கு உதாரணமாக தலிபான், மற்றும் ISIS அமைப்புகளைக் குறிப்பிடலாம். தாராளவாத சிந்தனைக்கு மிக எளிமையான பொதுவான உதாரணமாக இலங்கை மற்றும் இந்தியா போன்ற நாடுகளில் உள்ள அரசியல்வாதிகளைக் குறிப்பிடலாம். குறிப்பாகக் கூறுவதாயின் அண்மையில் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்த அறிவியல் மேதை டாக்டர் அப்துல்கலாம் அவர்களது அணுகுமுறையைக் குறிப்பிடலாம்.

அப்துல்கலாம் அவர்கள் மரணித்தபோது முஸ்லிம் உலகு காட்டிய மனோ நிலைதான் இந்தக் கட்டுரையை இந்தத் தலைப்பில் எழுத என்னைத் தூண்டியது. அப்துல்கலாம் அவர்களது இழப்பு பற்றி முழு உலகும் குறிப்பாக பாரத தேசமே இரங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் முஸ்லிம் சமூகம், அதன் சமூக அரசியல் தலைமைகள் மற்றும் ஊடகங்கள் அதனை அடக்கிவாசித்ததனைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அதனிடமுள்ள ஓரிரு ஊடகங்களில் கூட உட்பக்கத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் அவரது இழப்புப் பற்றிய விடயத்தைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. முஸ்லிம்களின் பல்கலைக்கழகங்களில் கூட அது பெரிய தொரு இடத்தைப் பிடிக்கவில்லை என்பதுதான்

(97ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

Weekly Issue

Financial Digest

NEWS THAT COUNTS

To Know the latest news in the field of finance
Every Mondays @ Your doorstep
Subscribe Today 0117322788

30/- Only

Express Newspaper Publication

Express Newspapers

(CEYLON) (PVT) LIMITED

வெளியீடுகள்
இணையதளத்திலும்

Epaper

வடிவில்

epaper.virakesari.lk

vidivelli.lk/epaper

sooriyakanthi.lk

maalaiexpress.lk

http://www

Printed and published by Express Newspapers (Ceylon) (Pvt) Ltd, at No.185,Grandpass Road,Colombo -14, Sri Lanka.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org